

Τα δράματα της καρδιάς

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

— Φτάνει αύριο να μη βοέ-
γν! ψιθύρισε ο νέρο-συδω-
λαιονόσφος κυττάζοντας το
συννεφιασμένο ουσάνο, που
τον διασύνεψε τότε-πότε α-
στοπατές.

— Μακάρι να ξέσπανε καμ-
μιά υπόθα! απάντησε η Κα-
τερίνα, η γυναίκα του. Δεν
μπορούμε πια ν' αναπνεύσουμε
απ' τη βαρεία αυτή ατμό-
σφαιρα...

— Ό! όνι! ας ελπίσουμε
πως αύριο θάνε καλός καιρός,
είτε δειλά ο άντρος της, ο
Τζιάκομο.

— Γιατί: Τι ποόκειται να
κάνει αύριο;

— Θέλω να πάω στην πόλη
για κάποια δουλειά... με εώ-
νασαν στο Ύψουνογιό...

— Αν βοέγν θα πάς μιά
άλλη μέρα.

Ο Τζιάκομο φάνηκε πως
δεν προσέφερε την εισαγωγή της
γυναίκας του. Με την πλάτη
γυρισμένη στη γυναίκα του,
κυττάζε ανήσυχος τον βαού
ουσάνο. «Έννοια σου άναπτη-
τέ μου, σκεφτόταν εκείνη, δε
με νελάζ. Ξέρω για ποιά δου-
λειά θέλεις να πας στην πόλη.
Μα αύριο θα βοέγν και δεν θα
πάς!»

Συννοήσας ο Τζιάκομο σκε-
φτόταν κι' αυτός: «Κι' αν
μαυνέτη που θέλω να πάω, τί
με νοιάζει! Δεν υπορεί να μ'
εμπόδισή να πάω στην κόρη
μου... Πέσαρε τόσος καιρός
που δεν την είδα... Κι' αν η
Μπιάνκα ήταν τουλάχιστον
κόρη της... Μά δεν μπορεί να
καταλάβει: δεν ήταν ποτέ υ-
πέρτα. Δεν φαντάζεται τί υ-
πέρτα...»

«Όταν έθαναν, πλάνισαν
στο κορβάτι. Η Κατερίνα ά-
ποκοιμήθηκε άμέσως. Ο Τζιά-
κομο άνοιχτηνέ. Έτσι, κά-
θ' βαάδυ, άνοήστε ν' άποκοι-
νήσει...»

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ανρόβλεπτον

Μετα ύπάνδρου γυναικός τας άλλας εσχετίσθην
κι' άφου—ώ! παίδες!—μετ' αυτής δεινώς εξεμναλί-
(σθην)
εσκέφθην λίαν εύφυνός και μάλλον παμπονήρω
να δράσω καταγιστικώς και πρό παντός εμπειρώς.
Και ώ! της τυχής της καλής και της λαμβράς μου
(μοίρας)

δ σύζυξ εις ταξίδιον έφυγεν ο μωρός,
καγώ μαθών την είδηση εκρότησον τας χείρας
και «ζήτη» ανεφώνησον επτάκις ζωηρώς! 'Εφ'
ώ προβλέπων έναρξιν έρωτικής κραυγής
την νύκτα τας πυτζάμας μου άδράξας υπό μάλης
εις την οικίαν της γυνής μετέβην με όρμη
μεθ' όμματος λαυροειδούς και πονηρού, αμην!
«Ω! είπον την λεγάμενην, έν τέλει, άντικούσας
και την όρμην του πάθους μου σφοδρώς εξαπολύσας
εκραύγασον ίπποτικώς συγκλίνας και το γόνυ:
—Την νύκτα θα διελθωμεν γυνή έν τώ κοιτώνι!..
Κι' ενώ—ώ! Ζευ!—άνέμενον έω-
(τους διαρκείας)

εξαίφνης άντηχήσατο ο κώδων της
(οικίας)
—'Ο σύζυξ μου! άνέκραξεν ή άπι-
(στος με δέος
και πάραυτα εις την άλλην μ' ώθή-
(σατο βιαίως.
Και ώ βαβαί! ίαταται! υπό λαμπράν
(Σελήνην)

—Τό λέγω νύν και γίγνομαι λευκός
(ώσπερ σουπνέται—
την νύκτα την έρωτικήν ως ήλιον,
(έκείνην)
διήλθον αναγκαστικώς ο τάλας στο...
(κοτέτσιον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

κά. Μιά κοκκινουάλλα ύπνοε-
τοια του άνοιξε:
— Τί θέλετε;
— Τη δεσποινίδα Μπιάνκα.
— Δε γύοισ άκούα. Μα
βαθθή σε λίγα. Καθίστε...

Και τόν έυπαρε σ' ένα μι-
κρό δωμάτιο. 'Ο Τζιάκομο
κυττάζε γύοι του εύτυνισμέ-
νος που βοισκόταν στην κάμα-
ρα της κόρης του. Δεν περίμε-
νε πολύ. Σε λίγο ή πότα της
κάμαρας άνοιξε και στο κα-
τωφλί φάνηκε η Μπιάνκα.

Τη δέντηκε στην άγκαλιά
του, πικραμένη κλαυμένη.

— Μπιάνκα, μικρή μου,
γιατί κλάεις;

— Πέθανε υπαυπά, πέθανε.
φώναξε έκείνη με λυγμούς.

— Ποιος Μπιάνκα: τή σώ-
τησε γαϊδουνοτάς την.

— Τό παιδάκι μου... τό
παιδάκι μου!

— Ποιό: Τί είπες: τή σώ-
τησε ξανά σαστισμένος.

— Η κόρη του με τό ποόσωπο
γυμνών στο στήθος του, μι-
λούσε με υπόκωφη φωνή:

— Τό παιδάκι μου, υπαυ-
πά! Τώρα πια δεν πειράζει
κι' αν τό μάθης. 'Όταν έπρό-
κειτο να νενυθή κι' ύστερα
όταν τό είνα μαζί μου ποό-
σάπησα με κάθε τόπη να τό
κούω. Δεν θα έμπορούσες να
καταλάβης τή ναρά μου κα-
θ' υπέφερες άδικα... Μα τό-
σο... τώρα... 'Ημουνε τόσο
εύτυνισμένη με τό παιδί μου,
Δε μ' ένοιάζε τίποτα! Εί-
πα τ' άναγκά κι' αν τό-
σο, πέθανε, υπαυπά, πέθανε!

— Έκρινε τό ποόσωπό της
με τό νεία της και αναλύθη-
κε σε ένα δάκρυα.

— Μπιάνκα! Πές μου τα
όλα. Ποτέ ένίναν όλ' αυτά:
τί ώρτησε με τή οργισμένη
φωνή του, ένώ τό ποόσωπό
του είνε γλυκύτατο.

— Έδώ και είκοσι μέρες.
Ήταν μονάχα δύο υπνών.

— Κι' έκρίνος... ο πατέ-
ρας...

— Είνε μακάρι στην 'Αυ-
ρική. Είνε πη πως θα νυνού-
σε για να παντρευτούμε. Μα
τί με νοιάζει τί;

— Σάπασαν και οι δύο.
Κατέσσευον κυττάζε την κόρη
του βουβός. Η Μπιάνκα τού-
πιασε τό νέο.

— Συνώσα με, πατέρα.
τούπε. Όπότε με υή σου εί-
δα πη τίποτα υή όταν σε εί-
δα δεν υπόσσενα να κρατηθώ...

— Α! πόσο υπέφερε ο νέος
άκούγοντάς την να μιλάει έ-
τσι. 'Η όσσην φούσκωνε τό
στήθος του. Αυτή τή ζωή έ-
κα-
νε λοιπόν, η Μπιάνκα: Είνε
προαστρατήθη! Σήκωσε τά
τοειάμενα νέοια του σαν νύ-
θελα να την ντυπήσει. Μα έ-
πειτα έκρινε τό ποόσωπό του
υ' αυτά, και είπε: άνάμεσα
στούς λυγμούς του:

— Γιατί τόκανε αυτό:
Γιατί...

Δεν πήρε καμιά άπάντη-
ση, σαν να ήην είνε άκούσει η
Μπιάνκα. Ξαφνικά η βοοή
που έέσπαρε γυμνώντας τά
τζάμια, τόν έκανε να συνέλθη
Σηκώθηκε να φύγη.

— Φεύγει κιόλας: τόν
ωότησε με κουρασμένη φωνή.

— Ναί. τό τσάινο φεύγει
σε λίγο... Δεν θέλεις της έί-
πε με κάποια προσπάθεια, να
γυοίσης στο σπίτι:

— Στο σπίτι: 'Όχι. δεν
υπορώ!

Στό κατώφι τόν βοήθησε
να βάλη τό παλτό του.

— Σκεπάσου καλά, υπαυ-
πά. Βοέγει άκούα.

— Ναί. Μπιάνκα...

Τη φίλησε με συγκίνηση και
κατέθηκε όσνα τις σκάλες ά-
κουμπώντας στο υπαστόνι
του. Κάποια στιγμή παραπά-
τησε και πιάστηκε άπ' τό κά-
νελ για να υήν πέση. Τότε
για να δη καλύτερα σκούπισε
με την παλάμη του νεοιού του
τά δάκρυά του και συνέγισε
να κατεβαίνει τό ίδιο όσνά
ώσπου βνήκε στο δρόμο και
διευθύθηκε στο σταθμό για
να πάση τό τσάινο

MARIA-PIA SORPENTINO

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παράσκήνια

Ι-αντικό ρεπορτάζ

Η Λυρική Σκηνή κινδυνεύει να χάση
την πρώτη κατά σειράν Έλληνίδα υψί-
φωνο Ζωή Βλαχοπούλου, που έγινε άφορ-
μή, την περασμένη εβδομάδα, να μη
παιχθούν τα «Παραμύθια του 'Οφφμαν».

Η Βλαχοπούλου βρίσκεται ουσιαστικά
υπό παραίτησιν, γιατί δεν θέλει να πα-
ραδεχθί τό ότι η μισθοδοσία του πρώ-
του κατά σειράν τενόρου Δελένδα, είναι
μεγαλύτερη από την ίδια της.

— 'Ο τενόρος της 'Οπερας της Βου-
δαπέστης, Κώστας Λιόντας, που έκαμε
εκτάκτως την εμφάνισή του στη «Λυρική
Σκηνή», με τους «Παλατάς» και άρ-
γότερα θα φύγη για την Αυστραλία, έχει
μια μεγάλη αδυναμία: να γίνεται νου-
νός!

Πράγματι, κατά την διάρκεια της δια-
μονής του στη Βιέννη, πριν από αρκετά
χρόνια, βάπτισε τα παιδάκια πολλών ά-
μογενών που διαμένουν εκεί.

Δυό παλιές μεγάλες επιτυχίες
του Νικαντέμ, έτοιμάζονται στο θέατρο
Κοτοπούλη, και τό «Κουρέλι» στο θέα-
τρο «Μουσούρη».

Η «Δασκαλίτσα» παίχθηκε πριν πολ-
λά χρόνια, τόσο από την κ. Κυβέλη,
όσο και από την κ. Κοτοπούλη, με με-
γάλη επιτυχία, αργότερα δε διασκευάσθη
σε όπερέτα από τόν μακαρίτη μουσου-
ρο Κατζίτσας-τόλου και παίχθηκε με με-
γάλη επίσης επιτυχία στο «Θέατρο του
Λαού» από τόν διάσημο τόν Πέτρο Κυρια-
κού.

Επίσης με μεγάλη επιτυχία παίχθηκε
από την κ. Κυβέλη και τό «Κουρέλι».

— Άνεχώρησε προχθές για τήν Αιγυ-
πτό ο νεος μουσικός διάσος Μαρ. Κρε-
— 'Ο θίασος θα εγκαταστήσει τό καινούρ-
γιο θέατρο της 'Αλεξανδρείας «Καζαμ-
πλάνκα», με την περυσινή μεγάλη επι-
τυχία «Έχετε γεία βρυσούλες», κατόπιν
δε θα παίξει μια καινούργια μουσική κω-
μωδία, με τόν τίτλο «Μαύρο στον κ.
Πρόεδρο», που μετέφρασε ο γνωστός κο-
φερανέος «Κ. Ζ.», που άνήκει στο θίασο.

— Η χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής,
Ρένα Καραμάνου, που έδωσε τόσο πρό-
δρευσή στην Κατοχή, έπειτα από ένα μα-
ρό της, τό χορευτή Χρήστο 'Αρκά, που
βρίσκεται τώρα στην 'Αργεντινή.

Η τελετή του γάμου σ' ένα μακρινό
προάστειο της 'Αθήνας, είχε λάβει τότε
πανηγυρικό χαρακτήρα. Τέλειωσε όμως
δυσάρεστα. Όλοι οι προσκεκλημένοι
συνάδελφοί της του Κρατικού Θεάτρου,
διασκεδαστική συντροφιά, κι' όταν άπαι-
σισαν να φύγουν, ήταν πια πολύ άρ-
γά... Κι' έτσι, έπειδή είχε περάσει ή
ώρα της κυκλοφορίας, συνελήφθησαν όλοι
μαζί έκείνο τό βράδυ και διενκτερεύσαν
στο κρατητήριο!

Λίγο αργότερα, όμως, ή Καραμάνου,
πιστή στην άυστηρή οικογενειακή ζωή,
και έντελώς αντίθετη με τις «αουρνέ»,
στο εξωτερικό, διεφώνησε με τόν άντρα
της και έχωρισε, πράγμα που έγινε άφορ-
μή από τότε να βυθισθί σε στυγνή με-
λαγχολία.

— Η μαύρη τραγουδίστρια Τζένυ
«Άλφα», που εμφανίζεται στην καινούργια
επιθεώρησι του θεάτρου «Παπαιώννους»
«Φρόνη του 1952», είναι εξαιρετικά δημο-
φιλής στη Γαλλία.

Στην ιδιαίτερή της πατρίδα, μάλι-
στα, τή Μαρτινίκα, κυκλοφορούν γραμ-
ματόσημα με την εικόνα της.

— Η νέα κινηματογραφική 'Εταιρεία
«Γκλόρια Φίλμς» άρχίζει, αυτές τις μέ-
ρες, τό γύρισμα μίας καινούργιας έλλη-
νικής ταινίας, με τόν τίτλο «Η άδελ-
φούλα μας», τών κ. κ. Σακελλαρίου-Για-
νακοπούλου.

Πρωταγωνιστάι του νέου
φίλμ, θα είναι ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος και
η Σμαρούλα Γιούλη.

— Την Κυριακή, 9 Δεκεμβρίου, θα δώ-
θι στο «Ρέξ» μία ποντιακή παράστασι
άπ' τόν «Ποντιακό Θεατρικό Όμιλο 'Α-
θηνών», με τό έργο του κ. Φ. Κτενίδη
«Ο Μονόγυαννης».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Επιδείξει Μόδα

Η Μόδα είναι ή δουλειά πολλών μεγάλων Οίκων
που τελευταίως, φίλοι μου, τό θεωρούν καθήκον
πολύ ενδιαφέρουσες να κάνουν επιδείξεις
και να παρουσιάζουν και «νουβωτέ» κι' εκπλήξεις.

Κι' οι επιδείξεις τους αυτές
οι ζηλευτές κι' όνειρεντές
από καιρό άρχισαν και τελειωμό δεν έχουνε.
Και οι γυναίκες πάντοτε με προθυμία τρέχουνε
να δούν τα... πολυπόθητα νεότερα μοντέλα,
φουστάνια... μισομάνικα και κάθε άλλη τρέλλα!

Τι μέγας πλούτος πράγματι και πόση ποικιλία!
Τα πάντα επιδεικνύονται, χωρίς άμφισβόλια
πολυτελή, βαρύνετα φουστάνια βραδυά
και πρωίνα φορέματα κι' άπογευματινά,
για όλα όπωσδήποτε τά γυναικεία γούστα
με φούστα μονοκόμματη ή με κομμένη φούστα!

Βλέπεις πολλά κι' εύχάριστα σ' αυτές τις επιδείξεις
κι' άπ' τή χαρά σου έρχεται, πού λένε, να σηδήξης!
Απολαμβάνεις θέαμα σπουδαίο κατά κόρον
και, όπερ σπουδαιότερον, δεν... καταβάλλεις φόρον!
Έκτός αν στη γυναίκα σου «γυαλίση» ένα μοντέλο
και πάντα με τό άγριο και με τό «έτσι θέλω»
σου πη ξερά κι' άπότομα και δίχως περιφράσεις:
—Αυτό μ' άρέσει, Κλέαρχε, και θα μου τ' αγοράσης!
Όπότε, άποφεύγοντας τόν περατέρω ντόρον
πληρώνεις στωικώτατα τόν της... βλακείας φόρον,
πυνη βαρύς κι' άβάσταχτος για κάθε πορτοφόλι
και πάντα τόν πληρώνουνε οι παντρεμένοι όλοι!

Βεβαίως ή επιδείξις της Μόδας συνεχίζεται,
μα ξαφνικά κάποια μαντάμ
σωστό θηρό γίνεται, θυμώνει και συγχίζεται:
—Θά σκάσω πιά! Θά κάνω μπράι!
Δεν είν' αυτή κατάστασις! Κι' άς μάθουν όλοι δι
αυτό έκεί τό φόρεμα τό έχω βάσει πρώτη!
Κι' επιπροσθέτως φόραγα τό ίδιο τό καπέλλο,
γιατί τή Μόδα πάντοτε λανσάρω σαν μοντέλο!
Και λέει κάποιος κύριος με τρόπο άναίδη,
ένώ περιεργάζεται τό θλιβερό σουλνούπι:
—Πρώτη φορά μου έχω δη
μοντέλο τόσο νόστιμο πού να θυμήξω... κιούπι!

Μ' αυτά είναι παρένθεσις με δίχως σημασία
και ή λαμπρή επιδείξις ή τζόσον θανυσία
σαν... ταυρομάχος προχωρεί!
Και μιά έσθης περιφημη, βαρεία κι' άστραφτερή
μοιραίως διαδέχεται μιά τουαλέτα άλλη.
Και με τή βουλμία τους την τρομερά μεγάλη
όλες, μα όλες γυνίκα
τά νέα τά προστάγματα της Μόδας εξετάζουν
ένώ οι άντρες, φυσικά,
τά... μαγεκέν κυττάζουν
και κρυφουσυλλογίζονται με πονηρό γέλακι
την ώρα που κυττάζουνε τό μαγεκέν άπλήστως:
—Είν' άκριβό, πανάκριβο αυτό τό μοντέλακι
μα σένα θα στο χάριζα, κομμάτι μου, εύχάριστος!...

Επιστηράφιασθ
Αμπ. Τιάλια

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίχτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μαρίνα, στο νησί της, απαραγόρητη για το κωμικό της από τον 'Αποστόλη, αδυνατεί κάθε μέρα και πιο πολύ. 'Επί τέλους, κάποιο πρωί φτάνει ένα γράμμα συνημμένο από την 'Αθήνα, ένα γράμμα του αγαπημένου της και με λεφτά. Τρελλή από τη χαρά της, η Μαρίνα πετάγεται από το κρεβάτι της, όπου βρίσκεται από καιρό πεσμένη, και τρέχει μες στο βορρά ν' αναγγείλει τα νέα του 'Αποστόλη στη μάνα του. Κι' εκεί, μπροστά της, κάνει την πρώτη της αιμόπτυση! Τη μεταφέρουν στο σπίτι της, όπου η μικρή φυσιολογική... η μάνα του 'Αποστόλη κι' ο παλαιός της, ο Μηνάς... κι' εκεί έρχεται ο υπηρέτης γιατρούδης και διατάζει ήσυχια. Η φτωχιά η μάνα της Μαρίνας, καθισμένη στο προσκέφαλο της κόρης της, προσπαθεί να της δώσει κουράγιο, λέγοντάς της, ότι η άρρωστη της θάνε περαστική...

16^{ον} Η Μαρίνα σώπαινε κουρασμένη. Είχε ξανακλείσει τα μάτια της, και μια πιο μεγάλη χλωμάδα είχε σκεπάσει τα μάγουλά της... Σε λίγο όμως, με μιαν υπεράνθρωπη προσπάθεια, μπόρεσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της.

— Μηνά... μουρμούρισε. Κύψε... Έσκυψε με λαχτάρα το κάτασπρο κεφάλι της η γρηούλα. Έσκυψε ν' ακούση με απληστη αγωνία αυτά πουχε να της πη ή κορούλα της...

— Λέγε, κούκλα μου... Σ' ακούω, μωρό μου...

— Μαννούλα... 'Ακου... Δεν πρέπει να μάθη τίποτε... ο... 'Αποστόλης!...

— Τι να μάθη, ματάκια μου;...

— Νά, για την άρρωστίαν μου...

— Δε θα μάθη... 'Αφού δε θές...

— Μου τ' όρκίζεσαι;

— Στη ζωή σου... Στην υγεία σου...

Είχε βιαστή να όρκιστή η γρηά, κι' αμέσως μετάνιωσε:

— Γιατί, όμως να μην το μάθη;... ρώτησε.

— 'Ετσι! Δε θέλω!... απάντησε με δύναμη η Μαρίνα.

— Καλά... 'Όπως θές... Θα γίνη το θέλημά σου... Μιά φορά, όμως, μπορεί, άμα τον έβλεπες, να καλυτέρευες...

Με τα μάτια της που λάμπανε από εσωτερικό πυρετό, η άρρωστη άνασκηώθηκε λίγο στο μαξιλάρι της:

— Αυτό δε θέλω ίσα-ίσα!... είπε δυνατά.

— Νά τον δής;... 'Εσύ, που τον αγαπάς;...

Ξανάπεσε αδύναμη στα μαξιλάρια της άρρωστη:

— Ναί, εγώ που... τον αγαπάω... μουρμούρισε με κόπο. Δεν θέλω ν' αφήση την 'Αθήνα, τώρα που άρχισε να πετυχαίνει... Δεν θέλω να του σταματήσω το μέλλον του εγώ...

Ένας βήχας ξερός έκοψε πάλι την κουβέντα στα χλωμά χείλια της άρρωστης. Τρομαγμένη, η μάνα της, φώναξε:

— Καλά... Καλά... Μη στενοχωριέσαι...

Θά γίνη όπως θές... Δε θα μάθη τίποτα... Δε θα του γράψουμε τίποτα... 'Ησύχασε μόνο... Μη μιλάς... Δεν άκουσες; 'Ο γιατρός είπε να μη μιλάς, να μην κουράζεσαι!...

— Μην ξεχνάς... ότι μου όρκιστηκες...

ψιθύρισε η Μαρίνα.

— Δεν το ξεχνάω... Πώς γίνεται να το ξεχάσω;...

Κατάκοπη, η άρρωστη, είχε ξαναβουλιάξει στο λήθαργό της. Την άφησε να κοιμηθή η γρηά, να ξεκουραστή... Κι' αυτή έμεινε δίπλα της, στο σκαμνάκι, βλέποντάς την με απελπισμένη λατρεία...

Πόσο τον αγαπούσε τον 'Αποστόλη! Μέσ' στην άρρώστίαν της, μέσ' στον κίνδυνό της, δε συλλογιότανε παρά εκείνον!... Πώς να μην καταστρέψη το μέλλον του...

Τόν έαυτο της τόν παραμέριζε προθυμώς...

'Ηταν έτοιμη ακόμα και να πεθάνη... Θέ μου φύλαγε! — μακριά του, παρά να τον φωνάζη στο προσκέφαλο της άρρώστίαν της — της άρρώστίαν της, πουχε για άφορμή της τη στέρησή του, το χωρισμό τους...

Έμεινε έτσι δά όλη νύχτα η γρηά. 'Αδάρκρυνε και ξύπνια. 'Η Μαρίνα δεν κοινούσε. 'Ακίνητη, με τα μάτια της κλειστά, με τα μάγουλά της χλωμά... 'Η ανάσα της ήταν τόσο αδύνατη, που κάθε τόσο η γρηά έσκυβε, τρελλή από την αγωνία, για να την άκούση...

Ξημέρωσε. Το πρώτο αδέβιατο φώς μιάς γκριζας χαραυγής, θάμπωσε τη λαμπρότητα του πετρελαίου. 'Ακίνητη πάντα η Μαρίνα. 'Ακίνητη κι' η μάνα της, κρατούσε ακόμα και την ανάσα της, από φόβο μην ταραξή τον ύπνο της λατρεμένης μικρής άρρωστης...

'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

— 'Απότομα, ένας δυνατός βήχας συγκλόνισε το σωματίκι της Μαρίνας. 'Ηταν το ίδιο ξερό, όπως και πριν, μα πιο δύνατο και πιο επίμονο. Σά να σκίζότανε το μικρό αδύνατο στήθος...

'Η άρρωστη είχε άνασκηώθη, και, κατακόκκινη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, προσπαθούσε ν' ανοίξει πάλι τα μάτια της...

άνασκη, στα ένδιάμεσα αυτού του φοβερού βήχα... 'Η μάνα της, πελαγόμενη, άνικανη να τη βοηθήση, κρατούσε μόνο το ντελικάτο σωματίκι της όρθο. Ξαφνικά, σ' ένα πιο μεγάλο ξέσπασμα, μ' ένα ρόγχο φοβερό, το αίμα πετάχτηκε ολοζώντανο! Κοκκίνισε την ξεφτισμένη παλιά κουβέρτα, κοκκίνισε το πάτωμα, κοκκίνισε τα χέρια της γρηάς...

— Μαρίνα μου!... μουγκρίσε εκείνη. Βοήθεια!... Μηνά, βοήθεια!...

Πετάχτηκε από το στρώμα του ο Μηνάς, άλαφιασμένος, με τα μαλλιά του άνακατωμένα, τα μάτια του πρησμένα από τον ύπνο. Βλέποντας το αίμα, κέρωσε, σταμάτησε...

Ξανάβηξε η Μαρίνα, καινούργιο αίμα πετάχτηκε από το στόμα της. Το πρόσωπό της ήτανε πελιδνό. Θάλεγε κανείς, ότι, μαζί με το φοβερό πνιθό βήχα, θάβγαινε κι' η τελευταία της πνιή...

— Τρέξε, Μηνά!... ούρλιασε η γρηά, χτυπώντας σαν τρελλή το κεφάλι της, τραβώντας τα μαλλιά της...

— Πού να τρέξω;... ρώτησε σε τραγική άμηχανία ο άγουροζυπνημένος παραγυιός.

— Στο γιατρό!... Πέστου νάρθη άμέσως!... 'Αμέσως!...

Τσακίστηκε να βγεί ο Μηνάς, έτσι όπως ήτανε, μισόγυμνος, ζυπόλυτος... Και μέσ' στο φτωχικό δωμάτιο, μείνανε οι δυο γυναίκες, η γρηά κι' η νέα, δίπλα στο αίμα που ήταν σκορπισμένο φρικαστικά παντού...

Σιγά-σιγά, ο βήχας σταμάτησε. Το κεφαλάκι της Μαρίνας έγειρε άψυχο στο προσκεφάλι. Τα μάτια της ήτανε μισόκλειστα, τριγυρισμένα με μαδιούς κύκλους. Το στόμα της μισάνοιχτο, με τα αίματα στο πηγούνι της, που άοχίζανε να ξεραίνονται...

Της γρηάς της φάνηκε, ότι δεν έβγαινε ανάσα από το πελιδνό εκείνο στόμα... Μιά τρομαχτική σκέψη: σπάθισε το νού της, δάγκωσε οδυνηρά την καρδιά της:

— Μαρίνα!... Κόρη μου!... Παιδάκι μου!... στρίγγυλλισε.

Κι' έπεσε άπάνω στο μικρό κορμάκι που άκίνητοσε, σκεπάζοντάς το με χадία γεμάτα άπογνώση και με καυτά δάκρυα...

Με τα φιλά της, προσπαθούσε να του δώση ζωή. Μάταια όμως... 'Η Μαρίνα άκίνητοσε, με το κεφαλάκι της άναποδο-γυρισμένο στο μαξιλάρι, άναμεσα στα όλομαυρα ματωμένα μαλλιάκια...

'Η πόρτα άνοιξε, και μπήκε ο γιατρός μαζί με το Μηνά. Μόλις τους είδε, η γρηά πετάχτηκε με τα μαλλιά της λυμμένα, τα μάτια της πεταμένα έξω από τις κόγες τους, κι' άρπαξε με άπογνώση, τα χέρια του γιατρού:

— Γιατρέ!... του φώναξε βραχνά. Πέθανε!...

Την παραμέρισε ο γιατρός, και ζύγωσε το ματωμένο κρεβάτι. 'Έβγαλε το άκουστικό του και γύμνωσε το στήθος της άρρωστης. 'Ακουσε λίγη ώρα, κι' ύστερα σηκώθηκε:

— Ζή... είπε σιγά. 'Αλλά είναι φοβερά έξουλημένη.

— Ζή! φώναξε η γρηά, γελώντας και κλαίγοντας μαζί. Ζή!... Θεέ μου!... Εύλογημένο νάνο το όνομά σου...

— Μη φωνάζεις... της είπε αύστηρά ο γιατρός. Θέλει άπόλυτη ήσυχια... Δε σου το είπα και χτές...

Δάγκωσε δυνατά τα χείλια της η μάνα, για να πνίξη τους λυγμούς της...

— Πάμε δίπλα... συμπλήρωσε ο γιατρός. Νά μην την ένοχλούμε με τις κουβέντες μας...

— Δίπλα... Στην κουζίνα... μουρμούρισε η γρηά.

Μπήκανε στην κουζίνα, μπροστά ο γιατρός, πίσω η μάνα της Μαρίνας με το Μηνά, που χασμουριόταν άκόμα.

— 'Ακουσε, κυρά-Ουρανία... είπε σοβαρά ο γιατρός. Δε σου κρύβω, ότι η κατάστασή της είναι σοβαρή...

— Κινδυνεύει, γιατρέ;... ρώτησε η γρηά παγωμένη.

— Ναι... Κινδυνεύει... Και, ιδίως, κινδυνεύει εδώ στο νησί, που δεν έχουμε τα μέσα να τη βοηθήσουμε... 'Ως και το κλί-

μα μας ακόμα είναι υγρό και στην πάθησή της, επιβιάζεται καθαρός άέρας και ξερό κλίμα...

— Έσμιξε τα χέρια της με άπογνώση η φτωχιά η γρηούλα:

— Λοιπόν, γιατρέ;... Τι να κάνουμε;... ψιθύρισε με τα χείλια της που τρέμανε.

— Προς το παρόν, άπολύτως τίποτα... 'Απαγορεύεται αύστηρά κάθε μετακίνησή της, πολύ περισσότερο το ταξίδι... Μόλις όξως περάση, όπως έλπιζουμε, η κρίσις πρέπει όπωσδήποτε να πάη στην 'Αθήνα...

— Στην 'Αθήνα;... μουρμούρισε σαν άπελπισμένη ήχώ του γιατρού, η γρηούλα.

— Ναί, στην 'Αθήνα... 'Εκεί υπάρχουν μηχανήματα για να κάνουν ακτινογραφίες, υπάρχουν μικροβιολόγοι, υπάρχουνε σανατόρια, όπου μπορεί να την παρακολουθήσουν ειδικοί γιατροί, να της κάνουνε πνευμοθώρακα, θωρακοπλαστική, αν χρειαστή, θεραπεΐα με στρεπτοκυκλίνη με πιάς...

'Η κυρά-Ουρανία τόν κύτταζε σά να της μιλούσε κινέζικα: «'Ακτινογραφίες» και «πνευμοθώρακας», δλ' αυτά μοιάζονε για τ' άμάθητα αυτά της σαν τρομαχτικά αινιγμάτα, φρικαστικά γρίφοι...

Φόρεσε το καπέλλο του ο γιατρός, πήρε την τσάντα του κι' έτοιμάστηκε να φύγη:

— Λοιπόν, όπως είπαμε... ξανάπε, 'Ησυχία, ύπνη τροφή, τίποτα στερεό και τίποτα ζεστό... 'Α, αλήθεια, να της κάνουμε και μιά αίμοστατική ένεσι... 'Οχι όμως τώρα, γιατί δεν είχα εγώ και το φαρμακείο ήταν άκόμα κλειστό... Νά, θα στη γράψω, πόρνη, και ξαναπενάω άργότερα να της την κάνω...

— Έγραψε βιαστικά κάτι σ' ένα χαρτί, τδωσε στη γρηά και της είπε:

— 'Αντε, μη χάνεις το κουράγιο σου, κυρά-Ουρανία. 'Ο Θεός είναι μεγάλος...

Κι' έφυγε. 'Η γρηούλα, κρατώντας μηχανικά τη συνταγή, μπήκε στο δωμάτιο της άρρωστης, πατώντας με τα νύχια. 'Η Μαρίνα βρισκότανε στην ίδια θέση, άκίνητη, χλωμή. Τα λόγια του γιατρού άντηχούσαν ακόμα σ' αυτή της δυστυχισμένης μάνας: «'Υψηλή τροφή, τίποτα στερεό, τίποτα ζεστό...».

Πήγε κι' άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε λίγα λεφτά. 'Υστερα έγνεψε στο Μηνά να βγεί μαζί της έξω:

— Πήγαινε, καλέ μου Μηνά, τόν παρακάλεσε, να πάρης λίγο γάλα, κανένα πορτοκάλη...

— Νά πάω, κυρά-Ουρανία...

Πήρε ένα κατσαρολάκι ο Μηνάς και τράβηξε για την πόρτα. 'Η γρηούλα τόν σταμάτησε:

— 'Α, έξασα. Κι' αυτό... του είπε, δίνοντάς του τη συνταγή για την αίμοστατική ένεσι.

— Τι είν' αυτό, κυρά-Ουρανία;

— Νά πάρης κάτι από το φαρμακείο...

— 'Α, καλά... Θα δώσω αυτό το χαρτάκι, και θα μου δώσουνε φάρμακο;

— Ναί... 'Αντε, αγόρι μου, και μην άργης...

Βγήκε τρέχοντας ο Μηνάς. Είχε ξημερώσει πιά έντελώς. Χτύπησε η πόρτα σιγά, διακριτικά. 'Ανοιξε η κυρά-Ουρανία, και είδε μπροστά της την μάνα του 'Αποστόλη, τη Γαρουφαλιά.

— Καλημέρα... της είπε με πραγματικό ένδιαφέρον. 'Ε, πώς πάει...

— Ξανάβγαλε αίμα... μουρμούρισε η μάνα της Μαρίνας με βραχνή φωνή.

— Πάλι;... Μπά, Χριστός και Παναγιά!... Και τί έκανες;...

— Φώναξα το γιατρό...

— Κι' αυτός τί σούπε;

— Τώρα, λέει, δε μπορούμε άκόμα να κάνουμε τίποτα... Μόλις καλύτερέψη όμως, πρέπει να την πάμε στην 'Αθήνα...

— Στην 'Αθήνα!... Και πώς θα την πάς; Θέλει τόσα λεφτά...

— Ήλκωσε τα χέρια της με άπογνώση στον ούρανό η κυρά-Ουρανία.

— Ξέρω κι' εγώ... είπε πολύ σιγά. Σά να της ήρθε μιά ξαφνική ιδέα, η μάνα του 'Αποστόλη φώναξε:

— Νά το γράψουμε του 'Αποστόλη!... Αυτός τώρα, βγάξει λεφτά, κάτι θα μάς στείλν — όπως μάς έστειλε και σήμερα...

— Ούτε ιδέα, κυρά-Γαρουφαλιά!...

— Γιατί; — Δεν το θέλει η ίδια... — 'Η ίδια;... — Ναί... Πριν, μ' έβαλε και της ώρ-κίστηκα πώς δε θα γράψω τίποτα στον 'Αποστόλη...

— Μά γιατί;... — Δε θέλει, λέει, να τόν αναγκάση να γυρίση, τώρα που άρχισε να πηγαίνει μπροστά στην καινούργια του δουλειά...

— Δάκρυσε η μάνα του 'Αποστόλη: — Φτωχό μου κορίτσι... μουρμούρισε. Κι' ύστερα, πρόσθεσε:

— Δε μπορώ να τη δώ;... — Πώς... Μόνο, σιγά, να μη σε κα-ταλάβη και ξυπνήση... 'Ο γιατρός είπε να μείνη σε ήσυχία...

Πατώντας στα νύχια, οι δυο γρηές, προχωρήσανε στο δωμάτιο της άρρωστης, σπρώξανε την πόρτα και σπρήξανε τα δακρυμένα τους μάτια στη μισοσκότεινη γωνία που βρισκότανε χωμένο το κρεβάτι της.

— Πόσο είναι χλωμή!... έκανε η κυρά-Γαρουφαλιά, σμίγοντας μ' άπελπισία τα χέρια της.

— Είν' από το πολύ αίμα πουχασε... απάντησε η κυρά-Ουρανία.

— 'Εμ, βέβαια... Το καυμένο...

Κλείσανε την πόρτα και πήγανε να κάτσουνε στην κουζίνα.

— 'Ακου, κυρά-Ουρανία... είπε τότε άπλά, φυσικά, η μάνα του 'Αποστόλη. 'Ο γυιός μου σήμερα μουστειλε τα πρώτα του λεφτά, για να ψωνίσω κάτι... Πάρτα, σε σένα θα πιάσουνε πιο πολύ τόπο...

— Έβγαλε από την τσέπη της ποδιάς της το φακέλλο του γυιού της και της έδωσε τα λεφτά πουχε μέσα.

— Σ' εύχαριστώ, κυρά-Γαρουφαλιά, έκανε συγκινημένη η Ουρανία. Μά, δεν ξέρω αν ποτέ να τα πάρω...

— Πώς δεν πρέπει;... — Φτωχιά γυναίκα είσαι και σύ, έχεις τόσες ανάγκες...

— Τις πιο πολλές ανάγκες τις έχει τώρα η Μαρίνα μας... 'Εμείς το φάγαμε πιά το ψωμί μας, και συνηθίσαμε στη φτώχεια και στην στέρησι.

— Σ' εύχαριστώ άλλη μιά φορά... Είσαι καλή κι' εύγενική... 'Όπως είναι καλός κι' ο γυιός σου, που στάστειλε τα λεφτά...

Χαμήλωσε λίγο τη φωνή της η Ουρανία, και ψιθύρισε με πίκρα:

— Κι' άς μην είναι καλός με το φτωχό μου το κορίτσι. 'Ας μὴν τ' αγαπάη.

— Γιατί το λες αυτό, κυρά-Ουρανία; διαμαρτυρήθηκε η μάνα του 'Αποστόλη. Την αγαπάει και τη συλλογιέται, αφού της έστειλε κι' εκείνης λεφτά!

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— 'Εκείνης λεφτά!...

— Κι' εκείνης... άπόρησε η μάνα της Μαρίνας.

— 'Αμέ, πώς... Δεν σου το είπε η Μαρίνα;

— 'Οχι... Και, πόσα της έστειλε; Ξ

τά λεφτά του, γιατί τους τάχε στείλει συστημένα. Μία κακιά προαίσθηση του σφίγγει δυνατά την καρδιά... Αύριο είχε σκοπό να τηλεγραφήσει για να μάθει... Ύστερα η Λιάνα είχε χαθεί. Δεν είχε ξαναφανεί στο μαγαζί από τη βραδιά που κανε την πρώτη του εμφάνιση. Κι' η απουσία της γέμιζε μελαγχολία την ψυχή του καινούργιου καλλιτέχνη αν η Μαρίνα ήτανε κι' έμενε ή τρυφερό στοργή του, η Λιάνα ήτανε κι' έμενε ο δυνατός έρωτάς του...

Για μία στιγμή η έλλειψη συμπεριφοράς της υπτέρας της τον είχε κάνει να νοιώσει και για την αγαπημένη του που δεν είχε φταίει σε τίποτε κάτι σαν αποτροπή. Σιγά-σιγά όμως ύστερ' από τις ειλικονικές της εξηγήσεις, έκαινο το πρωί έξω από το 'Οδείο, και ιδίως ύστερ' από τον παιδιαστικό ένθουσιασμό της τη βραδιά πουχε κάνει την πρώτη του εμφάνιση, ο 'Αποστόλης είχε νοιώσει το πάγο να λυνώνη μέσ' στην ψυχή του, και την ανάγκη να ξεπετάγεται πάλι, φλογερή και γεμάτη δύναμη!

Την άγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του αυτή την όμορφη κοπέλλα με τα όλοξανθα μαλλιά και τα γαλιανά μάτια. Πούχε περιφρονήσει τον κόσμο για το χατήρι του αγαπημένου της τραγουδίστη, και πούδειχνε ότι πίστευε πάντα με φανατισμό σ' αυτόν, και περίμενε σαν έξιλιξι άνθρωποι στην όλη του μελλοντική, το σύντομο μεσοδιάστημα του. Τί είχε γίνει όμως; Γιατί είχε χαθεί η Λιάνα; Τριγυρισμένος από τη μοναξιά του ο φτωχός ο 'Αποστόλης ένοιωσε κάτι σαν άσφυξία... Τί να τόκανε αν ανέβαινε; Αυτός είχε συνιχηθεί να νοιώδη δίπλα του τους δικούς του... Κι' αυτός τώρα, τους είχε χάσει μονομιάς όλους...

Λίγο ύστερ' από τα μεσάνυχτα, μία παρέα μπήκε στην ταβέρνα. Έκείνο το βράδυ ήτανε λιγοστές κόσμους, κι' ο 'Αποστόλης από τη γωνιά του τους διακρίνει άμέσως: μ' ένα καρδιοχτύπι δυνατό, αναγνώρισε τη Λιάνα με τον πατέρα της κι' έναν άλλον κύριο. Η όμορφη κοπέλλα, μπήκε μέσα μάζοντας παντού με τα μάτια της. Αυτόν ένύστευε χωρίς άλλο. Σηκώθηκε όρθος ο τραγουδιστής, και τη χαιρέτησε από μακριά. Έκείνη τούγνεψε φιλικά με το χέρι, ενώ το πρόσωπό της φωτιζότανε μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο...

Η καινούργια συντροφιά έκαισε σ' ένα τραπέζι πολύ κοντά στην όρχηστρα. Ο 'Αποστόλης γλύστρησε κι' αυτός πσω από το παταράκι. Βλέποντάς τον να ζυγώνη, ο πιανίστας τούρριξε μία ματιά όχι και πολύ φιλική, ενώ εξακολουθούσε να παίζει...

— Μπορώ να πω ένα τραγουδάκι ακόμα; τον έρώτησε δειλά ο τραγουδιστής.

— Πάλι;... Έκανε ο πιανίστας.

— Τί θα πη 'πάλι;...

— Τώρα-δεν τραγουδήσεις, βρέ μάτια μου;

— Δεν κάνει, δηλαδή, να τραγουδήσω άλλο;

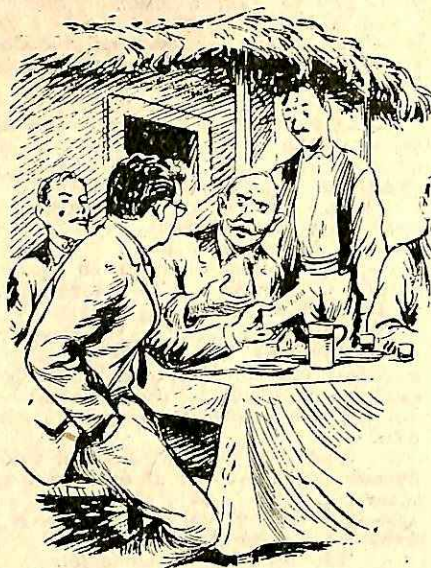
— 'Όχι, δεν κάνει... 'Ο κόσμος δεν έχει όρεξη ν' άκούη μονάχα έσένα εδώ μέσα...

Μουδιασμένος, παγωμένος, ο 'Αποστόλης γλύστρησε πάλι στο σκοτεινό τραπέζι που καθότανε και πρίν. Εκείνη τη στιγμή όμως, ένα γκαρσόνι τον πλησίασε:

— Η παρέα εκεί, του είπε δείχνοντάς του τη Λιάνα, σάς παρακαλεί να πάτε στο τραπέζι της και να πάρετε κάτι...

Κατακόκκινος ο 'Αποστόλης σηκώθηκε και πλησίασε το τραπέζι όπου καθόταν η αγαπημένη του. Υποκλίθηκε ντροπαλά κι' άδεία και περίμενε. Η Λιάνα τού-στειλε κρυφά ένα φιλί...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέγεια.

— Μα δεν είνε σωστά πράγματα αυτά... να σάς παρακαλώ... να... δεν έπρεπε να πληρώσετε...

ΠΡΟΣΟΧΗ... στις «προσκλησεις»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Πολλοί άνθρωποι έχουν την έντύπωση, ότι το γέυμα είνε μια... εφεύρεση, την όποιαν χρησιμοποιούν όσοι θέλουν να ξεφύγουν με τις υποχρεώσεις τους ή να επιτύχουν κανένα ρουφετάκι. Μόλις σε γνωρίσουν και ύστερα από τις πρώτες τυπικές και ανάλαττες φιλοφρονήσεις, σου πετάνε μία πρόσκληση:

— Θέλετε να φάμε μαζί απόψε;

— Αν παρασυρθείς και δεχθείς την πρόσκληση, την πληρώνεις κάποτε. — Αν έχης πείραν της σημασίας των εκδηλώσεων αυτών, την αποφεύγεις με το πρέπον τάκτ:

— Αυτές τις ημέρες, είμαι, δυστυχώς, πολύ απασχολημένος...

— Υπάρχουν, εν τούτοις, γέυματα, που όση διπλωματική δεξιότητα και αν διαθέτετε, δεν μπορείτε να τ' αποφύγετε. Αυτά είνε τα μοιραία γέυματα, των όποιων οι συνέπειες είνε συνήθως δραματικές. Ίδου μία σχετική περίπτωση:

Την άνοιξη του 1933, μου σύστησαν, κατά τη διάρκεια μίας έκδρομής μου στη Χαλκίδα, έναν γεωργοκτηματία και κτηνοτρόφο από το έσωτερικόν της Εύβοίας.

— Όπως όλοι οι 'Έλληνες, είχε κι' αυτός τα μικροβάσανά του και με παρεκάλεσε να γράψω κάτι στην εφημερίδα. — Ηθελαν να τον εξώσουν «αδίκως» από ένα λειβάδι. Έγραψα. — Ήλθε στην 'Αθήνα για δουλειές του, με είδε, με ευχαρίστησε, μου είπε πως θα μου στείλη λίγο θαυμάσιο τυρί, τον παρεκάλεσα επιμόνως να μην κάνει τον κόπο, αυτός ήταν ανένδοτος, κι' έφυγε, λέγοντας πως όπωςδήποτε θα μου το στείλη. Δεν μου τούστειλε.

Μου έστειλε όμως δέκα γράμματα, παρακαλώντας με να «πάρω την παρέα μου και να πάμε στη Χαλκίδα, όπου θα ψήση άρνι στη σούβλα, σ' ένα έξοχικό κέντρον κλπ. κλπ...».

— Ύστερα από τα γράμματα, ήλθε κι' ο ίδιος δυο-τρεις φορές. — Η επιμονή του δεν είχε όρια. Καλά και σώνει να πάρω την παρέα μου — όσους θέλω — και να τιμήσω το άρνι του. — Ήταν αδύνατο να ξεφύγω. Τό πήρα απόφασι και άρσινα μία Κυριακή.

Για να μην επιβαρύνω τον άνθρωπο, δεν πήρα μεγάλη παρέα. Τέσσερις-πέντε φίλους. Τους είπα τα καθέκαστα, τους ετόνισα, ότι ο άμφιτρώων είνε ένας λαμπρός άνθρωπος, ο όποιος ήθελε, με κάθε τρόπο, να με περιποιηθεί κλπ.

Το μέχρι Χαλκίδος ταξίδι, δεν ήταν άνετο. Το τρένο ήταν υπερφορτωμένο και βρεθήκαμε στην ανάγκη να καθώμαστε εκ περιτροπής. — Εγώ, για να περιποιηθώ την παρέα μου, έμεινα όρθιος στα τρία τέταρτα της διαδρομής. Αυτή ήταν βέβαια μία περιττή ταλαιπωρία, έλεγα όμως — για να τρώσω τους φίλους μου — πως θα μάς αποζημιώσει το άρνι της σούβλας, το όποιον περιέγραψα σαν να το είχα ήδη...δοκιμάσει. Δεν παρέλειψα να πλέξω το έγκωμιον του κρασιού, του τυριού, των φρούτων και προ πάντος του «λαμπρού» και «άνοιχτοκαρδου» αυτού ανθρώπου, που θα μάς φιλοξενούσε.

Τον βρήκαμε καθισμένο στο κάτω από την «Παλίρροια» καφενείο. Δεν ήταν μόνος. Τον συνόδευαν ή γυναίκα του, ή κόρη του, ο γαμπρός του κι' ένας κουμπάρος του. Καλοί άνθρωποι.

Καθίσαμε κι' έμεις στο καφενείο. Παραγγείλαμε τους καφέδες, πιάσαμε την φιλοκουβέντα, είπαμε και όλγια επί της πολιτικής καταστάσεως, για να ίκανοποιήσουμε τη ζωνηρή επιθυμία του γαμπρού. Πεινούσαμε όμως άφορητάς. Ήταν μεσημέρι περασμένο, αλλά οι κανόνες της ευγένειας, δεν επιτρέπουν στους καλεσμένους να υπενθυμίζουν την ώρα του φαγητού. Σε μία στιγμή, όμως, αναγκάσθηκα να διατυπώσω με μεγάλη διακριτικότητα μία ερώτηση:

— Είνε μακριά το έξοχικό κέντρον που θα πάμε;

Ο γεωργοκτηματίας έστριψε με άμχανία το μoustaki του και απάντησε με ένα περίεργο: «Μμμμάααα...». — Ύστερα έδωσε το σύνθημα της έγερσεως. Πλήρωσα τους καφέδες — και της οικογενείας του άμφιτρώωνος — και κάλεσα δυο μόνιπα, μέσα στα όποια στριμωχθήκαμε άθλως. Φθάσαμε σ' ένα μικρό και πανάθλιο έξοχικό κέντρον. Πλήρωσα τους άμαξάδες, έπειδή ο γενναϊόδαρος άμφιτρώων, δεν έπεχειρήσε να φέρη το χέρι στην τσέπη του, ούτε για τον τύπο. Κατέβαλα άπεγνωσμένες προσπάθειες να ανακαλύψω την κνίστα του ψηνομένου άρνιου ή να συλλάβω την γαργαλιστική μυρωδιά του. Τίποτε!

Δεν ήταν σωστό να ρωτήσω τί συμβαίνει. — Επί τέλους — σκέφθηκα — είμαστε καλεσμένοι και οι καλεσμένοι δεν είνε ευγενικοί να ζητούν τέτοιες πληροφορίες. — Ο άμφιτρώων μάς κάλεσε να καθήσουμε σ' ένα τραπέζι, έτρεξε μάλιστα να φέρη για μένα την αναπαιτικώτερη καρέκλα. Κάλεσε εν συνεχεία το γκαρσόνι και ρώτησε «τί έχει το μαγαζί;».

Το «μαγαζί» δεν ήταν όσο έτρεπε παρασκευασμένο. Είχε όμως κάτι τραγανήτα φραγκικά, δυο άρνίσια κεφάλια και σαλάτα.

— Έδωσα με τρόπο στην παρέα μου να καταλάβη, ότι έπρεπε να υπομείνη ήρωικά την κατάσταση και ότι δεν έπρεπε να σκεφθώ κανείς να... άποκεφαλίση τον άμφιτρώωνά μας, για την απάτη. Πάντως, οι συγγενείς του γεωργοκτηματίου, έφαγαν τα τρία τέταρτα των προσκομισθέντων φαγητών. — Εμείς προσπαθήσαμε να χορτάσουμε με τη σαλάτα. Κάποτε ήλθε και ή ώρα του λογαριασμού. Τό γκαρσόνι, άγνωστον γιατί, έκρινε, ότι εγώ ήμουν ο πλούσιος της παρέας. Μου τον έφερε κατ' ευθείαν. Φυσικά, δεν μπορούσα να τον παραπειμώ στον «άμφιτρώων». Πλήρωσα — ετόνισα κι' ο παρακαθήμενος φίλος μου — και όταν άπομακρύνθηκε το γκαρσόνι με τα χρήματα, ο...προσκαλέσας, γύρισε και μου είπε σε τόνο διαμαρτυρίας:

— Μά... δεν είνε σωστά πράγματα αυτά. Μά... σάς παρακαλώ. Μά... δεν έπρεπε να πληρώσετε. Μά...

Αυτή ήταν ή μόνη στιγμή της ζωής μου που είχα διανοηθ ή να κάνω έγκλημα. — Έρριξα το βλέμμα μου επάνω σ' ένα κοφτερό μαχαίρι, που περίμενε πάνω στο τραπέζι και... άπομακρύνθηκα δρομέως. Φρονίμως, νομίζω...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κάφτρα τον έχουν βγάλει τελευταία τον φίλατό μου 'Αγνίστα. «Κάφτρα» τον βάφτισαν ομόθυμα οι φίλοι και γνωστοί του, γιατί έχει κάψει κόσμο και ντουζίνα και ένας Θεός ήξερε ποιους άκομ έπρόκειτο να κάψη με τις περιλάλητες εκείνες γκάφες του. Μερικοί μάλιστα — οι τολμηρότεροι — κατάργησαν το όνομά του και τον χαιρετούσαν έγκάρδια με το παρατσούκλι:

— Γεία σου, κάφτρα!

— Ράφτρα είπατε;

— Κάφτρα!

— Και διατί με λέγετε κάφτραν; — Διότι καίς, φίλατε 'Αγνίστα. Γιατί έχεις κάνει λαχτάρες τέτοιες, που δεν έχουν ματαγίνει άνάμεσα σε ανθρώπους, που ο καλός Θεός τους έδωσε λίγο μυαλό και ο πολιτισμός λίγη ευγένεια και υποκρισία. — Όσοι καήκαν από σένα το θυμούνται!...

Ήταν, λοιπόν, ένα μυστήριο μ' αυτόν τον άνθρωπο! — Ενώ κάθε φορά που έκανε μία γκάφα βιοσκοτάν' σε τρεμερή άμχανία και στενοχωριότανε ελίκρινέστατα, ενώ κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια να άποφύγη μελλοντικές του γκάφες, ώστόσο, ο θούλος που είχε δημιουργήσει γύρω του, ο φόβος, ή φημη των κατορθωμάτων του τον έκολλάκε και του άρεσε πολύ ν' άκούη το τί λεγότανε γι' αυτόν.

— Όστε με λένουν κάφτραν;

— Ναι, 'Αγνίστα...

— Έχ - έχ - έχ!...

Και γελούσε ο χυσός εκείνος άνθρωπος. Γελούσε με ένα είδος ψεύτικης μετριοφροσύνης, κάτω άπ' την όποιαν ο προσεκτικός παρατηρητής θα μπορούσε να διακρίνη άποκρώσεις έντονου ναρκισσισμού.

— Όστε με λένουν κάφτραν;

— Και είσαι, 'Αγνίστα!

— Έχ, έχ, έχ!...

Μάκραινε ή μούση του, διαστελλόντουσαν τα χείλια του, πεταγόντουσαν ιδιόρρυθμοι οι αύταρες του και το πρόσωπό του έπαρνε τη μακάρια εκείνη έκφρασι του ανθρώπου, που άκούει να του άπαριθμούν τα κατορθώματά του.

— Όστε με λένουν κάφτραν;

— Άδικο έχουν;

— Όχι! Δίκαιον έχουν. Δεν θέλω, βεβιαώς, να είμαι κάφτρας, αλλά έτσι πάντοτε θα φέρνει ή μοίρα. Τί να κάνω; Έχ, έχ, έχ!...

Πολλές φορές μερικοί άπ' τους φίλους του προσπάθησαν να εκμεταλλευθούν τη μοναδική αυτή ιδιότητα του άγαθού ανθρώπου κι' άποπειράθηκαν με τρόπο να τον βάλουν να πη πράγματα που δεν τολμούσαν να τα πούν οι ίδιοι. — Άλλά σ' αυτές τις περιπτώσεις ο φίλατός μου 'Αγνίστα, που δεν έκανε ποτέ τίποτα και δεν έλεγε από σκοπού ούτε μία λέξη, γινόταν έξω φρενών και τους άπόπειραν:

— Να είπω εγώ εις την κυρία Εύριδίκην ότι ο σύζυγός της έθεάθη με μίαν μικρούλαν; Και διατί δεν το λέγετε εσείς; Τί μ' έπεράσατε έμένα; — Όργανον κακοηθείας!

Και σταυροκοπιόταν;

Κύριε ελέησον!

Και άγανακτούσε;

Και γύρισε κύριε!

Και άνασχοκκινίει;

Κύριε των δυνάμεων!...

Και για να δώση τόπο της όργης και να καμάρη, έπιανε σιγά-σιγά κάποιο άπ' τα αγαπημένα του τροπάρια και θυθίζον στην θρησκευτική κατάνυξι, πράγμα που τον γαλίανε πραγματικά και τον ανέβαζε σιγά-σιγά σε άλλες σφαίρες, πέρα άπ' τα ταπεινά ανθρωπάκια:

Εύφραινέσθω τα ούράνια αγαλλιάσθω τα επίγεια...

Τώρα, τελευταία, λοιπόν γινόταν μέγας ντόρος στην γειτονιά με τον αϊονίδιο όσο και μυστηριώδη πλουτισμό ενός τέως φοικαρά, που βρέθηκε ξαφνικά, με άφθονα λεφτά και σπιτί ολοκαίνουργο. Τό γενικό ερώτημα ήταν «πόθεν έσχες» και γινόντουσαν λογιών-λογιών εικασίες γύ-

ΑΓΗΣΤΙΑΣ

Ο «Κάφτρας»

ρω άπ' τον αϊονίδιο αυτόν πλουτισμό. Οι πτώ κακεντρεχείς θυμήθηκαν τον φίλατό μου 'Αγνίστα.

— Να βάλλωμε τον κάφτρα,

— Καλά λέτε!

— Μόνο ο κάφτρας θα μπορεί να του ζητήσει εξηγήσεις. — Ε ρε και τί έχει να γίνη!... Θα γελάση και το παρδαλό κασίκι.

Τό παρδαλό κασίκι έπρόκειτο να γελάση στα έγκαινία του σπιτιού, που ο ιδιοκτήτης του ήθελε να τα λαμπρήνη με μία άληθοφανή γιορτή, όπου έκάλεσε κόσμο και ντουζίνα. Τόν 'Αγνίστα δεν τον ήξερε αλλά οι κακεντρεχείς και ζηλιάρηδες φίλοι τον έβαλαν να τον προσκαλέση λέγοντάς του ότι ήταν γείτονας πολύ διασκεδαστικός και με τό πνεύμα του άφ' ενός και την πρωτοτυπία του άφ' έτέρου θα έδινε ζωή και κέφι στην συγκέντρωσι. Δεν χρειαζόντουσαν, βέβαια, περισσότερες συστάσεις για να προσκληθ ή κι' ο 'Αγνίστα, που φρόντισαν να τον «ψήσουν» οι κακεντρεχείς.

— Έγκαινία οίκίας έχει; άπόρησε ο

— Έγιναν!

— Ατμόσφαιρα ευτυχίας και κεφιού. — Όπου να σου εμφανίζεται κι' ο φίλατός μου 'Αγνίστα, Κολάρο ψηλό και παντελόνι που το σιδέρισε όλο τ' άπόγεμα ή 'Ιουλίνα. Στό πέτο ένα λουλούδι. Και ή φαλάκρα γυάλιζε άντανακλώντας τό φός των πολυφώτων. Σούσουσο διέτρεξε τό σαλόνι, επί τη εμφανίσει του:

— 'Ο κάφτρας!

Τόσο είχε επιβάλει αυτό το παρατσούκλι και τόσο ύψηλώφονος τό λέγαν, καθώς ο φίλατός μου 'Αγνίστα περνούσε τό σαλόνι ώστε το άκούσε κι' ο νοικοκύρης του σπιτιού κι' όταν πήγε να τον χαιρετήσει, ο άγαθος μες άνθρωπος τον ρώτησε:

— Μα γιατί σάς λένε «κάφτρας»; Χαμογέλασε με ναρκισσισμό ο 'Αγνίστα:

— Διότι έκάψα. Λέγουν, πολ- λούς!...

— Μπα; Και με ποιά μέθοδο;

Τό πρόσωπο του φίλατου μου 'Αγνίστα πήρε την γλυκύτερη έκφρασι του κόσμου:

— Πώς; Ίδου πώς: Μου είπαν έξαφνα, ότι το σπιτί τούτο, το ό- ποίου τελείτε άπόψε τα έγκαινία, τό άποκτήσατε δια λωποδυσίας. Θά ήμπορούσα να σας τό είπω ά- πεοφράστως, όπως λέγονται ότι δή- вен κάμω συνήθως. — Όμως δεν εί- ναι ακρίβες. Διότι ποτέ δεν λέγω έ- κείνο τό όποϊον μου λένουν να είπω!...

Δεν πρόλαβε να πη περισσότερα ο φίλατός μου 'Αγνίστα. Τα τελευταία λόγια του πνίγηκαν μέσα στα γέλια κι' ο ίδιος βρέθηκε δώ άπ' την πόρτα εύ- νοντας την φαλάκρα του και ρωτώντας τον εαυτό του:

— Την διέπραξα πάλιν. — Υψίστε; 'Α- φού ειχα λάβει ρητήν και κατηγορηματι- κήν άπόφασιν να μην όμιλήσω!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο 'Αγνίστα βρέθηκε έξω από την πόρτα.

φίλατός μου 'Αγνίστα. Και διατί με προσκαλεί έμένα;

— Κάλεσε την άσφοκρεμα της γειτο- νιάς!...

— 'Ω! 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Και άρχισε να γελά τό μακάριο και παιδιαστικό γέλιο του ο φίλατός μου 'Αγνίστα. — Ο πιο άνόητος άπ' τους κα-

— 'Ανίκα, λοιπόν, εις την άφρό- κρεμαν εγώ ό... κάφτρας;

Φρανσουάζ ΑΡΝΟΥΛ

ΤΟ Χόλλυγουντ με τα πολλά και διάφορα ρεκόρ, αυτή τη φορά βγήκε ήττημένο απ' το γαλλικό κινηματογράφο. Από τότε που ιδρύθηκε δεν έχει να επιδείξει ρεκόρ σαν κι αυτό: να λανσάσει δηλαδή ένα καινούργιο αστέρι και με μια μόνο ταινία το αστέρι αυτό να γίνει διάσημο και δημοφιλέστατο! Είναι μια τύχη που σπάνια κανείς την συναντά στην περίοδο αυτή των εκατοντάδων στάρλετ.

Πρόκειται για τη νεαρή και όμορφη Γαλλίδα στάρ Φρανσουάζ Αρνουλ, που είδαμε πέρυσι ημίγυμνη στο φιλμ «Περρούτσα, το κορίτσι της νύχτας». Η προσωπική επιτυχία της στάθηκε τέτοια, ώστε δεν προφταίνει να δέχεται προτάσεις και να γυρίζει ταινίες στα γαλλικά στούντιο!

Η προκλητική Φρανσουάζ Αρνουλ.

Η νεαρή Φρανσουάζ, κόρη Γάλλου στρατηγού του πυροβολικού, ξεκίνησε μια μέρα του 1949 από την πατρίδα της, τη Γαλλική Βόρειο Αφρική, για το Παρίσι, με μοναδικό σκοπό να γίνει με κάθε τρόπο αστέρι του γαλλικού κινηματογράφου. Ήταν πολύ όμορφη κοπέλλα, με θαυμάσιο σώμα, αλλά χωρίς κανένα δίπλωμα δραματικής σχολής.

«Δεν πειράζει που δεν έχω δίπλωμα ηθοποιού, σκεπτόταν η Φρανσουάζ καθώς ταξίδευε μόνη. Έχω όμως τέλειο σώμα, προσόν που καθώς ξέρω εκτιμάται πολύ στο Παρίσι...»

Μανιώδης συλλέκτρις αυτογράφων, συνάντησε ύστερ' από λίγον καιρό σε μια έκθεση ζωγραφικής το νεαρό Γάλλο ηθοποιό Αντρέ Λε Γκάλ. Τον πλησίασε με θάρρος και του ζήτησε ένα αυτόγραφο. Πρόθυμος ο Αντρέ Λε Γκάλ έβγαλε μια κάρτα του και της έγραψε: «Στην όμορφη θαυμάσιά μου Φρανσουάζ, εύχομαι καλή επιτυχία στη ζωή της!...»

Η ευχή του Αντρέ βγήκε αληθινή. Μ' ένα θερμό συστατικό γράμμα στην τσέπη η Φρανσουάζ, συναντούσε λίγο αργότερα τον Γάλλο σκηνοθέτη και παραγωγό Βίλλυ Ροζιέ, που αφού την περιεργάστηκε με προσοχή, της είπε:

— Μις Αρνουλ, τα φυσικά προσόντα σας είναι πραγματικά εξαιρετικά. Θα ήθελα να σας χρησιμοποιήσω, αλλά πρέπει να ξέρετε ότι ο ρόλος που έχω τώρα διαθέσιμο είναι λίγο σκανδαλιστικός... Σε

Η όμορφη Γαλλίδα στάρ με τις σκανδαλιστικές εμφανίσεις

κατάθεσι του πατέρα της, ή όποια όμως ήταν... πλάστη! Κι' έτσι, ο Ροζιέ αφού υπέγραψε με τη Φρανσουάζ ένα συμβόλαιο μόνο για το φιλμ εκείνο, με αμοιβή έφ' απαξ ενός εκατομμυρίου γαλλικών φράγκων, της έδωσε να μελετήσει τον ρόλο της και της είπε να παρουσιασθή σε δέκα ημέρες.

Φαντάζεστε τώρα την έκπληξη και τη χαρά της όταν, πηγαίνοντας σε δέκα ημέρες στο στούντιο, συνάντησε στο δρόμο τον Αντρέ Λε Γκάλ. Πήγαινε κι' αυτός στο ίδιο στούντιο, για να πρωταγωνιστήσει στο... ίδιο φιλμ!

Υστερα από λίγους μήνες, όταν πιά η «Περρούτσα» άρχισε να κάνει το γύρο της Γαλλίας, η επιτυχία της νεαρής καλλιτέχνιδος ήταν θριαμβευτική. Τέτοια υποδοχή και τόσα κολλευστικά λόγια κανείς δεν τα περίμενε απ' το κινηματογράφο φίλο κοινόν, τους αστήριτους κριτικούς και τους κινηματογραφικούς κύκλους. Φυσικά, οι προτάσεις για καινούργιο φιλμ άρχισαν να φτάνουν σωρηδόν. Άλλ' η Φρανσουάζ δεν θα ξαναγύριζε ταινία, παρά μόνο αν θα της άρεσε ο ρόλος!

Από το 1949 μέχρι σήμερα έλαβε μέρος σε 6 ακόμη φιλμ, στα οποία κατά ένα τρόπο αφήνει πάλι το όμορφο και αρμονικό σώμα της να παρουσιάζεται ημίγυμνο. Και συνεχίζει σήμερα την ανέλπιστη καριέρα της, ενώ οι οικονομικές αξιώσεις της για κάθε νεώτερο φιλμ συνεχώς αυξάνουν. Για να γυρίσει τώρα μια ταινία, πληρώνεται από δυο μέχρι δυόμισι εκατομμύρια φράγκα!

— Εμένα δεν με εκπλήσσει διόλου η επιτυχία μου στην οθόνη. Έλεγε πρό καιρού η όμορφη Φρανσουάζ. Όταν πρό τριών ετών ξεκινούσα απ' τη Βόρειο Αφρική για το Παρίσι με σκοπό να γίνω στάρ, ήμουν άποφασισμένη για όλα όσα ήταν νόμιμα. Το να δείχνω μια κοπέλλα το σώμα της στην οθόνη ημίγυμνη δεν είναι ανήθικο. Ανήθικο είναι να μετέχεται διάφορα «κόλπα» για να φθάσει στο σκοπό της.

Εγώ ήρθα σε σοβαρή σύγκρουση με τόν αστήριτο πατέρα μου. Επειδή δέχθηκα να παίξω στον κινηματογράφο, κάνοντας αδορίες ως προς το ντύσιμό μου. Σήμερα εύτυχως οι σχέσεις μας είναι πάλι εγγάρδιες. Με συγχώρεσε για το «σοβαρό παράπτωμά» μου και μου συνέστησε προσοχή στις γνωριμιές και τις σχέσεις μου. Περιττές συστάσεις. Παρ' όλο που είμαι πολύ νέα, ξέρω καλά τον κόσμο κι' έχω αρκετή πείρα στη ζωή...

Την έχει άραγε η όμορφη Αρνουλ;

Η Φρανσουάζ Αρνουλ γεννήθηκε στη Βόρειο Γαλλική Αφρική το 1932. Σήμερα είναι 19 ετών και δεν σκέπτεται ακόμη να παντρευτή. Επί πλέον είναι και επαγγελματίας «ντιζέ» με έξοχη φωνή. Λατρεύει τη μουσική και ιδίως τον Σοπέν και τον Φωρέ. Επιδίδεται με πάθος στο κολύμπι, στο τένις και στην ιππασία. Αγαπάει τα μυθιστορήματα της Κολέτ και του Μωρουά. Απεχθάνεται όμως τα τηλέφωνα, το νούμερο 13 και τις μαύρες γάτες. Είναι αρκετά προληπτική και τα καλλιτεχνικά της γούστα μοιράζονται μεταξύ κωμικών και δραματικών ρόλων. Ανάμεσα στα νεώτερα φιλμ που έχει γυρίσει αναφέρονται για την καλλιτεχνική αξία τους τα έξης: «Κόκκινο Ρόδο», «Το πρώτο γλύστρημα», «Πόθος και έρωτας» και το «Όμορφότερο κορίτσι του κόσμου», που όλα τους σχεδόν δείχνουν την Φρανσουάζ πραγματικά σκηνοθετική και τολμηρά σκανδαλιστική.

Η όμορφη βεντέτα έχει ύψος 1.60, και ζυγίζει 53 κιλά. Έχει στρογγυλό πρόσωπο, έντελως παριζιάνικη μυτίτσα και πονηρά έκφραστικά μάτια. Όσο για το σώμα της, εκείνοι που την είδαν σε διάφορες ταινίες της είναι σε θέση να μιλήσουν καλύτερα γι' αυτό...

A. ZENIE

Η Φρανσουάζ Αρνουλ, όπως εμφανίζεται στο «Πρώτο γλύστρημα».

Χόουαρντ Χιτ
"Έστερ Ουίλιαμς"

ΜΙΑ ΓΟΗΝΟΒΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ο αδελφός Κωνσταντίνος

Μέσ' στην πρωινή φθινοπωρινή γαλήνη, η κομψή λιμουζίνα έσκιζε ολόταχως τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο, που σερπνотανε σὰ γκρίζο φίδι, ανάμεσα από τα κούτσουρα των αμπελιών και τις ασημοπράσινες, έλιεσε του απέραντου κάμπου. Ψιλόβρεχε. Ο δρόμος γυάλιζε και το πάρ-μπρίζ του αυτοκινήτου έδιωχνε αδιάκοπα τα δάκρυα της βροχής, που άργοσταλάζανε πάνω στο μπροστινό κρύσταλλο. Στο βολάν, η Νέλλη πατούσε συνεχώς γκάκι. Το αυτοκίνητο πετούσε κυριολεκτικά. Η γόησσα μεθούσε με την ταχύτητα. Δίπλα της, φεύγανε σαν άστραπαίια φαντάσματα, τα σκελετωμένα κλαδιά των φθινοπωρινών δέντρων.

Ξαφνικά, ένα κόρρο φάνηκε να προχωρή άργα, μπροστά από το αυτοκίνητο της Νέλλης, μέσ' στην πυκνή ομίχλη. Με την ταχύτητα που τρεχε το αυτοκίνητο, δεν ήταν δυνατό να μην πέση από πίσω, άπάνω στο άργοκίνητο κόρρο. Για ν' αποφύγη την σύγκρουση, η Νέλλη, έκανε απότομη στροφή αριστερά, ενώ την ίδια στιγμή, πατούσε μ' όλη της τη δύναμη, το φρένο. Άπάνω στη βρεμένη ασφαλτο, η λιμουζίνα ντεραπάρσε. Γλυστρήσε ένα διάστημα άπάνω στο δρόμο, κι ύστερα έπεσε στο αριστερό χαντάκι του δρόμου. Η γοητευτική σωφέρια χτύπησε δυνατά το κεφάλι της στο τιμόνι. Και λιποθύμησε!...

... Συνήλθε μέσα σ' ένα πολύ παστρικό δωμάτιο, με κάπσπρους άσβεστωμένους τοίχους κι ένα μικρό παράθυρο που άνοιγότανε στην πολυχρωμή μαγεία του φθινοπωρινού δειλινού. Άνασκήωσε το κεφάλι της, που τόνωνε δεμένο και την πονούσε, και κύτταξε γύρω της. Δίπλα στο κρεβάτι της, ένας καλόγερος νέος, σχεδόν παιδί, καθισμένος σ' ένα σκαμνί, φαινότανε σαν να περίμενε με αγωνία το ζυγνήμα της. Μόλις την είδε ν' ανασηκώνεται, σηκώθηκε κι αυτός κι έσκυψε από πάνω της:

— Συνήλθε;... Τη ρώτησε με φωνή που τρεμε έλαφριά.

— Νοιώθω κάπως καλύτερα... του άπάντησε σιγά η Νέλλη, πέφτοντας πάλι στο μαξιλάρι της και μισοκλείνοντας τα μάτια. Είχε προφτάσει να δη ότι ο καλόγερος ήτανε μελαχροινός, με ολόμαυρα γένεια και μαλλιά, κι ολόγαλανα μάτια. Μέσ' στα μάτια αυτά, η γόησσα, με το αλάνθαστο ένστικτο, είχε διακρίνει κάτι πιο πολύ από ένα απλό ανθρωπιστικό ενδιαφέρον...

Ξανάνοιξε πάλι τα μάτια της και κύτταξε γλυκά τον καλόγερο:

— Πού βρίσκομαι;... τον ρώτησε η άδύνατη φωνή.

— Στη μονή του Προφήτη 'Ηλιού... άπάντησε εκείνος. Είδαμε από μακριά το αυτοκίνητό σας να πέφτη στο χαντάκι, και τρέσαμε να προσφέρουμε βοήθεια στους επιβάτες σας... Σας βρήκαμε λιπόθυμη, με το κεφάλι σας ματωμένο, και, με όσο γινότανε πιο πολλή προσφύλαξη, σας μεταφέραμε εδώ... Έγώ, που έγρα κάπως από τραύματα, σας περιποιήθηκα την πληγή του κεφαλιού σας, που, άλλωστε, δεν ήτανε και πολλή σοβαρή...

— Όσο μιλούσε εκείνος, η Νέλλη τον κυτάζε με μάτια φορτωμένα τρυφερή ευγνωμοσύνη...

— Σας ευχαριστώ... του ψιθύρισε. Είπατε όμως, ότι ξερέτε από τραύματα. Πώς συμβαίνει αυτό;...

— Ο καλόγερος χαμήλωσε τα μάτια του, με κάποια συστολή.

— Σπουδαία γιατρός... μουρμούρισε.

— Μπα;... Και... πώς σταματήσατε τις σπουδές σας;...

Κοκκίνισε ο καλόγερος ως τ' αϊτιά:

— Είνε μια πολύ παλιά ιστορία... της άπάντησε βραχνά. Μια ιστορία που την έβαψα, πνιγοντας την καρδιά μου μέσ' στο ράσο του καλόγερου...

— Κι' άμέσως, ταραγμένος, σηκώθηκε να φύγη.

— Φεύγετε;... τον ρώτησε με τη γλυκειά, τη μελωδική φωνή της, η Νέλλη.

— Ναι... Βράδυσα... Πρέπει να πάω στον έσπεριό. Σε λίγο, θάρη να σας δη κι' ο ηγούμενος... Δεν θα μπορέσετε, φυσικά, να φύγετε άπόψε... Θα προσπαθήσετε να ικανοποιήσετε με την άσκητική μας μετριοτήτα...

— Τί λέτε;... Είνε πολύ συμπαθητικά έδώ!...

— Όσο για το αυτοκίνητό σας, είδοποιήθηκε συνεργείο από το κοντινό χωριό, για νάρθη να το ρυμουλκήση στην Άθήνα... Θα σας πητε σεις τη διεύθυνσή σας...

— Μ' ένα χαμόγελο γεμάτο ευγνωμοσύνη, η Νέλλη έδωσε στον νεαρό καλόγερο το χέρι της:

— Σας ευχαριστώ πολύ για όλα... του είπε σιγά.

— Εκείνος έσφιξε ταραγμένος το χέρι της μια στιγμή, κι' ύστερα, άπότομα, γύρισε και βγήκε από το κελλί.

Ξαπλωμένη η Νέλλη στο ντιβάνι της, τέλειωνε το διάβασμα ενός περιοδικού... Έδρεχε έξω, μα μέσα στο καλά ζεσταμένο σπίτι από τη θάλαωρή του καλοριφέρ, δεν μπορούσε να φτάση η ύγρασία. Η γόησσα είχε ακόμα ένα μικρό τσιρότο στο μέτωπό της. Ήταν ότι είχε μείνει από το χτύπημά της.

— Η πόρτα άνοιξε κάποια στιγμή, και μπήκε η καμαριέρα:

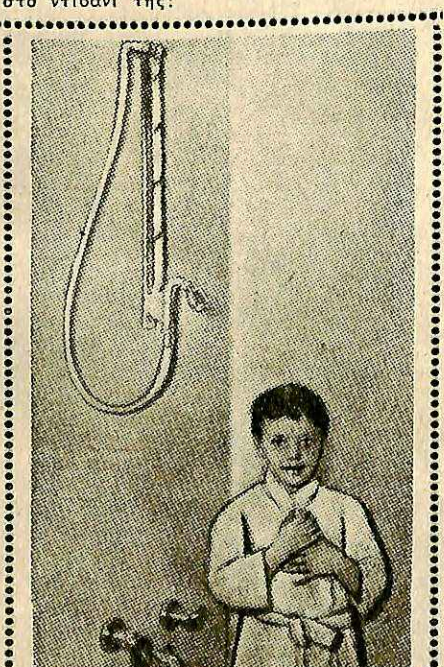
— Σας ζητάει κάποιος... είπε.

— Η Νέλλη σήκωσε ναυελικά το κεφάλι της:

— Ποιός; ρώτησε.

— Είνε, λέει, ο αδελφός Κωνσταντίνος, από τη μονή του Προφήτη 'Ηλιού...

— Άνασκήωσε γεμάτη ενδιαφέρον η Νέλλη στο ντιβάνι της:

ΝΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το «ντούς» αυτό υποοεί να το στερεώση κανείς σε οποιαδήποτε θέσι θέλει. Άνυλωνα με το άναστήμα του. Είνε πολύ πρακτικό, γιατί επιτοήνι στα μικρά παιδιά να παίρνουν το ιπάνιο τους γοιός να νευρίζουν όλο το λουτο με νεοά... πσάνα που θα συνέβαινε στην προίπτωσι. που το νεοά θα έπεφτε πάνω τους από ψηλά.

— Να περάση άμέσως!... πρόσταζε την καμαριέρα.

Σε λίγο, ο όμορφος καλόγερος με τα γκριζά ματία, βρισκότανε μπροστά της. Η Νέλλη τον κυτάζε, γεμάτη έκπληξη: Είχε κοψεί τα γένεια του κι' είχε πετάξει τα ράσα!... Ήτανε τώρα ένα ψηλόλιγνο, χλωμό παλληκάρι, με φλογισμένα ματία από τον έσωτερικό πυρετό του και φτωχό ντύσιμο.

— Μ' ένα γλυκό χαμόγελο, η Νέλλη τούδωσε το χέρι της:

— Τρόμαξε να σας γνωρίσω! του είπε.

— Ο νέος της έσφιξε το χέρι μέσ' στο παγωμένο το δικό του:

— Άφου δεν αναγνωρίζω κι' εγώ τον έαυτό μου!... της ψιθύρισε βραχνά.

— Γιατί;

— Έπιτρέψτε μου να καθήσω... Νομίζω πως θα πέσω...

— Μα, καθήστε, βέβαια... Νά, έδώ, κοντά μου!...

Τούκανε θέσι κοντά της, στο ντιβάνι, κι' εκείνος έκατσε τρέμοντας ολόκληρος, στο πλευρό της.

— Πέστε μου, λοιπόν... ξανάπε η Νέλλη. Τί έγινε; Δεν είσατε πιά καλόγερος;...

— Έκανε λίγη ώρα, ώπου να συνέλθη εκείνος. Άστερα, με φράσεις κομμένες, με φωνή που τρεμε, της είπε:

— Όταν σας γνώρισα, εκεί, στον ξενώνα του μοναστηριού, με ρωτήσατε γιατί είχα γίνει καλόγερος... Σας είχα πη, ότι ήτανε μια παλιά ιστορία που πρεπε να ξεχαστή... Η ιστορία αυτή, σας ξομολογίμαι τώρα, ήταν ένας απελευθέρωσης έρως...

— Ένας παιδικός έρως, που νόμιμα ότι ήτανε το πιο δυνατό αίσημα πουθε βασανίσει την ψυχή μου... Κι' εκεί, μέσα στους τέσσερις τοίχους της άσκητικής μοναξιάς μου, είχα καταφέρει να τον πνίξω... Κι' είχα νομίσει... άνόητος, που ήμουν!... ότι είχα δαμάσει για πάντα, ολότελα, την καρδιά μου...

Σταμάτησε ο χλωμός νέος. Χαμογελαστή, τον άκουγε η γόησσα, σίγουρη για το τί θα της έλεγε σε λίγο...

— Όταν σας ήρα ματωμένη μέσ' στο αυτοκίνητό σας, συνέχισε εκείνος με πυρετό, η ναρκωμένη μου καρδιά φλογίστηκε μεμιάς! Κι' όταν φύγατε από το μοναστήρι, δεν μπόρεσα πιά να βρώ ησυχία... Πάλεψα, προσπάθησα με κάθε τρόπο ν' αντιδράσω... μάταια όμως!... Άποπου, μιά μέρα, νοιώθοντας, ότι είχα προδώσει τον άσκητικό έαυτό μου, νόμισα, ότι μου επιβάλλτανε να πάω να ζώ σαν υποκίτης... Τ' άφησα όλα, κι' ήρθα να πωσ στα πόδια σας και να σας παρακαλέσω να μ' αφήσετε να πεθάνω εκεί!...

Μιλώντας έτσι, ο νέος είχε γλυστρήσει στο πάτωμα, κι' είχε άγκαλιάσει με πάθος τα πόδια της γόησσας...

— Σοβαρή τώρα εκείνη, σηκώθηκε και τον κύτταξε στα μάτια.

— Μού μιλήσατε με ελίκρινεια, του είπε, είμαι υποχρεωμένη κι' εγώ να κάνω το ίδιο... Άλλωστε, αυτό μου επιβάλλει η ευγνωμοσύνη μου που νοιώθω για σας... Με περιποιήσατε, πληγωμένη, με σώσατε... Θάτανε ταπεινό να σας συντηρήσω ένα αίσημα που είμαι ανίκανη να σας ανταποδώσω... Η καρδιά μου, από χρόνια, έχει πεθάνει!... Δεν είνε δυνατό να νοιώσω για τους άντρες παρ'ά μόνο βαθεία άποστροφή και περιφρόνηση... Λυπάμαι γι' αυτό το αίσημα που προκάλεσα άθελά μου στην άγνη ψυχή σας... Δεν είνε δυνατόν όμως πατέ να σας αγαπήσω... Οφείλω να σας το πω καθαρά...

— Ο χλωμός νέος είχε σηκωθεί, παγωμένος. Τα μάτια του λάμπανε παράξενα, σαν από ένα έσωτερικό πυρετό και μία άγρια άποφασιστικότητα.

— Και... δεν μπορείτε... ν' αλλάξετε;... τη ρώτησε πολύ σιγα.

— Δεν θέλω ν' αλλάξω! του άπάντησε η γόησσα ξερά, άποφασιστικά.

— Έσφιξε τα χείλια του εκείνος και σήκωσε το χλωμό του κεφάλι. Την κύτταξε μέσ' στα μάτια, μ' άπελπισία.

— Σας ευχαριστώ για την ελίκρινειά σας!... της είπε μόνο.

Γύρισε και βγήκε από το δωμάτιο... Βρήκανε το πάτωμα στο βάθος μιάς χαράδρας, κοντά στη μονή του Προφήτη 'Ηλιού. Το κεφάλι του ήτανε σπασμένο άπάνω στους μυτερούς βράχους. Τον πήρανε μέσα στο μοναστήρι, και τον κηδέψανε από τη μικρή εκκλησούλα του. Και οι καλόγεροι προσευχήθηκαν θερμά για τη σωτηρία της ψυχής του αδελφού τους, πουχε ξεναγυρίσει στη ζωή, για να την αφήση άμέσως ύπνιστο ν'ά πάντα...

— ΝΑ ΠΕΡΑΣΗ ΑΜΕΣΩΣ!... πρόσταζε την καμαριέρα.

Σε λίγο, ο όμορφος καλόγερος με τα γκριζά ματία, βρισκότανε μπροστά της. Η Νέλλη τον κυτάζε, γεμάτη έκπληξη: Είχε κοψεί τα γένεια του κι' είχε πετάξει τα ράσα!... Ήτανε τώρα ένα ψηλόλιγνο, χλωμό παλληκάρι, με φλογισμένα ματία από τον έσωτερικό πυρετό του και φτωχό ντύσιμο.

— Μ' ένα γλυκό χαμόγελο, η Νέλλη τούδωσε το χέρι της:

— Τρόμαξε να σας γνωρίσω! του είπε.

— Ο νέος της έσφιξε το χέρι μέσ' στο παγωμένο το δικό του:

— Άφου δεν αναγνωρίζω κι' εγώ τον έαυτό μου!... της ψιθύρισε βραχνά.

— Γιατί;

— Έπιτρέψτε μου να καθήσω... Νομίζω πως θα πέσω...

— Μα, καθήστε, βέβαια... Νά, έδώ, κοντά μου!...

Τούκανε θέσι κοντά της, στο ντιβάνι, κι' εκείνος έκατσε τρέμοντας ολόκληρος, στο πλευρό της.

— Πέστε μου, λοιπόν... ξανάπε η Νέλλη. Τί έγινε; Δεν είσατε πιά καλόγερος;...

— Έκανε λίγη ώρα, ώπου να συνέλθη εκείνος. Άστερα, με φράσεις κομμένες, με φωνή που τρεμε, της είπε:

— Όταν σας γνώρισα, εκεί, στον ξενώνα του μοναστηριού, με ρωτήσατε γιατί είχα γίνει καλόγερος... Σας είχα πη, ότι ήτανε μια παλιά ιστορία που πρεπε να ξεχαστή... Η ιστορία αυτή, σας ξομολογίμαι τώρα, ήταν ένας απελευθέρωσης έρως...

— Ένας παιδικός έρως, που νόμιμα ότι ήτανε το πιο δυνατό αίσημα πουθε βασανίσει την ψυχή μου... Κι' εκεί, μέσα στους τέσσερις τοίχους της άσκητικής μοναξιάς μου, είχα καταφέρει να τον πνίξω... Κι' είχα νομίσει... άνόητος, που ήμουν!... ότι είχα δαμάσει για πάντα, ολότελα, την καρδιά μου...

Σταμάτησε ο χλωμός νέος. Χαμογελαστή, τον άκουγε η γόησσα, σίγουρη για το τί θα της έλεγε σε λίγο...

— Όταν σας ήρα ματωμένη μέσ' στο αυτοκίνητό σας, συνέχισε εκείνος με πυρετό, η ναρκωμένη μου καρδιά φλογίστηκε μεμιάς! Κι' όταν φύγατε από το μοναστήρι, δεν μπόρεσα πιά να βρώ ησυχία... Πάλεψα, προσπάθησα με κάθε τρόπο ν' αντιδράσω... μάταια όμως!... Άποπου, μιά μέρα, νοιώθοντας, ότι είχα προδώσει τον άσκητικό έαυτό μου, νόμισα, ότι μου επιβάλλτανε να πάω να ζώ σαν υποκίτης... Τ' άφησα όλα, κι' ήρθα να πωσ στα πόδια σας και να σας παρακαλέσω να μ' αφήσετε να πεθάνω εκεί!...

Μιλώντας έτσι, ο νέος είχε γλυστρήσει στο πάτωμα, κι' είχε άγκαλιάσει με πάθος τα πόδια της γόησσας...

— Σοβαρή τώρα εκείνη, σηκώθηκε και τον κύτταξε στα μάτια.

— Μού μιλήσατε με ελίκρινεια, του είπε, είμαι υποχρεωμένη κι' εγώ να κάνω το ίδιο... Άλλωστε, αυτό μου επιβάλλει η ευγνωμοσύνη μου που νοιώθω για σας... Με περιποιήσατε, πληγωμένη, με σώσατε... Θάτανε ταπεινό να σας συντηρήσω ένα αίσημα που είμαι ανίκανη να σας ανταποδώσω... Η καρδιά μου, από χρόνια, έχει πεθάνει!... Δεν είνε δυνατό να νοιώσω για τους άντρες παρ'ά μόνο βαθεία άποστροφή και περιφρόνηση... Λυπάμαι γι' αυτό το αίσημα που προκάλεσα άθελά μου στην άγνη ψυχή σας... Δεν είνε δυνατόν όμως πατέ να σας αγαπήσω... Οφείλω να σας το πω καθαρά...

— Ο χλωμός νέος είχε σηκωθεί, παγωμένος. Τα μάτια του λάμπανε παράξενα, σαν από ένα έσωτερικό πυρετό και μία άγρια άποφασιστικότητα.

— Και... δεν μπορείτε... ν' αλλάξετε;... τη ρώτησε πολύ σιγα.

— Δεν θέλω ν' αλλάξω! του άπάντησε η γόησσα ξερά, άποφασιστικά.

— Έσφιξε τα χείλια του εκείνος και σήκωσε το χλωμό του κεφάλι. Την κύτταξε μέσ' στα μάτια, μ' άπελπισία.

— Σας ευχαριστώ για την ελίκρινειά σας!... της είπε μόνο.

Γύρισε και βγήκε από το δωμάτιο... Βρήκανε το πάτωμα στο βάθος μιάς χαράδρας, κοντά στη μονή του Προφήτη 'Ηλιού. Το κεφάλι του ήτανε σπασμένο άπάνω στους μυτερούς βράχους. Τον πήρανε μέσα στο μοναστήρι, και τον κηδέψανε από τη μικρή εκκλησούλα του. Και οι καλόγεροι προσευχήθηκαν θερμά για τη σωτηρία της ψυχής του αδελφού τους, πουχε ξεναγυρίσει στη ζωή, για να την αφήση άμέσως ύπνιστο ν'ά πάντα...

Η Μόιρα Σήρερ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΓΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Κατά το πασαδέιγμα της Γκλόριας Σβάνσον, η άλλη δόξα του Βωδού κινυματονοάσου, η Μαίρη Πίκφορντ, θα κάνει κι' αυτή την έπανεμφάνισή της στην όδον με το φίλι «Το Βιδιόπωλειό». Η Μαίρη, που είχε σπύρα 58 γονών ένει να νύση φίλι από το 1933.

★ Η υίς Χάριετ Μπόσον—αυτή είνε το όνομα που διάλεξε η Γκρόρια Γκάρου νύ για να κάνει ινκόντιο το τελευταίο της ταξίδι στην Ευρώπη— έγκατέλειψε το Λονδίνο κατευθυνόμενή ποός την 'Ιταλία. Συνοδεύεται διαρκώς από τον φωτογράφο Σέσιλ Νήτον, που πιστεύεται πως θα νύνη σύντομα σζεύγος της.

★ Στο Χόλλυγουντ η Βαρόβια Σότλντνιούκ έδωλεψε ότι η άμφοικανική λογοκισία έμποδίζει τον άμφοικανικό κινυματονοάσο να συνανωνιστή έπαίσιος τα έένα φίλι «Ταινίες σαν τα έεαισθητικά ναλλικά έένα «Σναλφίο έωτος» και «Φλονισμένα νείατα». Είπε η Βαρόβια δεν θα υποσώσαν ποτέ να νύσιστον στο Χόλλυγουντ. Κι' έδωσε δεν βλέρω στα έένα αυτά τίποτε το αείδωμυρο. Είνε έένα έυπνευσμένη άπ' τη ζωή!

★ Σνεδόν συννονός στην έτησία άναφοοά του ο Καθολικός έπισκοπος του Μπουόκλιν Κήνευ έδλωσε ότι η ύπ' αυτών έπιτοοπή, έπί 365 άμφοικανικών φίλι, που είδε κατά την περίοδο 1950—51, κατέδικαζε μόνο 1 ένα έπί 77 εύσωπαϊκών τα 13 βροδθήκαν άκατάλληλα, δηλαδή άνήρικα. Και ο έπίσκοπος τείλωνει την άναφοοά του με το έξης συμπέραςμα: «Ο άμφοικανικός κινυματονοάσος είνε ο πιο σενυός»

★ Η Μόιρα Σήρερ έφτασε στο Χόλλυγουντ. Θα νύση ως γνωστόν εκεί τα «Πασιούβια του Άντεσεν» με πασενάιο τον Ντάννυ Καίν.

★ Η Μισέλ Άλφάθ Ντάννι έλ Ντρελ όρ ο. Οι νιατροί της τείλωνε της άπαγοεύουον καθ' κοπισατική ενάσκια και ίδιός την έπανεμφάνισή της στη σκηνή ή στα κινυματονασικά τσάουτιο

★ Η Έλίζαμπετ Ταίηλο που είνε πανταυτή πέουσι τον Νίκυ Χίλτον, νυιό ένος Άμφοικανού Βασιλέως των Ένοδονείων και τον νύοισε ύστερα από σμυδωοί 80 ήεωων, νιά ν' άποαδωνιστή ύστερα από λίνο ένα διαπομιστή του Χόλλυγουντ, πρόκειται τώρα να έαναπαντεύη. Κατά τους καλώς πλησοφονίενους κύκλους ο μέλων σζεύγος της θα είνε ο ίδιος ο Νίκυ Χίλτον

★ Ο Λουί Ζουοντ άν και η νυνάικα του Μίρετα άπείκτασαν διώδονα. Στο νυοισμύον άνθρωπύ 849 με το όνομα του πατέρα του: Λουί.

★ Ο ήθοποιός Έντρουάοντ Άννολντ παντρεύτηκε στο Νητρούτ την Κλέο Παίσι Μακ Καίν. Ο νύος αυτός είνε ο τίτοτος του Έντουαντ.

★ Ο Τζέικυ Κόυπεο θοισαδύει στο Μπουοντνισί με την κοωιδία «Κάτι που πρέπει να ήδτε» στην όποία ένει νιά πασενάιο την Τζένις Πέιτς

★ Η Ρίτα Χάινγνσων, η νύοισα στον Άνιο Φοανκίσκο την 32ά επέτειο των γενεθλίων της, Δάλλω με την ρύκαιρία αυτή ότι πσάνιατι θα έπιστοέη στα σζουντία νιά να νύση ένα φίλι που θα νυιδήη πολύ με την «Τζίντα». Δεν άπεκαύσε όμως τον τίτλο του έηνου.

★ Η Κόρμεν Σέβίλλια θα είνε η πασενάιο του Ζερόλάντ ού στο φίλι «Ο υαύος ταυσοάγος». Δεν νύνεται πιά λόγος νιά νύου της με τον Λοούις Μαοιάνο, με τον όποιο είνε νυοισή το φίλι «Άνδαλουσία».

★ Το πασενέ φίλι του Μισέλ Σιμόν θα είνε «Ο έμπορος της Βενετίας» που θα νύση ο νύοιστος σκνυοθέτης Ραυιούν Μπενόσο.

★ Το νύιτ «Σκάλετ» του Ζεύονος Λάρενς Όλβιέ-Βίβιαν Λή κινδύνεωε να νυανωήση κατά την διαοκισία υιάς ινγάλης τοικυιάς που συνάντησε στα άνοιγιά των Ιταλικών άκτών. Τείκκα κατώθωσν να διαφύγη τον κινδυνο και να φτάση με νενάλες άδαρίες σ' ένα Ιταλικό λιμάνι.

★ Επιδάτες του νυεταύ των όποιων συμπεριλαυδώνονται ο Γκόναυ Γκόν, συνναφύς του «Τοίτου άνθρωπου» και ο πασάγνος Άλέξαντρο Κόντα συννίαν σιδηροδρομικός το ταξίδι τους νιά την Άνγλία.

★ Από το Παοίσι έπασσε σαν κομής ένα λαυποό έστος της Άπω Άνατολής που πνγανίει στο Χόλλυγουντ νιά να νύση το φίλι «Η Άνατολή είνε πάντοτε Άνατολή». Πρόκειται για την διασημη Γισανέζα σζό Γιοσίκο Γισανέζοις που πνγανίει στο Χόλλυγουντ νιά ένα ινιό φίλι, αλλά πιστεύεται πως θα μείνη στην κινυματονοαφού πολι.

★ Η Λουντιέλλα Τσεοίνα η νυοετορία του φίλι «Τα πασιούβια του Χόφους» που ταξίδευει διαρκώς ολουόνανη από την έπονη του θαντόν του σζίνου της εύανίστηκε ποό ήμερως νιά ποώτη φονή συνδονημένη από ένα άνδρα: τον Ρόμπερτ Τάιηλο. Ο Ένις κι' αυτός ολουόνανη και πολύ δυστυνής έλλωρε σζοιός δηυσισγνάφους η Λουντιέλλα κι' αυτή η διυοίότης της σινυολογικής καταστάσεως υιάς έφωρε τον ένα κοντά στον άλλο!

★ Στο Λονδίνο πρόκειται ν' άννισή κατ' αυτός το νύοισμα υιάς νενάλης ταινίας με θέμα την ζωή του Γκάντι. Τους πιο απαντικούς ρόλους θα υποδονή ο Πάλλ Μισούνι, ο Σάολ Μπουσνιέ και ο Ρέε Χάοισσον Άπκαλύθη ηή ότι στον Μπουανιέ θ' άνατθή ο ρόλος του Παντίτ Νενού και στο Ρέε Χάοισσον ο ρόλος του λαόδου Μασουτιπάττεν. Δεν άπεκαύθη ποιό ολόα θα παίξη ο Πάλλ Μισούνι πιστεύεται όμως πως αυτός θα είνε ο Γκάντι

★ Ποτέ άλλοτε δεν πέφασαν άπό το σζουντία της «Φόε» τρέσε ώπαιες Έανθες Άποοδίτες άπρε παπελαύνουν κηήηνωνάς έξω από λίγες υίρες. Ο πασενάιος Νταήλ Ζάνουκ άννίπτει νιά ταιία άντικαταστάτοια της Μπ. έ. τ. υ Γκρότιμπλ. Άκούσα όμως δεν κατώθωσν να τη βοή

★ Άστερα από μακροά άπουσία η Φύλλις Κάλθεοτ έαναυνώζει στα άννλικά σζουντία. Θα νύση ύπο την διεύθυνση του Στέφον Μίσελ το φίλι «Ο Κος Ντάνινκ πνγανίει ποός Βοορόν» με πασενάιο τον Τζέιυ Μίλλς. — ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ήτοριές ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένας ελίκρινης νέος

— Άν έγίνα ένας άνθρωπος ελίκρινης, αυτό το χρωστάω πρώτα—πρώτα στους δικούς μου, που μούδωσαν, από τα μικρά μου χρόνια, ήθική άνατροφή. Μ' έμαθαν πως το ψέμμα είνει πολύ κακό πράμα κι' η άλήθεια πολύ καλό. Άλλα παιδιά της ηλικίας μου, όταν έκαναν κομμία ζήμια, κύταζαν έως και πώς, τα παληοπαίδια, να κάνουν τον άνήξερο:

— Όχι εγώ, μαμά! Δεν τ' άδικώ, τα καυμένα τα παλιοπαίδια. Λέγανε ψέμματα, γιατί φοβόντανε την τιμωρία. Οι γονείς τους δεν ήξεραν από παιδαγωγική. Οι δικοί μου, όχι μονάχα δεν μ' έβαζαν τιμωρία, αλλά μούδιναν και συγχαρητήρια όταν όμολογούσα την άλήθεια:

— Ποιός έπασσε αυτό το τζάμι, Τότη;

— Εγώ, μαμά!

— Διάβασε τα μαθήματά σου;

— Όχι, μαμά!

— Γιατί δεν διάβασες;

— Γιατί έπαυα!

— Σε συγχαίρω για την ελίκρινειά σου και δεν σε τιμωρώ! Καμμία φορρά, μάλιστα, έπαίρνα και άμοιδή. Πρό παντός άνηκα αυτά τα χροίσημα και ήθιθα κα λόγια και πήρα την άποφασί να μείνη πάντα ελίκρινης στη ζωή μου. Γιατί ήθελα να προοδύψω.

— Ετοι μεγάλωσα κι' έγίνα ένας συμπαθητικός έφηβος. Τότε είχα και την πρώτη μου αίσθηματική περιπέτεια, με μιά κοπέλλα της ηλικίας μου. Τη Σάσα. Όμως, δεν τη χάρηκα και πολύ. Λίγα φοβισμένα ρωμαντικά ραντεβουάκια και να μιά μέρα που έρχεται ο άδερφός της, να μου ζητήση έξηγησίς.

— Άκουσα, μου είπε, πως έχεις «σχέσεις» με τη Σάσα, Έγώ, όμως, δεν πίστευα τα λόγια που μου είπαν. Θα είνε συκοφαντίες.

— Όχι, του άπαντώ ίσια και θαρρετά. Δεν είνε καθόλου συκοφαντίες. Είνει άλήθεια! Με κοφαντίες.

— Άκουσα, μου είπε, πως έχεις «σχέσεις» με τη Σάσα, Έγώ, όμως, δεν πίστευα τα λόγια που μου είπαν. Θα είνε συκοφαντίες.

— Όχι, του άπαντώ ίσια και θαρρετά. Δεν είνε καθόλου συκοφαντίες. Είνει άλήθεια! Με κοφαντίες.

— Άκουσα, μου είπε, πως έχεις «σχέσεις» με τη Σάσα, Έγώ, όμως, δεν πίστευα τα λόγια που μου είπαν. Θα είνε συκοφαντίες.

— Όχι, του άπαντώ ίσια και θαρρετά. Δεν είνε καθόλου συκοφαντίες. Είνει άλήθεια! Με κοφαντίες.

— Δεσπονίς Γογώ, κάθε φορά που θ' άποφασίσω να σας μιλήσω, με πιάνει γλωσσόδετης!... (Του Μ. Γάλλια)

— Παήκαμε!.. Τήν έφορία τήν έκπαίδευσι ειδική αρ-
νησανική απεστέλη!..

1ο «περοσμένο»...

(Η σκηνή σ' ένα μικρό, κομψά επιπλωμένο διαμέρισμα. Είναι μία πολυτελής «φωλιά» του έρωτος).

ΕΚΕΙΝΗ: Κοιτών κοιτών, νόστιμο χαριτωμένου κοριτσιού. Αίσθητικό σώμα, τρυφερό «μελαχροινό» βλέμμα, μαύρα στίλβνα μαλλιά, ζωηρή θηλυκότης. 26 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κομψός, αρρενωπός, τριαντάρης με συμπαθητική μορφή, έκφραστικά μάτια και ταχύ ρυθμό στη σκέψη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Συνεχίζει κουβέντα). Είναι κάπως δύσκολο να στο εξηγήσω. Έδω μέσα που ήρθες σήμερα τ' απόγευμα, έχω δεχθεί απάνω από σαράντα γυναίκες: Παντρεμένες, ελεύθερες, σοβαρές, ελαφρές, πονηρές κι άθώες. Κάθε είδους και κάθε ποιότητας. Κάθισαν όλες εκεί ακριβώς στην ίδια πολυθρόνα, είπαν τους ίδιους ψεύτικους ή αληθινούς διαταγμούς, ζήτησαν ν' ακούσουν τα ίδια γλυκά λόγια και τις ίδιες παράφορες διαβεβαιώσεις και ήπιαν λικέρ από τα ίδια κρυστάλλινα ποτηράκια του μικρού μου «μπάρ».

ΕΚΕΙΝΗ: «Ολ' αυτά τα βρίσκω πολύ φυσικά! Δε μου λες τίποτε καινούριο! Είσαι τριάντα χρονών και μένεις μόνος σου. Λες να μη φανταζόμουν ότι θα δέχθηκες στο σπ.τι σου διάφορα «φλέρτ»; Δεν ήσουν κάλογος. Κι' ούτε και θα μ' άρεσε να ήσουν, γιατί τότε θάπρεπε ναχνης κάτι το νοσηρό, κάτι το παθολογικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε με καταλαβαίνεις, Σόνια. Η μάλλον εγώ δεν εκφράζομαι καλά. Δε μ' ενοχλεί το «παραβόνο» μου. Αλλά μέσα σ' αυτό το περιβάλλον που ήρθες, έσυ μου το κάνει «παρόνο». Τα πάντα γύρω κάτι μου θυμίζουν. Και συνδέουν στη σκέψη μου εμένα με τα περασμένα μου. Σε βλέπω σ' «συνέχεια» κι' όχι σαν άρχη καινούσια ζωή. Το κατάλαβες τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: «Ολ' αυτά σου λες είναι ρομαντικά»

νευρασθένειες. Έκτός αν έχω συκινητικές ανωμαλίες που είναι ισχυρότερες απ' την παρουσία μου. Τότε σε καταλαβαίνω απόλυτα. Μά δε φταίει η ίδια πολυθρόνα και το ίδιο ζωγραφικό «ταμπλώ» που βλέπεις αυτή τη στιγμή απάνω απ' το δικό μου κεφάλι, όπως τώχεις δη κι' απάνω απ' το κεφάλι της Ρόζας, της Πόπης, της Μαίρης ή της Λιλής. Αν σου τις θυμίζουν... είναι γιατί τις θυμάσαι. Αν τις είχες ξεχάσει πραγματικά ή φευγαλέα μορφή τους θα σου ήταν αδιάφορη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φαίνεται πως αισθάνεται διαφορετικά. Πως να στο εξηγήσω; Έδω μέσα έχω αναμνήσεις πεθαμένων, μα που όπωςδήποτε κάποτε ξαναζούν, όπως ξαναζούν μέσα μας πολλές φορές οι νεκροί. Αυτό το σπ.τι με τη μυστική του ιστορία, μου φέρνει στην ψυχή χίλια παράδοξα συναισθήματα: λύπη, τύψεις, φρίκη, αγάπη, ντροπή... Δεν μπορώ να σε πλαισιώσω με μία κορνίζα που το ψεύτικο χρυσάφι της θρυμματίστηκε απ' τη θορόν μίας νεανικής ζωής γεμάτης περιπέτειες... Αν σου πω έδω μέσα σ' αγαπώ! θα το θεωρήσω βεβήλωσι!

ΕΚΕΙΝΗ: «Υπερευαίσθησία! Όλος ο κόσμος έχει πη' άπειρες φορές σ' αγαπώ». Έρχεται κι' η στιγμή που το λέει σ' απήθεια. Η μάλλον που το πιστεύει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκανες πολύ άσχημα νάρθηκε.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν το βρίσκω. Έως εγώ ναπρεπε ναχνης αυτές τις αισθηματικές επιφύλαξεις. Μά δε φοβάμαι τα φαντάσματα. Πριν από μένα δεν υπήρχε τίποτε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πως καταφέρνεις να σκέπτεσαι τόσο πρακτικά, σε ζητήματα που δεν έχουν καμιά σχέση με την πρακτική και με τη λογική; Έδω μέσα, παραδειγματός χάριν, μπορεί ναχνη αυτοκτονήσει ένα κορίτσι! Μπορεί ναχνη προδώσει τον άντρα της μιά τίμια γυναίκα. Μπορεί ναχνη εμφανισθεί ο Έρωτας στην πιο εξευτελιστική του μορφή.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... οι άνθρωποι που δεν είναι δύο χρονών έχουν και κάποια ζωή, φυσικά. Μέσα σ' αυτή τη ζωή θα υπάρχουν και δράματα και κακές πράξεις και σκληρές ντροπές. (Χαμογελάει). «Ουδείς... ανώμαλος»!

ΕΚΕΙΝΗ: «Ολ' αυτά σου λες είναι ρομαντικά»

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Οχι. Αλλά

μ' άρεσει να το φαντάζωμαι

άνω, άσπιλο... ποιητικό! **ΕΚΕΙΝΗ:** Δεν θέλω να σε βγάλω απ' την «ήλλουζιόν», μα μου φαίνεται πως ένα πρέπει να μ' ενδιαφέρει: «Αν κατορθώσαμε πραγματικά να φύγουμε από τα «περασμένα» μας ή — αν προτιμάς — αν φύγε απ' τη ζωή μας το παρελθόν. Ο Χρόνος δεν είναι πάντοτε ασφαλές «συγκοινωνιακό μέσο» για να μ' μεταφέρει στο Μέλλον. Κάποτε αυτός προχωρεί... κι' εμείς μένουμε πίσω. Κολημένοι σε κάτι, σε κάποιους, σε μιά στιγμή που έδωσε τη ζωή μας, κοντά της.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (ΙΚΕΤΕΥΤΙΚΑ): Κάνε μου μιά χάρι, Σόνια. Φύγε άμέσως! Αύριο θα ξενοικιάσω αυτό το άπαιστο σπ.τι.

ΕΚΕΙΝΗ: (μ' έρωτική επιείκεια και στο βάθος κολακευμένη): Δεν έχω αντίρρηση αφού επιμένεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έως αύριο... ναχνη κι' εγώ συνήθισα. Μπορεί να σε παρακαλέσω εγώ νάρθηκε. Αλλά σήμερα... μου κάνει πολύ κακό να σε βλέπω έδω μέσα!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν θάρθηκε μαζί μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχω κάτι να τελειώσω. Σε μιά ώρα θα περάσω να σε πάρω. (Χτυπάει το τηλέφωνο)... Έμπρός... Γεια σου, Νίκο. Περίμενε στο ακουστικό ένα λεπτό!... (Σ' Εκείνη) ωρδουάρ, αγάπη μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ωρδουάρ. Σε λίγο. (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Στο τηλέφωνο)... Μ' έχει περιλούσει κορούς ιδρώτας. Περιμένω τη Μαίρη στις έξη κι' άξαφνα μου κοιβελάθηκε έδω η Σόνια. Είδα κι' έπαθα να τη δώξω!... Σκέψου, είν' έξη πέρα πέντε και μόλις τώρα έφυγε!... Τί... «Ε, ναί της είχα πη' το γνωστό παρομύθι, πως δεν ήθελα νάρθηκε έδω ποτέ, γιατί θα ήτανε... «βεβήλωσι» κι' άλλες αυτές τις σαχλαμάρες. Αλλά αυτή σκώθηκε άξανα και ήρθε! Νάι, θα τα πούμε το βράδυ, Νίκο μου, γιατί νομίζω πως χτύπησε η πόρτα.

(Αυλαία)

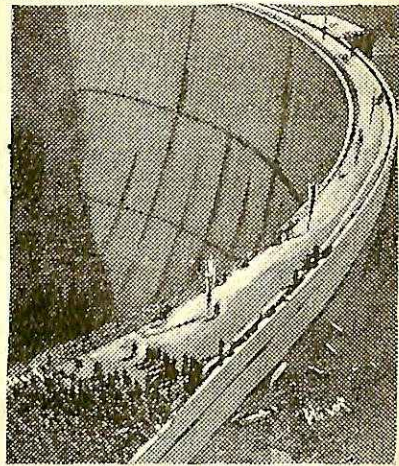
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Το μυστικό της ετυχίας

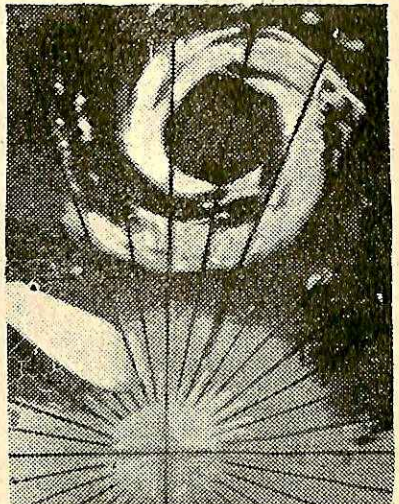
Νά τί συμβουλεύει ένας Αμερικανός ψυχολόγος:

Κύριοι, δείξτε ενδιαφέρον για τις γυναίκες, τα διαμαντικά και τα παπούτσια, που η γυναίκα σας κυττάζει στις βιτρίνες. Δεν είναι απαραίτητο να της τα αγοράσετε. Αρκεί να έχετε να της κοιβενατίσετε γι' αυτά. Υπάρχει έλπις, μάλιστα, να την κάμετε μ' αυτό τον τρόπο να μην σας ζητήσει να της τα πάρετε... τουλάχιστον άμέσως!

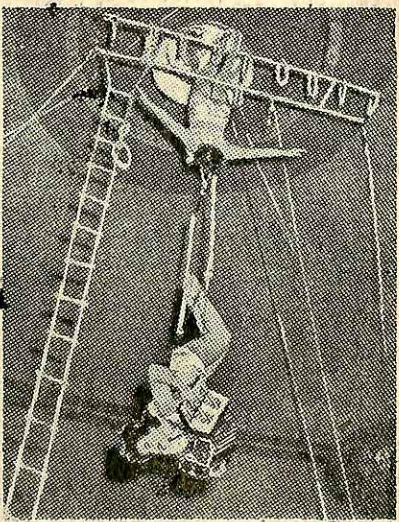
Κυρίες, προσέξτε τι διαβάζει ο άντρας σας στην εφημερίδα του και προσποιήστε, ότι ενδιαφέρεστε γι' αυτά τα θέματα. Είναι το ασφαλέστερο μέσον για να κερδίσετε τη συμπάθειά του.

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΕΡΓΟ
Ποδ ήμερών άποπερατώθηκε στην Αυστοία το θάναμα Λίμπεργκ ένα από τα μεγαλύτερα τεχνικά έργα του κόσμου. Έχει ύψος 120 μέτρα και ύψους 370. Χάοις στο θάναμα αυτό κινούνται 4 τουρμπίνες με ώριαία παραγωγήν 200 γιλιόδες κιλοβάτ.

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ
Η καταπληκτική αυτή φωτογραφία παρουσιάζει την εικόνα ενός τυφώνος, όπως άποτυπώθηκε στο παντάνο έσ νάλλου Βουβαροδιστικού άεροπλάνου που πετούσε σε ύψος 10.000 μέτρων πάνω από την περιοχή του τυφώνος.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ
Δυό ώριαίες Γερμανίδες άκουσθίδες έκτλουν κάθε βράδυ το τολμυρό αυτό νυμφείο που κάνει τα πλήθη νέων θεατών να έρσπουν σε θεαλώδη νεοκοσμήματα Κρεασμένη ή με «Ιλζε» κατορθώνει να παίξει συνγνώως το άκουστέον της.

Ο Κ. ΤΖΑΒΕΛΑΣ πρωθυπουργός

ΜΙ ΠΕΡ ΕΡΓΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ 1847

Ο Κίτσος Τζαβέλας, ο παλός αγωνιστής και ήρωας του Μεσολογίου, ήταν κάποτε (το 1844) να γίνη ύπουργός των Στρατιωτικών στην κυβέρνηση που θα σχημάτιζε ο Κωλέτης. Από τα πολιτικά εκείνου του καιρού ο Τζαβέλας δεν ήξερε τίποτα άλλο, παρά να είνε πιστός στον βασιλέα Όθωνα. Φαίνεται όμως ότι για τον διορισμό του Τζαβέλα είχε αντιρρήσεις ο Α. Μεταξάς ο Έπτανησιος πολιτευτής και πρωτεργάτης της Συνταγματικής Έπαναστάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου του 1843, που θα έκανε την συμμαχική κυβέρνηση με τον Κωλέτη.

Είνε άγραμματος, έλεγε και δανάλεγε του Κωλέτη ο Μεταξάς.

Ο Κωλέτης τσιμουδιά!

Και γιατί; Γιατί ήξερε ότι ο Όθων προτιμούσε τον άφοσιωμένο Τζαβέλα από εκείνους τους πολιτικούς που του «κοπανούσαν το Σύνταγμα» και όλο του έλεγαν να κάνει ελεύθερος έκλογες.

Πάντα ο Όθων είχε προτίμηση σ' εκείνους που του ήταν άφοσιωμένοι. Και μόνο μιά φορά υποχώρησε και έκανε ένα διορισμό γερουστατού «έκ των μη άφοσιωμένων». Αυτό έγινε στα 1861 όταν ο πρωθυπουργός Άθανάσιος Α. Μιαούλης — το παιδί του θαλασσομάχου της Έπαναστάσεως Άνδρ. Μιαούλη — είχε προτείνει στον Όθωνα για γερουσταστή, από τον κλάδο της Δικαιοσύνης, τον Π. Παπαρρηγόπουλο εισαγγελέα, τότε, των Έφετών.

Ο ύπουργός της Δικαιοσύνης, όμως, Ποτλής, είχε πη τότε στον Όθωνα:

—Τα δικαιώματα του γερουστατού από τον κλάδο της Δικαιοσύνης έχουν πολλοί δικαστικοί, αλλά μόνον ο Πολυζωίδης, παλαιός αγωνιστής και πρόεδρος επί πολλά έτη του Άρείου Πάγου, είνε άνεκτός, έχουν και ήλικία προχωρημένη...

—Νάι, απάντησε ο Όθων, αλλά έχει μυαλό στρεβλό!...

—Είχε! λέει ο Ποτλής.

—Και τώρα διορθώθηκε; ρωτάει ο Όθων.

—Οχι, αλλά δεν έχει, πλέον, διόλου!

Ο Όθων γέλασε κι' έδωσε την έγκρισή του για τον διορισμό.

Ο Τζαβέλας έγινε λοιπόν ύπουργός των Στρατιωτικών (το 1845) παρ' όλες τις αντιρρήσεις του Μεταξά.

Μάλιστα την είδησι ότι προορίζεται για την διεύθυνση του ύπουργείου των Στρατιωτικών στη νέα Κυβέρνησι Κωλέτη, του την είχε αναγγείλει ο ίδιος ο Μεταξάς.

Μά ο Τζαβέλας τότε είχε διαστάσει.

—Μη διστάζετε, τό επιθυμεί

μεγάλως και ο βασιλεύς! είπε ο Μεταξάς.

Κι' ο Τζαβέλας δέχθηκε. Ο Κωλέτης πέθανε στα 1847 και προσωρινός πρωθυπουργός έγινε ο Κίτσος Τζαβέλας.

Όλες οι κυβερνήσεις που διοίκησαν τον τόπο και όλες οι Βουλές που σχηματίστηκαν μετά το θάνατο του Κωλέτη ήταν άσημαντες. Όλες όμως ήταν πιστές στον Όθωνα.

Τώρα για την αλήθεια, πρέπει να σημειώθω πως και ο Κωλέτης από άφοσίω στον Όθωνα δεν πήγαινε πίσω πολύ. Ύστερα και του Κωλέτη όλες οι Βουλές (1844—47) ήταν παράνομες, βγαλμένες όλες με έκλογες νοθείες.

Ο άγαθος μά όχι και τόσο έξυπνος Όθων, μ' όλο τον όρκο που είχε δώσει στο Σύνταγμα— ύστερ' από την Συνταγματική Έπανάστασι του 1843— νόμιζε πως ο λαός δεν ήταν ώριμος για πολιτικές ελευθερίες.

Είχε βαλθή, λοιπόν, με πείσμα ν' άτονήσει και να χαλάσει το Σύνταγμα. Άσπου κλονίστηκε κι' έπεσε ο ίδιος.

Έτσι έξηγείται και το πως ξαφνικά, στις 16 Οκτωβρίου 1847, παρουσιάστηκε στο βήμα της Βουλής ο πρωθυπουργός Τζαβέλας — έχοντας γύρω του το ύπουργικό συμβούλιο — και διάβασε από χειρόγραφο μιά δήλωση κυβερνητική που έλεγε ότι ο Όθων δεν έγκρινε την άπάντησι της Γερουσίας στο λόγο του, γιατί αυτή, η Γερουσία, «εμβαίνει δια του άπαντητικού προς τον λόγον εις δικαιώματα άποδοθέντα υπό του Συντάγματος άποκλειστικώς εις το έτερον Νομοθετικόν Σώμα...»

Άφου διάβασε το χαρτί, ο Τζαβέλας είπε ψυχρά πως ο Όθων διώρισε έννιά νέους γερουσταστές. Και διάβασε τα όνόματά τους.

Ποιοί ήταν αυτοί; Τ' άποκαλυπτήρια τα έκαναν οι εφημερίδες, οι αντιπολιτευόμενες βέβαια, που έγραφαν, με πρώτη και καλύτερη την «Έλπίδα» του Κ. Λεβίδη:

«Μεταξύ των εσχάτως διορισθέντων γερουσταστών — έγραφε — ο μέν Στάκος είνε συμπεθερος του ύπασπιστού του Όθωνος Γαρδικιώτη Γρίβα ο Γιολδάσης άσημάντος ανθρωπάκος, ούρά του ύπασπιστού Γαρδικιώτη Γρίβα, ο Νοταράς άδελφός του ύπασπιστού του βασιλέως Π. Νοταρά, ο Κριεζής σύλάρχης, ο Α. Μαυρομιγάλης, θεός του Διαγυγέως του Όθωνος Δ. Μαυρομιγάλη, ο Δ. Πλαπούτας θεός του άλλου Διαγυγέως Δ. Πλαπούτα. Επίσης ο Ν. Σταματελόπουλος άόμματος σχεδόν, γέρον κληνός και ο Καίρης, εύήθης άνήρ, άσχιλούμενος μεταξύ άλλων και με την σύνθεσιν τετραστίγων εσχάτης ποιότητος άλλα και ήλιθιότητος. Ίδου δείγμα της μούσης του!

Ποδ ήκούσθη που έφάνη εις την Άνδρο συντηράνι έκτισέ το ο Καίρης ο έξ Άνδρου νοικοκύρης»

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

Ανακωχή στην Κορέα

Ω! πράγματα άπίστευτα, έκπληκτικά κι' ωραία! Συνάπτεται! Συνάπτεται ανακωχή εν Κορέα. Προς το παρόν συμφώνησαν—ώ! ευτυχής ήμέρα!— να καθορίσουν σαφώς μιά ζώνη ουδέτερα. Και ύστερα με σύστημα ραγδαίο και ταχύ, συζητήσι θ' άρχίσουν για την ανακωχή!

Μιά κι' οι στρατοί δεν προχωρούν τόσο καιρό (ούτε πόντο, κατάλαβαν, ως φαίνεται, πως ρίχνουνε στο βρόντο. Κι' όπως δείχνουν τα πράγματα πάει η φωτιά να σβύση).

Και τελειώνει ο πόλεμος. Έκτός... αν ξαναρχίση!

Ελλείψεις

Πολλές ελλείψεις τον καιρό έτούτον εμφανίζονται. Οι εισαγωγές του κρέατος πολύ περιορίζονται. Τ' αυγά εξαφανίσθηκαν κι' ιδίως της «ήμερας». Σταμάτησε η παραγωγή του «άρτου ελευθερίας». Λείψαν και τα ζυμαρικά—κανέναν πιά δεν βγαίνει. Ο άνθρακίτης σπάνιος, θα κόψουν και το γκάκι.

Λίγο πετρέλαιο να βρή κανείς δεν κατορθώνει. Και κάθε μέρα μιά έλλειψις καινούργια ξεφυτρώνει. Κι' έτσι δικαίως έκαστος ρωτάει μ' άμφιβολία: —Μά επί τέλους, κύριοι, που ζούμε; Στην... Άγ... (γλίσ;)

Ενοίκια κλπ.

Νέα κουβαρνταλίκια! Όπως θα εδιαβάσατε, αυξάνονται τα νοίκια. Αλλά, αυτή την αύξησι—με τέτοιον γίνεται όρον— το Κράτος προθυμότητα, θα την εισπράττη ως (φόρον!)

Έξυπνη αυτή άπόφασις, με νόημα βαθύ, που τώρα εγκαινιάζεται και θα εξελιχθή. Κι' έτσι το κράτος δι' αυτών των νέων συστημάτων, θα παίρνη και την εισπράξι και των καταστημάτων.

Κι' ίσως, ποιός ξέρει, αργότερα, σε χρόνους πιο (καλούς μας, να εισπράττη ευγενέστατα αυτό και τους... μισθούς μας! (σθούς μας!)

Ό,τι λαμβάνειν έχουμε το κράτος θα τα πιάνη. Και συμφωνούν σ' αυτό άσφαλώς και οι Αμερι... (κάνει...)

Χειμερινή ώρα

Για οικονομία ρεύματος, λοιπόν, άνυπερβέτως, κι' η «ώρα η χειμερινή» θα εφαρμοσθή έφέτος. Τούτεστι, τα ρολόγια μας, πολύ-πολύ σωστά, άμέσως θα τα βάλουμε μιά ώρα πιο μπροστά.

Και έπειδή, ως φαίνεται, μιά ώρα δεν άρκει, ίσως μιά μεταρρύθμισι γίνη πιο ριζική. Που κάποια, βέβαια, αλλαγή στο βίο μας θα φέρη. Στις δέκα παρά είκοσι θαχουμε μεσημέρι. Κατά τις πέντε ζύπνημα — τα μάτια μας δοθα... (νοίχτα).

Και κατά τις έφτάμισυ, θα έχουμε... μεσάνυχτα!

Νερό με άλατο

Σαφώς άποκαλύπτεται, λοιπόν, πως το νερό, που η Ούλεν τώρα χορηγεί, είνε πολύ «ακληρό». Με άλλα λόγια, δηλαδή, έχει «άλατα» πολλά, διότι η έταιρεία μας, εν πλήρει επίγνώσει, μ' όλο που μηχανήματα έχει γι' αυτό καλά, δεν έννοει το ύδωρ της να το «άφλαττώση»!

Το δίνει όπως έρχεται, μ' άλατα υπερδεμένο κι' έτσι, που λέτε, πίνουμε νερό άλατισμένο! Άνυπόπτοι οι άφελείς, τέτοιο νερό τραβάμε. Γι' αυτό και όσο πίνουμε και πιο πολύ διψάμε! Κι' αν δεν λάβη τα μέτρα της—ώ! δεν θα τη γλυ... (τάσουμε).

Στο τέλος θα λυσάσουμε και θα τίνε... δογκώ... (σουμει!)

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΘΕΙΟΣ «ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ»...

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΡΙΔΗΣ : Νέος, υψίσ-
μος, μελετημένος, έδωκενέος, ρωμαντι-
κός και έντονος 25 νοώνων. ΣΩΤΟΣ ΠΡΕ-
ΒΑΖΗΣ : Συνταξιούχος «φοιτητής», άνε-
μος, σελήνης, τρυπής, ξενύτης, κοστά-
κιος, υπεκτός, ναυτοπαίκτης «δουάλι»,
37 νοώνων. ΛΑΜΠΡΟΣ ΒΑΡΔΑΡΑΣ :
Πλούσιος, μεγαλέμπορος 50 νοώνων. ΕΛ-
ΛΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ : Γοητευτικό πλάσμα, 20
νοώνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο δωμάτιο της φτωχικής «πανσι-
όν» που συγκατοικούν ο Γιώργος με το
Σώτο).

ΣΩΤΟΣ... (συνεχίζοντας διάλογο): 'Ε-
γώ έχω τη γνώμη πως αν την κλέψης, θα
στην πάρη πίσω ο πατέρας της. 'Αν
δεν φύγη εκείνη δηλαδή...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί να φύγη; 'Αφού μ'
ἀγαπάει!

ΣΩΤΟΣ: Δεν έχω αντίρρηση. 'Αλλ' ἄ-
μα έρρη 'δω μέσα και τρώει κάθε μέρα
φασόλια και κουνουπίδι στο άπέναντι μα-
γέρικο, θ' αρχίσει στο στομάχι να διαμαρ-
τύρεται στην καρδιά.

ΓΙΩΡΓΟΣ (μελαγχολικά): Μὲ ἀπογο-
ητεύεις.

ΣΩΤΟΣ: 'Απλώς διαπιστώνω την
πραγματικότητα. 'Υπάρχουν άνθρωποι
που λένε: «χρειάζεται αίσιοδοξία». Τὸν
κακό τους τὸν καιρό! Τί αίσιοδοξία μπο-
ρεῖ νάχη ένας άνθρωπος σάν ἐσένα, χω-
ρίς διφραγκο στην τσέπη, που αγωνίζε-
ται νὰ διορθή δὲχτὸ μήνες ὁλόκληρους
κι' ἔχει ταράξει στο βερεσὲ τὰ μισὰ πε-
ρίπτερα τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτεύου-
σης; Κοροιδεύαστε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μα... ἔχω σοβαρὲς ἐλπί-
δες νὰ διοριστῶ!
ΣΩΤΟΣ: Κι' ὕστερα; Τί θὰ πάρης;
'Εξακόσες; 'Οχτακόσες; 'Ενα;... Τί βῆ-
κε; Οὔτε παντόφλες δὲν θὰ μπορῆς ν'
ἀγοράσης τῆς γυναίκας σου και τὸ «κα-
τεψυγμένο» θὰ τὸ βλέπης σάν ὀνειρώδη
πολυτέλεια! 'Οραία ζωὴ μὰ την ἀλήθεια
γιὰ ἐρωτευμένους νεονύμφους! Τσιγάρα
χύμα «δεύτερα», τρύπιο πανταλόνι, και
πολλὲς φορὲς ἀναγκαστικὴ δίαιτα τὸ βρά-
δυ μὲ τσάι και ψωμί!...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μοῦ γίνεσαι ἀντιπαθὴς μ'
αὐτὴ σου τὴν ἀναισθησία!

ΣΩΤΟΣ: Μὴ μού τὸ λὲς και δὲν φάω
σημεῖρα! (Χασμουριέται). 'Η μόνη λύσις,
ἀγαπητέ μου, εἶναι νὰ βουτήξεις τὴν προί-
κα. 'Οχι, γιὰ νὰ τὴ φᾶς. 'Αλλά... γιὰ νὰ
τρώει! Γιατί πῶς θὰ τρώει; 'Ο 'Ερως
ζήμερα δὲν ἀντέχει στὸν υποσιτισμὸ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αὐτὸ πού λὲς δὲ ἦταν βέ-
βαια τὸ καλύτερο. 'Αλλά ὁ πατέρας τῆς
δὲν θὰ μού τὴ δώσει. Εἰμαι ἀκόμη ἀδμη-
ούρητος. Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ στὰ
χέρια μου. Τί θὰ πάω νὰ τοῦ πῶ;

ΣΩΤΟΣ: Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειὰ.
Παίρνεις τὸ θάρρος νὰ πᾶς; Και θὰ σοῦ
πῶ ἐγὼ τί θὰ τοῦ πῆς!...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τάχεις βρῆ;
ΣΩΤΟΣ: 'Αλλά; Τί φαντάζεσαι; Πῶς
ἐγὼ χάνω τὸν καιρὸ μου νὰ διαβάω σάν
ἐσένα τίς... τραγωδίες τοῦ Σαίξπηρ και
τὰ τραγουδάκια τοῦ Χάινε; 'Εγὼ σκέπτο-
μαι! Βρίσκω λύσεις!...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καὶ ποιά λύσι βρῆκες;
ΣΩΤΟΣ (μ' ἀπάθεια): Θὰ σὲ υπο-
στηρίξῃ ὁ θεὸς σου ἐξ 'Αμερικῆς πού ἦρ-
θε στην 'Ελλάδα. Θὰ σοῦ ἀνοίξῃ μιὰ με-
γάλη ἐπιχειρησι βιομηχανίας καλτσῶν!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τρελλάθηκες;
ΣΩΤΟΣ: Διόλου! 'Εγὼ εἶμ' ὁ θεὸς
σου! 'Ο μίστερ Τζὼν Βάτζης, ἀπὸ τὴ
Μινεάπολι, ὅχι βέβαια κανένας «βασι-
λεὺς» τῶν πετρελαίων, ἀλλὰ πάντως
«πρίγκηψ» τῶν καλτσῶν νάυλον! Μόνο
πού πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ γερὴ «τράκα»
γιὰ νὰ κοστούμεριστῶ τὴν τρίχα. 'Α,
τὸ βρῆκα κι' αὐτό! Θὰ πουλήσουμε τὴ
βιβλιοθήκη σου!...

ΓΙΩΡΓΟΣ (μὲ φρίκη): Τὴν ἐπιστημο-
νική;

ΣΩΤΟΣ: Ναί, γιατί; Φοβάσαι μὴ τὴ
στερηθῆς; 'Ολη τῆς τῆ «σοφία» στην ἔ-
δωσε. Καὶ δὲν ἔχεις νὰ βάλῃς ὅχι δεύ-
τερο βροκί, ἀλλ' οὔτε πρῶτο!...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ πέντε μέρες, στὸ σπίτι τοῦ Βαρ-
δάρου).

ΣΩΤΟΣ:... 'Ο κέϊ, μίστερ Λάμπρος!
'Ο κέϊ! 'Εγὼ και τὴν 'Αμερική τὰ παίρ-
νω τὰ παιδιά, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς τὰ
στερήσω!

ΓΙΩΡΓΟΣ (μὲ φρίκη): Τὴν ἐπιστημο-
νική;

ΣΩΤΟΣ: Ναί, γιατί; Φοβάσαι μὴ τὴ
στερηθῆς; 'Ολη τῆς τῆ «σοφία» στην ἔ-
δωσε. Καὶ δὲν ἔχεις νὰ βάλῃς ὅχι δεύ-
τερο βροκί, ἀλλ' οὔτε πρῶτο!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Λίγες μέρες ἀργότερα στὸ «ἐπισκε-
πήριο» τῆς φυλακῆς).

ΕΛΛΗ: Λυπάμαι πολὺ! 'Οχι μόνο γιὰ
σένα, ἀλλὰ και γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου!
ΓΙΩΡΓΟΣ: 'Ελλη μου, σοῦ ἐξήγησα!
Γιὰ νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου ἔγιναν ὅλ'
αὐτά!

ΕΛΛΗ: 'Οχι ἔγιναν γιὰ νὰ βάλετε στὸ
χέρι τὰ λεφτὰ τοῦ μπαμπᾶ! Εἶναι κανο-
νικὴ ἀπάτη! Κι' ἐγὼ εἶμαι τὸ μεγάλο
θύμα! Αὐτὸ ἦρθε νὰ σοῦ πῶ και φεύγω!
'Απατεῶνα!

(Φεύγει μὲ πληγωμένη ἀξιοπρέπεια).
'Ο Γιώργος χτυπάει τὸ κεφάλι του στὰ
σιδερένια κάγκελλα. Τὸ κουδούνι σημαί-
νει λήξι τοῦ «ἐπισκεπηρίου». Καί...
Αὐλαία!

'Ο τρίτος ἄνθρωπος!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΒΑΡΔΑΡΑΣ: Εὐχαριστῶ πολὺ. Εἴσα-
στε πολὺ εὐγενῆς!
ΣΩΤΟΣ: Γίε! Εἶμαι!... Τώρα θέλω
νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ φέρω ἐδῶ μερικὲς
χιλιάδες «ντόλλαρς» γιὰ νὰ κάνω στὰν
ἀνηψιό μου τὸ ἐργοστάσιο. Θὰ βοηθήσε-
τε κι' ἐσεῖς λίγο;...

ΒΑΡΔΑΡΑΣ: 'Αστειεύεστε; Καὶ βέ-
βαια, θὰ βοηθήσω! Μιὰ μοναχοκόρη ἔχω!
Θὰ κάνω τὸ πᾶν!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ἓνα μπάρ).

ΣΩΤΟΣ... (συνεχίζει κουβέντα): Λοι-
πόν, παιδιά μου, δὲν ξέρετε τί συγκί-
νησι ἔχω πού σὰς βλέπω! Ουάμαι τὸν
ἐαυτὸ μου, ὅταν παντρευτήκαμε μὲ τὴ
θεία σας. 'Εσύ, Γιώργο, δὲν τὴν θυμά-
σαι τὴ θεία σου, γιατί' ἦσουν μικρὸς τό-
τε. 'Η τὴ θυμάσαι;

ΓΙΩΡΓΟΣ (κατακόκκινος): 'Οχι, δὲν
τὴ θυμάμαι...

ΣΩΤΟΣ: 'Αντε, στὴν ὑγεία σας. (Πί-
νει μύρα). Γιώργο, θέλω νὰ κάνω κι'
ἐγὼ ἓνα μικρὸ δῶρο στὴν 'Ελλά. 'Αλλά
ἐσὺ ἔχεις γούστο περισσότερο. (Βγάζει
ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα σωληνάριο τυλι-
γμένο σὲ χαρτί). Πάρε ἐκἀτὸ χουστὲς λί-
ρες νὰ μού τὸ διαλέξῃς. (Βγάζει κι' ἄλ-
λο). Πάρε κι' ἄλλες ἐκἀτὸ νὰ διαλέξῃς
και τὸ δικό σου. Αὐτὰ δηλαδή εἶναι μι-
κροπράγματα. Τὸ ἐργοστάσιο εἶναι τὸ με-
γάλο μου δῶρο!

ΕΛΛΗ (συγκινημένη): 'Α, σὰς εὐχα-
ριστοῦμε πάρα πολὺ, θεέ! Δὲν βρίσκω
λόγια νὰ σὰς πῶ τί αἰσθάνομαι!

ΓΙΩΡΓΟΣ (Παίρνει τὰ «φυσέκια» μὲ
χέρια δειλά και τρέμοντα): Εὐχαριστῶ,
θεέ! (Τὸν ρωτᾷ με τὰ μάτια).

ΣΩΤΟΣ (ἀπαθροῦστα): Τίποτα, παι-
δί μου, τίποτε!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ σπίτι τοῦ Βαρδάρου, τὸ βράδυ).

ΒΑΡΔΑΡΑΣ... Λοιπόν, γαμπρέ μου,
περίφημος ἄνθρωπος ὁ θεὸς σου!

ΓΙΩΡΓΟΣ (μὲ μισὸ τῆλομα): Ναί...

ΒΑΡΔΑΡΑΣ: Καὶ σὲ λατρεύει! Δὲν
εἶναι μικρὸ πράγμα νὰ χαλάσῃ τὸςες χι-
λιάδες δολλάρια, γιὰ νὰ σοῦ φτιάξῃ ὁ-
λόκληρη βιομηχανία! 'Ετσι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: 'Ε βέβαια!

ΒΑΡΔΑΡΑΣ: Μόνο πού δὲ θὰ εἶναι ἔ-
δω στὸ γάμο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί δὲν θὰ εἶναι;

ΒΑΡΔΑΡΑΣ: 'Α, δὲν τὸ ξέρεις; Φεύ-
γει μεθούριο ἢ τὴν Πέμπτη νομίζω, γιὰ
τὴν 'Αμερική. Εἶδα σήμερα και τὸ δια-
βατήριό του. Πάει νὰ φέρῃ τὰ λεπτὰ γιὰ
τὸ ἐργοστάσιο!

ΓΙΩΡΓΟΣ (ἡλίθια): Μπᾶ;

ΕΛΛΗ: 'Ο καῦμένος! Δὲν θὰ μᾶς τὸ
εἶπε, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ ὁ Γιώργος,
πού δὲν θὰ τὸν ἔχουμε στὸ γάμο.

ΒΑΡΔΑΡΑΣ: Πολὺ λεπτὸς ἄνθρωπος!
Φαντάσου, βρῆκε ἓνα περίφημο οἰκόπεδο
γιὰ τὸ ἐργοστάσιο. Πήγαμε χθὲς και τὸ
εἶδαμε, στὴν ὁδὸν Βουλιαγμένης — κι'
ἐπειδὴ δὲν τοῦφθαναν τὰ χρήματα πού
εἶχε ἐδῶ, τὸν δάνεισα ἐγὼ χίλιες πεντα-
κόσες λίρες. 'Επόμενε, λοιπόν, νὰ μού ὑ-
πογράψῃ ἀπόδειξι μὲ τόκο! 'Εντύπωσι
μύκανε πόσο λεπτὸς και πόσο τυπικὸς
εἶνε... 'Ε, Γιώργο;

ΓΙΩΡΓΟΣ (εἰς... ἀπερίγραπτον κατὰ-
στασι): Πῶς;... Ναί, βέβαια. Πολὺ τυ-
πικός... (Κιτρινίζει).

ΕΛΛΗ (ἀνησυχῇ): Τί ἔχεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τίποτα! (Ἀποθυμεί).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Λίγες μέρες ἀργότερα στὸ «ἐπισκε-
πήριο» τῆς φυλακῆς).

ΕΛΛΗ: Λυπάμαι πολὺ! 'Οχι μόνο γιὰ
σένα, ἀλλὰ και γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου!
ΓΙΩΡΓΟΣ: 'Ελλη μου, σοῦ ἐξήγησα!
Γιὰ νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου ἔγιναν ὅλ'
αὐτά!

ΕΛΛΗ: 'Οχι ἔγιναν γιὰ νὰ βάλετε στὸ
χέρι τὰ λεφτὰ τοῦ μπαμπᾶ! Εἶναι κανο-
νικὴ ἀπάτη! Κι' ἐγὼ εἶμαι τὸ μεγάλο
θύμα! Αὐτὸ ἦρθε νὰ σοῦ πῶ και φεύγω!
'Απατεῶνα!

(Φεύγει μὲ πληγωμένη ἀξιοπρέπεια).
'Ο Γιώργος χτυπάει τὸ κεφάλι του στὰ
σιδερένια κάγκελλα. Τὸ κουδούνι σημαί-
νει λήξι τοῦ «ἐπισκεπηρίου». Καί...
Αὐλαία!

ΕΨΙΛΟΝ

Καμμιὰ ἐποχὴ δὲν ἀπασχολή-
θηκε μὲ τὴν ἀρμονία και τὴν
ὁμορφίᾳ τοῦ γυναικείου σώμα-
τος ὅσο ἡ δική μας. Πόσα πρά-
γματα οἱ εἰδικοί δὲν ἐπινοοῦν
κάθε μέρα γι' αὐτὴν! Μιὰ λοιπόν
ἀπὸ τῆς τελευταῖες ἐπινοήσεις
τῶν εἶναι ἡ «μαγικὴ σανίδα».

'Η ἀπλουστάτη αὐτὴ συσκευή
εἶναι πραγματικὰ μαγική, γιατί
διευκολύνει τὴν ἐκτέλεσι τῶν πε-
ρισσοτέρων ἀσκήσεων ἢ τουλάχιστον ἐκείνων πού συν-
τελοῦν στὴ διάπλασι τοῦ σώματος και—πράγμα πού εἶ-
ναι ἴσως τὸ σημαντικώτερο—ἀναγκάζει νὰ γίνωνται τέ-
λεια. 'Ετσι, μιὰ γυναίκα πού εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ
μιὰ τέτοια σανίδα, δὲν
ἔχει ἀνάγκη νὰ πηγαί-
νῃ στὰ εἰδικὰ ἰνστιτού-
τα φυσικῆς ἀγωγῆς, οὔ-
τε χρειάζεται τὴν ἐπί-
θλῃσι εἰδικῆς γυμνα-
στρίας. Γιατί μπορεί νὰ
ἐκτελῇ μόνη τῆς τῆς ἀ-
σκήσεις, πού θὰ διορ-
θώσουν τῆς ἀτέλειές τῆς
και θὰ τῆς δώσουν ἁρ-
μονικὸ και εὐλύγιστο
σῶμα.

'Η συσκευή αὐτὴ ἀ-
ποτελεῖται ἀπὸ μιὰ
σανίδα μὲ δύο λαστιχέ-
νια λουριά, πού ἔχουν
στῆς ἄκρες τοὺς λαβές.
Δυὸ ἱμάντες, στὴ μιὰ
ἀπὸ τῆς ἄκρες τῆς, συγ-
κρατοῦν τὰ πόδια κατὰ
τὴν ἐκτέλεσι τῶν ἀσκήσεων πού ἄ-
παιτοῦν ἀκίνησι τοῦ κάτω μέρους
τοῦ σώματος. Στὴν ἰδια ἄκρη ἡ σα-
νίδα ἔχει δύο μικρὰ ποδράκια.
Στὴν ἄλλη, τίποτε. 'Ετσι, ἡ θέσις
πού παίρνει ὅταν τὴν βάλωμε στὸ ἔ-
δαφος εἶναι ἐπικλινής.

'Απαραίτητο συμπλήρωμά τῆς εἶ-
ναι μιὰ δεύτερη σανίδα πού μπο-
ροῦμε νὰ τὴν προσαρμόσουμε εἴτε στὴ μιὰ ἄ-
κρη τῆς πρώτης, εἴτε στὴν ἄλλη.

'Η δεύτερη σανίδα δὲν ἔχει πόδια. Στὸ ἓνα
τῆς ἄκρο μόνον ἔχει ἓνα μικρὸ ἔυλο, πού τὴν
κάνει νὰ σηκώνεται κατὰ τρία ἢ τέσσερα ἐκά-
τοστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Εἶναι ἐφωδιασμένη, ὅμως,
μ' ἓνα σιδερένιο πόδι πού ἀνοίγει και κλείνει
κατὰ βούλησιν. Χάρις σ' αὐτὸ μπορούμε ν' ἄ-
νασηκώσουμε τὸ ἓνα ἄκρον τῆς δεύτερης σανί-
δας κατὰ 35 ἐκατοστὰ.

'Ας δοῦμε τώρα μερικὲς ἀπὸ τῆς ἀσκήσεις
πού μπορείτε νὰ ἐκτελέσετε μ' αὐτὴ τὴ σανίδα.

1η ἀσκηση. Κωπηλασία:
'Αφού προσδέσετε τὰ πόδια σας
μὲ τοὺς εἰδικούς ἱμάντες πού εἴ-
παμε, πιάνετε τῆς λαβὲς τῶν δύο
λαστιγένιων λουριῶν κι' ἀρχίζε-
τε νὰ διαγράφετε κυκλικὲς κινή-
σεις σάν νὰ τραβούσατε κουπί.
Τὰ λουριά, λόγω τῆς μεγάλῃς
ελαστικότητός τους, τραβοῦν τὰ
χέρια σας πρὸς τὰ κάτω και πρέ-
πει νὰ καταβάλετε σημαντικὴ
προσπάθεια, γιὰ νὰ τὰ κάμετε
νὰ παρακολουθήσουν τῆς κινήσεις
τῶν χεριῶν σας. 'Ετσι, ἡ ἀπομί-
μησις τῶν κινήσεων τοῦ κωπηλά-
του εἶναι πλήρης.

Τὴν ἴδια ἀσκηση μπορείτε νὰ
ἐπαναλάβετε ἐπαλωμένη ἀνά-
σκελα πάνω στῆς δύο σανίδες.

Οἱ δύο αὐτὲς ἀσκήσεις εἶναι
ἐξαιρετικὲς γιὰ τὴ ράχη. Θὰ σὰς
δώσουν ἐπίσης εὐλύγιστο μέση.

2η ἀσκηση. Καθιστὴ πά-
νω στῆς δύο σανίδες. 'Η δεύτε-

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε ὠραῖο κι' ἄρμονικὸ σῶμα

Μερικὲς ἀπὸ τῆς ἀσκήσεις μὲ τὴ μαγικὴ σανίδα. 1) 'Η ἀσκηση κωπηλασίας. 2) 'Η ἀσκηση αὐτὴ το-
νώνει τῆς κνήμες και τοὺς μῦς τοῦ ποδός. 3) 'Η ἀσκηση
πού δυναμώνει τοὺς μῦς τοῦ ποδός. 4) 'Η
ἀσκηση πού τονώνει τοὺς μῦς τοῦ στήθους.

ρη σανίδα θὰ εἶναι λίγο ἀνασπ-
κωμένη, σὲ τρόπον ὥστε τὰ πό-
δια σας νὰ βρίσκωνται ψηλότε-
ρα. Πιάστε τῆς δύο λαβὲς κι'
ἀρχίστε νὰ ἐκτελῆτε μερικὲς ἀ-
πλὲς κινήσεις μὲ τὰ χέρια: ἀνά-
τασις, ἐκτασις στὰ πλάγια, ἐμ-
πρός, πίσω. 'Επίσης μικροὺς κύ-
κλους, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα
στὰ πλάγια.

'Η ἀσκηση αὐτὴ εἶναι ἐξαι-
ρητικὴ και ἐκτελείται ὡς ἀνά-
τασις και ἐκτασις στὰ πλάγια τῶν χεριῶν.

3η ἀσκηση. 'Αντὶ γιὰ τὰ χέρια θὰ περάσετε τὰ
πόδια μέσα στῆς λαβὲς και θὰ ἐκτελέσετε μιὰ σειρὰ
κινήσεων πρὸς τὰ ἄνω και τὰ πλάγια.

'Η ἀσκηση αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὴ γιὰ τοὺς μη-
ρούς και τῆς κνήμες.

4η ἀσκηση. Τὰ χέρια στῆς λαβὲς. 'Ανά-
τασις και ἐκτασις στὰ πλάγια τῶν χεριῶν.

Τὴν ἀσκηση αὐτὴν μπορείτε νὰ ἐπαναλάβετε
μὲ τὸ κάθε χέρι χωριστὰ, κατεβάζοντας τὸ ἄλ-
λο. Μιὰ ἄλλη παραλλαγὴ τῆς εἶναι τὸ λύνισμα
τῶν γονάτων.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς εἶναι ἐξαιρετικὲς γιὰ τοὺς
βραχίονες, τὰ χέρια και τὸ στήθος.

5η ἀσκηση. Τὰ λαστιχένια λουριά δὲν
χρειάζονται σ' αὐτὴν. 'Ανάσκελα πάνω στῆς δύο
σανίδες. 'Ανασηκώστε τὰ χέρια και πιασθῆτε
τῆς δύο ἄκρες τῆς σανίδας. Κατόπιν θ' ἀνα-
σηκώσετε ἀργὰ τὰ πόδια και
θὰ τὰ φέρετε ὅσο τὸ δυνατόν
πιο κοντὰ στὸ κεφάλι σας.
Μαζὶ μὲ τὰ πόδια, θ' ἀναση-
κώσετε και τὸν κορμὸ σὲ τρό-
πον ὥστε νὰ στηρίξετε μό-
νο μὲ τοὺς ὡμούς.

'Η ἀσκηση αὐτὴ δυναμώνει
και τονώνει ὅλους τοὺς μῦς
τοῦ σώματος.

6η ἀσκηση. 'Ορθὰ πάνω στῆς
σανίδες. Πιάστε τῆς
λαβὲς στὰ χέρια. Θὰ
ἐκτελέσετε κατοπιν
διάφορες ἀσκήσεις
μὲ τὰ χέρια, τὸν κορ-
μὸ ἢ τὰ πόδια. Σ' ὅ-
λες αὐτὲς τῆς κινή-
σεις τὰ λαστιχένια
λουριά θὰ σὰς ὑπα-
κούουν ἀπόλυτα και
θὰ σὰς βοηθήσουν
νὰ ἐκτελέσετε κανο-
νικὰ τὴν κάθε ἀ-
σκηση.

7. 'Ασκήσεις ἀ-
ναπνοῆς. 'Επα-
λωθῆτε ὑποῦ-
μυτα ἢ ἀνάσκελα
πάνω στῆς σανί-
δας. Θὰ κανονίσετε τὴν δεύτερη
μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὰ πόδια
σας νὰ εἶναι λίγο ἀνασηκωμένα.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀσκήσε-
ων δὲν ἔχετε πρᾶξ νὰ ἐφαρμό-
σετε τῆς δύο σανίδες τὴν μιὰ πᾶ-
νω στὴν ἄλλη χάρις στοὺς εἴ-
δικούς κρίκους πού ἔχουν στῆς
ἄκρες τους. 'Ετσι ὁ γῶνός πού
θὰ πιάσουν μέσα στὸ δωμάτιό
σας θὰ εἶναι ἐλάχιστος.

Τῆς ἀσκήσεις πού ἀναφέρα-
με μπορείτε νὰ τροποποιήσετε ἢ
νὰ συμπληρώσετε κατὰ τὴν κρί-
σι σας. 'Η μαγικὴ σανίδα θὰ
σὰς διευκολύνει και θὰ σὰς ὑπο-
βοηθήσῃ στὴν ἐκτέλεσί τους.

Δὲν χρειάζεται φυσικὸ ἀδία-
φορία και τεμπελιά ἀλλὰ ἐπιμο-
νὸ ὥσπου νὰ πετύχετε τὸ ποθοῦ-
μενο ἀποτέλεσμα.

Ενώ κρινόταν η τύχη των Ιταλικών δυνάμεων κατοχής, η Άθينا είχε μεταβληθεί σε μια απέραντη κρυφή αγορά, με πωλητές παντοειδώς υλικού τους Ιταλούς και αγοραστές τους περισσότερους σχεδόν κατοίκους της πρωτεύουσας. Σε κάθε γωνία του δρόμου, πουλιόντουσαν τα πιο απίθανα πράγματα: από κουδέρτες και αρουσές, ως τα όπλα, τις χειροβόμβες και τα μυστικά έγγραφα! Όπως ήταν φυσικό, από τον εμπορικό αυτό όρασμα, επωφελήθηκαν κυρίως οι οργανώσεις που μυστικού πολέμου, για να πετύχουν την αποκρίση του ανυπαρκτού σχεδίου, μέχρι την εποχή εκείνη, όπλισμού τους και για να προμηθευτούν συγχρόνως διάφορα πολεμικά μυστικά, ως π. χ. σχεδιαγράμματα οχυρωματικών έργων, αντιαεροπορικής άμυνας κλπ.

Οι Ιταλοί πουλούσαν τα πάντα, για δύο κυρίως σκοπούς: Πρώτα, για ναχουν χρηματική ευχέρεια μπροστά στην καταρρευση της πατρίδας τους και δεύτερο, για λόγους καθαρής απληστίας. Έτσι, ό,τι είχαν στη διάθεσή τους, το έδωσαν στο σφυρί.

Μία από τις πολλές μυστικές οργανώσεις, που προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση, ήταν και ο «ΟΜΗΡΟΣ», που ενδιαιερόταν για ώρισμα μυστικά σχέδια των Ιταλικών οχυρώσεων στην Στερεά Ελλάδα. Την υπόθεσι αυτή την ανέλαβε ο Γιώργος Μαυρουκάκης — μηχανικός σχεδιαστής του Υπουργείου Συγκοινωνίας — ύστερα από υπόδειξη του δικηγόρου κ. Μανώλη Μαντούβαλου, αρχηγού ενός κλιμακίου πληροφοριών της αεροπορίας του «ΟΜΗΡΟΥ».

Η δουλειά, βέβαια, ήταν δύσκολη κι έπρεπε να βρεθί το κατάλληλο πρόσωπο που θ' αναλάμβανε να πουλήσει τα σχέδια. Ο Μαυρουκάκης τότε θυμήθηκε, ότι ο επίσης μηχανικός Γιώργος Πουλάκος, είχε πάρει μέρος στο σχεδιασμά των οχυρωματικών έργων των Ιταλών, στην περιοχή της Λαμίας. Με τον συνάδελφό του αυτόν, ο Μαυρουκάκης συνδεόταν με στενή φιλία, γιατί παλαιότερα είχαν συνεργαστεί μαζί σε τεχνικές εργολαβίες. Τα οχυρωματικά έργα της Στερεάς Ελλάδος, είχαν ιδιαίτερη σημασία για τον συμμαχικό αγώνα και ο τολμηρός Έλληνας, ήταν βέβαιος, ότι με την αποστολή των σχεδίων των έργων αυτών στη Μ. Ανατολή, ο «ΟΜΗΡΟΣ» θα πρόσφερε εξαιρετική υπηρεσία στους συμμαχούς.

Ο Μαυρουκάκης συνεργαζόταν με τον κ. Μαντούβαλο, μέσω της δικηγόρου κ. Ελένης Γκίκα. Προς αυτήν, λοιπόν, απηυθύνθη για να συζητήσει το ζήτημα και η Γκίκα, αφού συνεννοήθηκε πρώτα με τον κ. Μαντούβαλο, του έδωσε εντολή να ενεργήσει και νάρθη σ' επαφή με τον Πουλάκο. Την επομένη — 13 Σεπτεμβρίου 1943 — ο Μαυρουκάκης τράβηξε να συναντηθί με το φίλο του, στον οποίο είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Η συνάντησή τους ήταν εγκάρδια και ο Πουλάκος, χωρίς διαταγή, είπε στον συνεργάτη του «ΟΜΗΡΟΥ»:

— Είμαι απόλυτος σύμφωνος να σου παραδώσω τα σχέδια των οχυρωματικών έργων, αλλά μ' έναν όρο: να γνωρίσω και να συναντηθώ προσωπικά με τον άνθρωπο, από τον οποίο παίρνω εντολές. Όχι πως δεν σου έχω εμπιστοσύνη, αλλά θέλω να πεισθώ πραγματικά, ότι τα σχέδια που θα σου παραδώσω, θα πέσουν σε ικανά χέρια...

Ο Μαυρουκάκης δοκίμασε κάποια έκπληξη και του απάντησε, ότι θα συνεννοείτο με τον «Παραπάνω» — όπως χαρακτηριστικά αναφερόταν ο προϊστάμενος κάθε αγωνιστού — κι έφυγε για να συναντήσει την κ. Γκίκα. Η νεαρά και τολμηρή δικηγόρος, αφού μελέτησε αρκετή ώρα το ζήτημα και δεδομένου, ότι ο Μαυρουκάκης της είχε τονίσει, ότι ο Πουλάκος ήταν άνθρωπος εμπιστοσύνης, δέχτηκε την πρότασι του συνεργάτη της να πάνε δηλαδή μαζί, για να γνωρίσει το μηχανικό. Η συνάντησής τους πραγματοποιήθηκε την επομένη, στο τεχνικό γραφείο του μηχανικού κ. Γιάννη Κουρτογλου, στην πλατεία Αγίων Θεοδώρων 7, όπου τις απογευματινές ώρες, δούλευε ο Μαυρουκάκης. Στη συνάντησι αυτή ο Πουλάκος, εκόπλωσε και πάλι την προθυμία να συνεργαστεί μαζί τους και να τους παραδώσει τα σχεδιαγράμματα.

— Δυστυχώς όμως, πρόσθεσε στην κ. Γκίκα, τα σχέδια των οχυρώσεων της περιοχής Λαμίας, δεν βρίσκονται αυτή τη στιγμή στα χέρια μου. Τα έχει ένας Ιταλός, ο ταγματάρχης Κάρλο Μπεάντι, που τον κρύβω στο σπίτι μου. Συνεννοήθηκα μαζί του κι είναι πρόθυμος να σάς τα παραδώσει, υπό τον όρο όμως: η οργάνωσις στην οποία ανήκετε, θ' αναλάβει την υποχρέωσι να τον φυγαδεύσει στη Μ. Ανατολή. Αν συμφωνήτε, όλα θα πάνε καλά.

Η πρότασι αυτή του Πουλάκου, παρουσίαζε την υπόθεσι με νέα μορφή. Η Ελένη Γκίκα και ο Μαυρουκάκης, δεν μπορούσαν ν' αποφασίσουν μόνοι τους, για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα. Έπρεπε να ρωτήσουν τον κ. Μαντούβαλο, κι αυτός θα έδινε τις σχετικές εντολές αν, βέβαια, συμφωνούσε με την αξίωσι του μηχανικού. Τον παρακάλεσαν, λοιπόν, να περιμένει μερικές μέρες ώπου να συνεννοηθούν με τους αρχηγούς. Έκείνος δεν έφερε καμμία αντίρρησι και οι δύο συνεργάτες του ΟΜΗΡΟΥ έφυγαν, για να πάνε να βρουν τον κ. Μαντούβαλο και να του πουν τα καθέκαστα. Άλλα δεν είχαν προλάβει να καταβάλουν τις σκάλες του γραφείου, όταν ο Πουλάκος πήρε στο τηλέφωνο έναν αριθμό και ζήτησε, σε απαιτητική γερμανική, το λοχαγό Φρίτς Έρρικε, της οδού Μέρλιν.

— Σας έτοιμάω μια σπουδαία υπόθεσι, του είπε ο προδότης, μόλις έφτασε στο ακουστικό ο Γερμανός. Τί ώρα μπορώ να σας συναντήσω για να λάβω εντολή «εκτελέσεως»;

— Αμέσως! Και, από τη στιγμή εκείνη, άρχισε το δράμα. Ο Γιώργος Πουλάκος, ήταν ένας από τους πιο φοβερούς πράκτορες των Ές-Ές. Μία εξαιρετική, λοιπόν, ευκαιρία εξυπηρέτησε των προϊσταμένων του Γερμανών, ήταν αυτή. Να τους παραδώσει, δηλαδή, όσους μπορούσε περισσότερους Έλληνες πατριώτες, αγωνιστές του μυστικού πολέμου.

Ο Μαυρουκάκης, με την εμπιστοσύνη που είχε στον παλιό του φίλο και αγνοώντας το κατόντημά του, πρόσφερε στον προδότη τη μονοδική ευκαιρία που περίμενε. Πρέπει ακόμη να σημειωθεί, ότιλόκληρη εκείνη η ιστορία με τον Ιταλό ταγματάρχη, που

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένας άνθρωπος «έμπιστος»

χοτούμε προκαταβολικά. "Ας μάς παραδώσει πρώτα τα σχέδια κι ύστερα βλέπουμε. Τον γνωρίζεις καλά αυτόν τον άνθρωπο, Γιώργη; ρώτησε τον Μαυρουκάκη.

Ο νεαρός αγωνιστής βεβαίωσε και πάλι, ότι του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη κι ότι η υπόθεσις θα κανονιζόταν όπως ούχόηποτε. Έτσι, όταν ύστερα από τέσσερις μέρες, οι δύο συνεργάτες του «ΟΜΗΡΟΥ» συναντήθηκαν με τον Πουλάκο στο γραφείο του κ. Κουρτογλου, η Γκίκα του ανέφερε όλα της είχε υποδείξει ο προϊστάμενός της, προτείνοντάς του να τους παραδώσει πρώτα τα σχέδια και κατόπιν να διευκολύνουν τη διαφυγή του ταγματάρχη Μπεάντι, στη Μ. Ανατολή.

Ο Πουλάκος τότε γύρισε άλλοι τη συμφωνία. "Εφ' όσον δεν μπορούσαν να βοηθήσουν τον Ιταλό να δραπέτευσθ, ζήτησε να πληρωθούν τα σχεδιαγράμματα μ' εκατό χρυσές λίρες. Πράγμα εύκολο, κατά την αντίληψή του, για μια οργάνωσι που την κυβερνούσαν Άγγλοι πράκτορες και που έπαιρνε διαταγές από το συμμαχικό στρατηγείο του Καΐρου. Η Γκίκα αισθάνθηκε το αίμα της να βράζει.

— Πρώτα απ' όλα, του είπε, η οργάνωσί μας είναι καθαρά ελληνική, δεν παίρνει από κανένα ξένο εντολές και βασίζεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων. Δυστυχώς δεν διαθέτει διόλου χρήματα για να πληρώνη τις υπηρεσίες που προσφέρουν, χάριν της Ελλάδος και του συμμαχικού αγώνος οι διάφοροι αγωνιστάι του μυστικού πολέμου. Αν θέλετε να πείσετε τον Ιταλό αξιωματικό να μάς δώση τους χάρτες χωρίς καμμία αμοιβή, πάει καλά. Διαφορετικά η συζήτησι άς θεωρηθί ότι δεν έγινε...

Λεπτή και όρασι η Γκίκα τη στιγμή εκείνη, ήταν ακόμη πιο ύπεροχη και πιο αποφασιστική. Ο Πουλάκος, την κύτταξε με μίσος. Αυτό όμως δεν κράτησε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Πήρε αμέσως το μελιστάλαχο ύφος του, ζήτησε «συγκινημένως» συνώνμη και αφού τους βεβαίωσε ότι θα έπειθε όπως ούχόηποτε τον Ιταλό να παραδώσει τους χάρτες δίχως κανένα αντάλλαγμα υπέβαλε καινούργια πρότασι: νάρθη ο ίδιος σ' επαφή με τον προϊστάμενό τους, ώστε να είνε... η σήκωσε ό-τι τα σχεδιαγράμματα θα έφεταν σε καλά χέρια.

— Και στο ζήτημα αυτό δεν μπορούμε να δώσουμε απάντησι, του είπε η Γκίκα. "Αν δεχθί ο «Παραπάνω» να σάς δη, τότε θα σας ειδοποιήσουμε....

Όπως ήταν επόμενο, η απάντησις ήταν αρνητική. Ο Πουλάκος, είχε καταλάβει πια πως οι άοράτοι αρχηγοί της οργάνωσας στην οποία ανήκαν οι δύο σύνδεσμοι, δεν ήταν εύκολη λεία. Και για να μη χάσει εντελώς την υπόθεσι, υποσχέθηκε να παραδώσει τα σχεδιαγράμματα, χωρίς καμμία άλλη συζήτησι. Σε δύο μέρες θα τους τα έστελνε στο γραφείο του Μαυρουκάκη.

Χαρούμενοι τότε οι δύο νεαροί συνεργάτες για την επιτυχία της αποστολής τους, βρήκαν τον κ. Μαντούβαλο και του ανακοίνωσαν τ' αποτελέσματα των ενεργειών τους για τα σχέδια.

Πραγματικά, ύστερ' από δύο μέρες, ο Πουλάκος τα έστειλε στο Μαυρουκάκη, κλεισμένα μέσα σ' ένα χοντρό φακέλο, που παραδόθηκε άμέσως στον αρχηγό του κλιμακίου τεχνικών μέσων της αεροπορίας του «ΟΜΗΡΟΥ» επίσημα κ. Κωνστ. Γερανόπουλο. Άλλα ο τελευταίος, με την πρώτη ματιά που τους έβριζε, άντελήθη ότι τα σχεδιαγράμματα αυτά, είχαν δύο βασικές παραλείψεις που τ' αλλοίωναν ριζικά: 1) Έλειπε η κλίμακα και 2) το σύστημα του πυρός.

— Πρόκειται περί απάτης ή και προδοσίας ακόμη, είπε στον κ. Μαντούβαλο που του τα πήγε. Να ειδοποιήσας άμέσως τα παι-

είχε δθθεν τα σχεδιαγράμματα των οχυρώσεων της περιοχής Λαμίας, ήταν παραμύθι. Με τον τρόπο όμως αυτό, προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο, ώστε να δώση στους Γερμανούς όσο το δυνατόν περισσότερα ονόματα αγωνιστών της αντίστασας.

Στο μεταξύ, ο Μαυρουκάκης με την Ελένη Γκίκα, συναντήθηκαν με τον κ. Μαντούβαλο, στον οποίον εξέθεσε με κάθε λεπτομέρεια, τα όσα είχε προτείνει ο μηχανικός.

— Αυτό είνε αδύνατο, είπε εκείνος στους δύο συνεργάτες του. Τέτοιοι όροι δεν μπορούμε να δεχθί, ρώτησε τον Μαυρουκάκη.

Ο νεαρός αγωνιστής βεβαίωσε και πάλι, ότι του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη κι ότι η υπόθεσις θα κανονιζόταν όπως ούχόηποτε. Έτσι, όταν ύστερα από τέσσερις μέρες, οι δύο συνεργάτες του «ΟΜΗΡΟΥ» συναντήθηκαν με τον Πουλάκο στο γραφείο του κ. Κουρτογλου, η Γκίκα του ανέφερε όλα της είχε υποδείξει ο προϊστάμενός της, προτείνοντάς του να τους παραδώσει πρώτα τα σχέδια και κατόπιν να διευκολύνουν τη διαφυγή του ταγματάρχη Μπεάντι, στη Μ. Ανατολή.

Ο Πουλάκος τότε γύρισε άλλοι τη συμφωνία. "Εφ' όσον δεν μπορούσαν να βοηθήσουν τον Ιταλό να δραπέτευσθ, ζήτησε να πληρωθούν τα σχεδιαγράμματα μ' εκατό χρυσές λίρες. Πράγμα εύκολο, κατά την αντίληψή του, για μια οργάνωσι που την κυβερνούσαν Άγγλοι πράκτορες και που έπαιρνε διαταγές από το συμμαχικό στρατηγείο του Καΐρου. Η Γκίκα αισθάνθηκε το αίμα της να βράζει.

— Πρώτα απ' όλα, του είπε, η οργάνωσί μας είναι καθαρά ελληνική, δεν παίρνει από κανένα ξένο εντολές και βασίζεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων. Δυστυχώς δεν διαθέτει διόλου χρήματα για να πληρώνη τις υπηρεσίες που προσφέρουν, χάριν της Ελλάδος και του συμμαχικού αγώνος οι διάφοροι αγωνιστάι του μυστικού πολέμου. Αν θέλετε να πείσετε τον Ιταλό αξιωματικό να μάς δώση τους χάρτες χωρίς καμμία αμοιβή, πάει καλά. Διαφορετικά η συζήτησι άς θεωρηθί ότι δεν έγινε...

Λεπτή και όρασι η Γκίκα τη στιγμή εκείνη, ήταν ακόμη πιο ύπεροχη και πιο αποφασιστική. Ο Πουλάκος, την κύτταξε με μίσος. Αυτό όμως δεν κράτησε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Πήρε αμέσως το μελιστάλαχο ύφος του, ζήτησε «συγκινημένως» συνώνμη και αφού τους βεβαίωσε ότι θα έπειθε όπως ούχόηποτε τον Ιταλό να παραδώσει τους χάρτες δίχως κανένα αντάλλαγμα υπέβαλε καινούργια πρότασι: νάρθη ο ίδιος σ' επαφή με τον προϊστάμενό τους, ώστε να είνε... η σήκωσε ό-τι τα σχεδιαγράμματα θα έφεταν σε καλά χέρια.

— Και στο ζήτημα αυτό δεν μπορούμε να δώσουμε απάντησι, του είπε η Γκίκα. "Αν δεχθί ο «Παραπάνω» να σάς δη, τότε θα σας ειδοποιήσουμε....

Όπως ήταν επόμενο, η απάντησις ήταν αρνητική. Ο Πουλάκος, είχε καταλάβει πια πως οι άοράτοι αρχηγοί της οργάνωσας στην οποία ανήκαν οι δύο σύνδεσμοι, δεν ήταν εύκολη λεία. Και για να μη χάσει εντελώς την υπόθεσι, υποσχέθηκε να παραδώσει τα σχεδιαγράμματα, χωρίς καμμία άλλη συζήτησι. Σε δύο μέρες θα τους τα έστελνε στο γραφείο του Μαυρουκάκη.

Χαρούμενοι τότε οι δύο νεαροί συνεργάτες για την επιτυχία της αποστολής τους, βρήκαν τον κ. Μαντούβαλο και του ανακοίνωσαν τ' αποτελέσματα των ενεργειών τους για τα σχέδια.

Πραγματικά, ύστερ' από δύο μέρες, ο Πουλάκος τα έστειλε στο Μαυρουκάκη, κλεισμένα μέσα σ' ένα χοντρό φακέλο, που παραδόθηκε άμέσως στον αρχηγό του κλιμακίου τεχνικών μέσων της αεροπορίας του «ΟΜΗΡΟΥ» επίσημα κ. Κωνστ. Γερανόπουλο. Άλλα ο τελευταίος, με την πρώτη ματιά που τους έβριζε, άντελήθη ότι τα σχεδιαγράμματα αυτά, είχαν δύο βασικές παραλείψεις που τ' αλλοίωναν ριζικά: 1) Έλειπε η κλίμακα και 2) το σύστημα του πυρός.

— Πρόκειται περί απάτης ή και προδοσίας ακόμη, είπε στον κ. Μαντούβαλο που του τα πήγε. Να ειδοποιήσας άμέσως τα παι-

διά, να διακόψουν κάθε επαφή με τον άνθρωπο που τα έστειλε. Μου μυρίζεσαι βρωμοδουλειά στη μέση!...

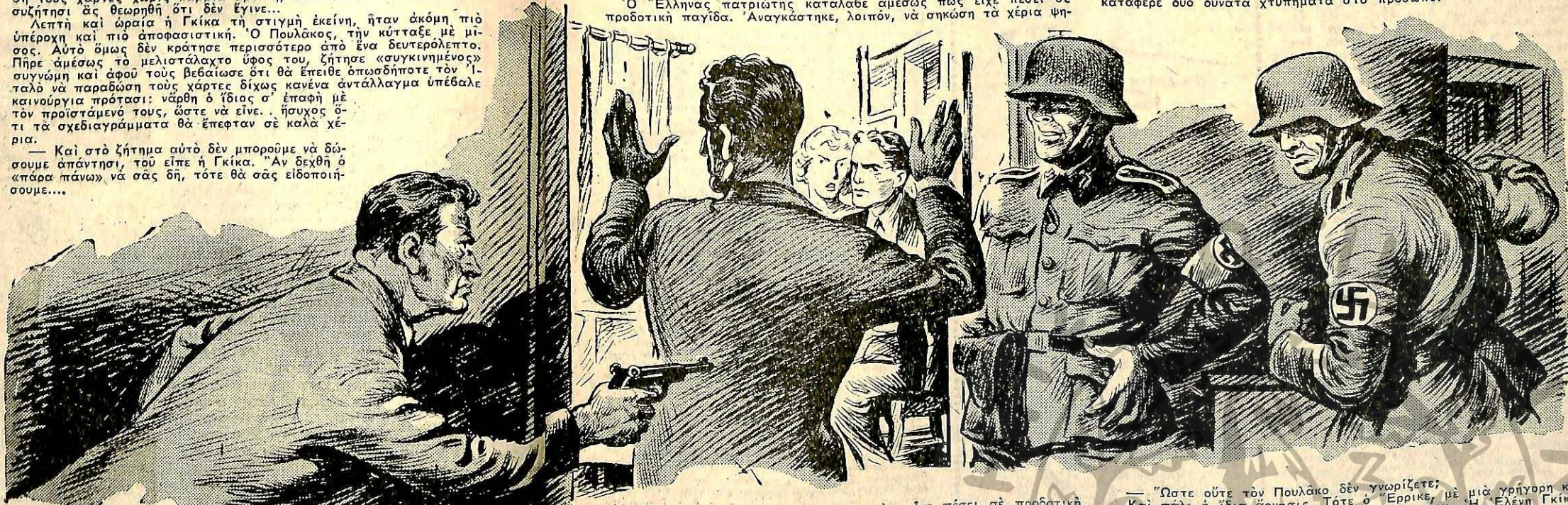
Μόλις ο Μαυρουκάκης έμαθε τα καθέκαστα από την Γκίκα, έμεινε κατάπληκτος για την προδοτική ενέργεια εκείνου που φανταζόταν φίλο του. Δεν τρόμαξε όμως. "Αντίθετα, αντί να εξαφανιστεί, πήγε και βρήκε τον Πουλάκο, του είπε για την απάτη του... "Ιταλού, του τα πέταξε σχεδόν στα μούτρα κι έφυγε. Από κείνη τη στιγμή, δέκοφταν κάθε επαφή μαζί του.

Ο Πουλάκος όμως που κατάλαβε ότι κινδύνευε να χάσει το παιγνίδι, αποφάσισε να ενεργήσει γρήγορα. Και χωρίς κανένα δισταγμό, επισκέφθηκε το λοχαγό της αντιστασκούπας Φρίτς Έρρικε και συνεννοήθηκε μαζί του, ως προς τον τρόπο που έπρεπε να ενεργήσει. Έτσι κατέστρωσαν τα σατανικά τους σχέδια.

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1943, το βράδυ, ένα αυτοκίνητο με δύο Γερμανούς Ές-Ές και μ' ένα διερχόμενo ξεκινούσε δλοταχώς από την οδό Μέρλιν προς την οδό "Ιππολύτου 22. Τις μέρες εκείνες, ο Γιώργος Μαυρουκάκης είχε ένα οικογενειακό ατύχημα. Η μητέρα του είχε πεθάνει και μέσα στο βαρύ του πένθος, ζήτησε καταφύγιο στο σπίτι του αδελφού του "Αντώνη, που ήταν παντρεμένος, κι έμεινε χαριστά. Και στο σπίτι αυτό πήγαινε τώρα το αυτοκίνητο των Ές-Ές, γιατί ο καταδότης γυρίζε την καινούργια διαμονή του.

Μόλις οι Γερμανοί μπήκαν στο σπίτι, βρήκαν μονάχα τον "Αντώνη Μαυρουκάκη και τη γυναίκα του. Ο Γιώργος έλειπε, αλλά αυτό δεν έκανε καμμία εντύπωσι στα θηρία. Έβδαν στη μέση το ζεύγος Μαυρουκάκη, καθσαν γύρω τους στις πολυθρόνες και σαν να μη συνέβαινε απόλυτως τίποτε, τον περιέμεναν να γυρίσει, με τα περίστρφα στα χέρια. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν με μια θανάσιμη αγωνία. Το δυστυχισμένο αντρόγυνο, παγωμένο από τον τρόμο έμεινε ακίνητο στη θέση του. Η στιγμή ήταν επίσημα δραματική. Σαφώς ακούσταν το κλειδί να στριφογυρίζει στην πόρτα. Οι Γερμανοί τέντωσαν τ' αυτί τους. Σε μερικά δευτερόλεπτα, παρουσιάστηκε στο κατώφλι, ανύποπτος και χαμογελαστός, ο Γιώργος Μαυρουκάκης. Μόλις ο συνεργάτης του «ΟΜΗΡΟΥ» άντελήθη τους αγνώστους επισκέπτες έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και στάθηκε αναποφάσιστος μπροστά στην εξώπορτα. Άλλα ένας Γερμανός, για να τον εξηπάτησε, σηκώθηκε από τη θέση του και χαμογελαστό του πρότεινε το χέρι, με φιλικό και εγκάρδιο τρόπο. Ο Μαυρουκάκης έτοιμάστηκε ν' απαντήσει στο χαιρετισμό, μα την ίδια στιγμή, ο διερμηνέας φάνηκε ακριβώς πίσω του και του κάρφωσε το πιστόριο στην πλάτη.

— Ψηλά τα χέρια και μην κουνήθεις! του σφύριξε κοντά στ' αυτί. Θά σ' σκοτώσω σαν το σκυλί, αν κανη καμμία τρέλλα.... Ο Έλληνας πατριώτης κατάλαβε άμέσως πως είχε πέσει σε προδοτική παγίδα. Αναγκάστηκε, λοιπόν, να σηκώσει τα χέρια ψη-

Ο Έλληνας πατριώτης κατάλαβε πως είχε πέσει σε προδοτική παγίδα κι' αναγκάστηκε να σηκώσει τα νεύια ψηλά...

λά, ενώ συγχρόνως ρωτούσε γιατί τον συνελάμβαναν. Αντί απαντήσεως όμως, δέχτηκε μία δυνατή γραβιά στο πρόσωπο που τον γεμίσε αίματα. Και το ξύλο συνεχίστηκε ολόκληρη τη νύχτα στα φοβερά απομονωτήρια της οδού Μέρλιν, όπου μεταφέρθηκε μαζί με τον αδελφό του και τη γυναίκα του.

Ευτυχώς, οι τελευταίοι, αφημένοι ελεύθεροι την επομένη, γιατί οι Γερμανοί διεπίσταναν την αβωότητα τους. Τα μαρτύρια όμως του Γιώργου Μαυρουκάκη, ξεπεράσαν κάθε ανθρώπινη φαντασία. Μεταξύ άλλων, τον είχαν μεταβάλει σε ένα αιμόφυρτο ράκος.

Στο δασύτημα αυτό, οι Ές-Ές έκαναν κι' άλλη δουλειά. Από τα χαράματα ακόμη, είχαν στήσει καρτέρι έξω από το σπίτι της Ελένης Γκίκα, παρακολουθώντας κάθε κίνησι και άλλη δουλειά. Η Ελένη Γκίκα, παρακολουθώντας κάθε κίνησι και άλλη δουλειά, άντελήθη ότι τα σχεδιαγράμματα αυτά, είχαν δύο βασικές παραλείψεις που τ' αλλοίωναν ριζικά: 1) Έλειπε η κλίμακα και 2) το σύστημα του πυρός.

— Πρόκειται περί απάτης ή και προδοσίας ακόμη, είπε στον κ. Μαντούβαλο που του τα πήγε. Να ειδοποιήσας άμέσως τα παι-

Εκείνη τον άγριοκύτταξε και συνέχισε το δρόμο της, νομίζοντας ότι ο άγνωστος αυτός, ήταν από εκείνους που επιδιόκουν να πιάσουν εύκολως γνωριμίες με γυναίκες. Σαφνικά όμως ταράχτηκε. Η σκέψι μήπως την παρακολουθούσαν, την πάγωσε ολόκληρη! Και οι πρώτες υποψίες άρχισαν να πλημμυρίζουν την ψυχή της.

Πραγματικά, τα μαύρα προαισθήματα της επιβεβαιώθηκαν, λίγα λεπτά αργότερα, όταν στην εξώπορτα του σπιτιού της άντελήθη μιά ομάδα από τέσσερες Γερμανούς με την περιμενη. Η Γκίκα, ένοιωσε να σφίγγεται η καρδιά της. Άμέσως κατάλαβε ότι το τέλος της είχε φτάσει. Δεν άλλαξε ωστόσο το δρόμο της και προχώρησε άποφασιστικά καταπάνω τους. Πέρασε ανάμεσα τους αιωπηλή, άφησε τα φώνια της σε μία γωνία, άποχαίρετσε τους δικούς της με έκπληκτική ψυχραιμία και γυρίζοντας στους Γερμανούς, τους είπε με ύψωμένο μέτωπο:

— Είμαι έτοιμη!... Τίποτ' άλλο. Οι Ές-Ές όμως, προτού άποχωρήσουν, έκαναν συστηματική έρευνα στο σπίτι, άναποδογύρισαν έπιπλα, καθρέφτες και κορνίζες κι' άνάμεσα σ' άλλο έγγραφα, άνακαλύψαν διάφορα έντυπα και φύλλα παράνομου τύπου της πατριωτικής οργάνωσας ΠΕΑΝ. Παρόμοια έντυπα βρήκαν και στο σπίτι του Γιώργου Μαυρουκάκη, πράγμα που μαρτυρούσε της συνεργασίας τους. Με τα δεδομένα αυτά και με την πεποίθησι ότι τα θύματά τους δεν θα μπορούσαν ν' άνθίσουν στα μαρτύρια και θα δολογογούσαν, ώδήγησαν και την Ελένη Γκίκα στην οδό Μέρλιν. Το θάρρος όμως της τολμηρής Ελένης ήταν άφάνταστο. Και δεν τρεπόθηκε κι' όταν άκούη βρεθηκε μπροστά στον άνακριτή, λοχαγό Φρίτς Έρρικε. Για να την προδιαθέσει ευμένως εκείνος, προσπάθησε να την καλοπιάσει. Την έβαλε να καθήσει και της πρόσφερε τσιγάρο. Ύστερα της είπε:

— Η πρώτη έρώτησι που σάς κάνω είνε, αν γνωρίζετε το Γεώργιο Μαυρουκάκη.

Η Γκίκα είπε όχι, κουνώντας άρνητικά το κεφάλι της. Μονομιάς ο άνακριτής άλλαξε το μελιστάλαχο ύφος του. Έκανε νόημα σ' ένα γιγαντάσωμο Γερμανό στρατιώτη που στεκόταν παρμένα είωα πηλός, που την πλησίασε άμέσως. Πήρε τα χέρια της μέσα στα δικούς του και της τα στριφογύρισε προς την πλάτη. Η νεαρά δικηγόρου βόγγησε από τον πόνο, μα δεν έβγαλε λέξι από το στόμα της. Στη θέση αυτή την κράτησε αρκετή ώρα ο άπάνθρωπος δήμιος, ενώ συγχρόνως ο Έρρικε τη ρωτούσε για τα σχεδιαγράμματα, σε ποιά οργάνωσι ανήκε, ποιοί ήταν οι αρχηγοί της και που έμεναν. Ολ' αυτά της τα έλεγε γερμανικά, γιατί η Γκίκα μιλούσε θαυμάσια τη γλώσσα του. Άλλα σε όλες τις ερωτήσεις του, δεν έπαιρνε καμμία απάντησι. Πεισματωμένος από τη θαρραλέα σιωπή της, ο άνακριτής, σηκώθηκε ο ίδιος απ' το γραφείο του και της κατάφερε δύο δυνατά χτυπήματα στο πρόσωπο.

— Ψηλά τα χέρια και μην κουνήθεις! του σφύριξε κοντά στ' αυτί. Θά σ' σκοτώσω σαν το σκυλί, αν κανη καμμία τρέλλα.... Ο Έλληνας πατριώτης κατάλαβε άμέσως πως είχε πέσει σε προδοτική παγίδα. Αναγκάστηκε, λοιπόν, να σηκώσει τα χέρια ψη-

— Ψηλά τα χέρια και μην κουνήθεις! του σφύριξε κοντά στ' αυτί. Θά σ' σκοτώσω σαν το σκυλί, αν κανη καμμία τρέλλα.... Ο Έλληνας πατριώτης κατάλαβε άμέσως πως είχε πέσει σε προδοτική παγίδα κι' αναγκάστηκε να σηκώσει τα νεύια ψηλά...

Και πάλι η ίδια άρνησι. Τότε ο Έρρικε, με μία γρήγορη κι-νησι, άνοιξε την πόρτα του διπλανού γραφείου. Η Ελένη Γκίκα, αντρίχιασε. Μπροστά της, σε μικρή απόστασι απ' αυτή, κατα-μέσας σε μία αναπαυτική πολυθρόνα, βρισκόταν ο άπαίσιος κατα-δότης. Χαμογελούσε είρωνικά και το έγκληματικό του βλέμμα έλαμ-πε από σαδισμό. Η πόρτα εναέκλεισε και ο λοχαγός της ρώτησε: — Είχε να πη γι' αυτό που είδε. Άλλα και αυτό πάλι δεν έφερε κα-μμία απάντησι. Μόλις έφτασε στο ακουστικό ο Γερμανός, τί ώρα μπορώ να σας συναντήσω για να λάβω εντολή «εκτελέσεως»;

— Αμέσως! Και, από τη στιγμή εκείνη, άρχισε το δράμα. Ο Γιώργος Πουλάκος, ήταν ένας από τους πιο φοβερούς πράκτορες των Ές-Ές. Μία εξαιρετική, λοιπόν, ευκαιρία εξυπηρέτησε των προϊσταμένων του Γερμανών, ήταν αυτή. Να τους παραδώσει, δηλαδή, όσους μπορούσε περισσότερους Έλληνες πατριώτες, αγωνιστές του μυστικού πολέμου.

— Πρόκειται περί απάτης ή και προδοσίας ακόμη, είπε στον κ. Μαντούβαλο που του τα πήγε. Να ειδοποιήσας άμέσως τα παι-

(Συνέντευξη εκ της προσηγουμένης σελίδος)

πειά του. Έτσι, όταν παρουσιάστηκε πάλι μπροστά στον Έρρικε, αισθανόταν σαν άλλος άνθρωπος.

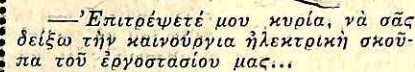
Στό τέλος, για ν' απαλλαγῇ ἀπὸ τὶς ἐπιπλέονς ἐρωτήσεις του, τὸν εἶπε ὅτι τὰ σχεδιαγράμματα τὰ ἤθελε κάποιος κ. Γιάννην, ἀγνώστου ἐπωνύμου, ποὺ τὸν γνώρισε στο...δρόμο. Ὁ Γιάννης, ὅμως, μ' ἐξαιρέτη παραμυθί, ἔδωκεν, ὅμως, ἐνδοσυστασιασμοῦ γιὰ τὴν ἀποκάλυψιν, ὅριξε ἐν τῇ ρωτῇ γιὰ τὸ κ. Γιάννην, Ἡ ἱκία δὲν... γνώριζε τίποτε περισσότερο γι' αὐτόν. Καὶ τὰ μαρτύρια δανείσταν πιο ἀγρία αὐτῇ τῇ φορᾷ. Ἐπὶ τρία μερόνυχτα τὴν παίδευσαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Τίποτε, ὅμως, καμμία λέξι δὲν κατέρωθσαν ἀπὸ τῆς ἀποσπάσουσιν. Ὁ Ἑρρίκε τότε ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ τὴν ἥττα του καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀνακρίσιν ὡς τερματισθεῖσα. Στις 25 Ἰανουαρίου, οἱ Γερμανοὶ, ἔκλεισαν τὸ φάκελλο τῆς ὑποθέσεως Μάρουγκα-Καϊκά. Καὶ τοὺς παρέμειψαν στὸ στρατόδικεῖο. Ἡ δίκη τοῦ ἐγίνε μέσα στὶς φυλακὲς Ἀδερῶφ. Συνηγοροὶ τὼν δύο Ἑλλήνων πατριωτῶν, παρέστησαν, οἱ ἐκλεκτοὶ δικηγόροι κ. Κ. Σάββας Λουζίδης, Ι. Σόντης καὶ Π. Κολυβάς.

Ὑστερα τοὺς ἔβαλαν μαζί σ' ἓνα κα-
μιόνι καὶ τοὺς ἀποσπέραν στὴ φυλακὴ. Ὅ-
ταν ἔφτασαν μπροστά τοῦ Ἀβέρωφ, ὅπου
ἐποκοίτευε νὰ κατεβῇ ὁ Μαυρουκάκης, ὁ νεα-
ρὸς συνεννόησεν τοῦ «ΟΜΗΡΟΥ» γύρισε
στην συντροφία των ἀγώνων του, ἀλλὰ καὶ
τῇ ἀτυχίᾳ τῶν, καὶ τῇς εἶπε:

Με τὰ συγκινητικά αὐτὰ λόγια, οἱ δύο συναγερτῶς χωρίστηκαν. Ὁ Μαυροουκάκης μεταφέρθηκε στ' ἀπομονωθῆναι τῶν φυλακῶν Ἀδερφῶν, ἡ δὲ Ἑλένη Γκίκα στ' ἀντιστοιχὰ ἀπομονωθῆναι τῶν φυλακῶν τοῦ Ἐμπειρικοῦ Κι' ἡ ζωὴ τῶν δύο κρατούμενῶν, ἄρχισε νὰ κυλᾷ μέσα σ' ἕνα ἀφάνταστο μαρτύριο. Ἀπὸ παντοῦ γίνονταν ἐνέργειες γιὰ νὰ σωθῶν οἱ δύο αὐτοὶ ἐξαιρετικοὶ πατριώτες. Ἀλλὰ τίποτε πιά δὲν μποροῦσε νὰ τοῦς σῶσῃ. Ὅλα βαδίζαν μοιραία πρὸς τὸ τέρας τους. Γιὰ τὸν ἥρωικό, ὁμως, θάνατο τοῦ Γιώργου Μαυροουκάκη καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν περιπέτεια τῆς δραματευ-
σεως ἀπὸ τὸ Ἐμπειρικοὺν τῆς Ἑλένης Γκίκα, θὰ μιλήσουμε στὸ ἐρχόμενον τεῦχος...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἄθηνάστιον Βουτυράδην, Μ.
Ζώνην Ἰωάννη Παπαδόπουλον Βασ. Ἄκην
Βασ. Παναγιώτην Ζαντόπουλον Θεμιστοκλήν
Αναγούδην Γεωργ. Μουζακίου Ἰωάννου Βαβυρόν.
Κοιτάς Ν. Πρεβεζιόπουλον καὶ Κώστα Σι-
νιόπουλον· Εὐνοσίαν Θεοφίλ νιά το ἐνδιαφέου.
Οἱ Κατάσκοποι θά σπενισιότου Ὑποσυνι-
νι- Γκιώνην Βασ. Μ. Α. Α. 204 :
Αὐτομαθί πολὺ δέν πῶρα το νόημα μου.
Σὰς ἐνοῶσα ταχυδρόμικως. ἴσως το λάβετε

—Τὸ βρῆκα στὴ θάλασσα!...

[illegible]

Г. В. 1.

Τὸν καιρὸ τὸν τελευταῖο, ἔχει γίνεи πιά κανὼν
τὸ ν' ἀκοῦς στερεοτύπως καὶ παντοῦ τὸ... πιθανόν.
Πιθανὸν νὰ γίνη τοῦτο ἢ καὶ τ' ἄλλο νὰ συμβῇ
κι' ὅλα εἶναι πιθανότης στὴ ζωὴ τὴν παλαβή.

Πιθανόν νὰ πᾶνε ὅλα «κατ' εὐχὴν» καὶ μιὰ χαρά, πιθανόν ὅμως νὰ γίνουν καὶ στραπατσά φοβερά. "Ἐτσι βρίσκεται ὁ κόσμος σὲ μιὰ πλήρη δυσπιστία κι' εἶναι, φίλοι μου, τὸ μέλλον συνεχῆς... ἀοριστία!

Πιθανὸν ἐντός τοῦ ἔτους, —σπεύδει ὁ Τύπος νὰ
(σοῦ πῇ,
ἡ «δοθήθεια τοῦ Μάρσαλ» αὐτομάτως νὰ κοπῇ.
Πιθανόν, ὅμως, νὰ γίνῃ, σὺν τῷ χρόνῳ διπλασία,
γὰ νὰ φάνε ὠρισμένοι... «Παπαδόπουλοι καὶ Σία».

Η συγκέντρωση ελαίου πιθανόν να μην αργήσει, πιθανόν όμως άκομα κι' εντελώς να ναυαγήσει. Στις οχτώμιση ή τιμή του πιθανόν να παραμείνει πιθανόν κι' έννια χιλιάδες ή και δώδεκα να γίνη! Κι' η «συγκέντρωση» ελαίου, όπως τάφεραν οι χρονοί, πιθανότητες και μόνον κάθε μέρα... συγκεντρώνει.

Τὸ πετρέλαιο, ἀκοῦμε, πιθανὸν νὰ μὴν ἐκλείψῃ καὶ τῆς χώρας μας, αἰσίως, τὶς ἀνάγκες νὰ καλύψῃ ἢ νὰ φτάσουν τόσοι τόννοι πετρελαίου στὴν Ἀθῆνα καὶ νὰ κάνουμε... Περσῶσι τὴν Ἑλλάδα σ' ἓνα μῆνα!

Πιθανόν, όμως, να ρεύη κάθε μία νοικοκυρά, για να βρέξει λιγούλακι της γκαζίερας της τ' (κμπέκ) και να βλέπη, κάθε μέρα, στού μπακάλη την ούρά πιο πολλές... λιποθυμίες κι' απ' αυτές του Μουσ (σαντέκ)!

Πιθανόν στους υπαλλήλους, γενικώς κι' αδιακρίτως να δοθή ένα κασμίρι και μισθός δεκάτος τρίτος. Πιθανόν όμως να γίνη κάτι άλλο σ' ένα μήνα και να πάρουν, για κασμίρι λίγο ύφασμα... Ρετσίνα. Ούτω περιβεβλημένοι μέ... ρετσίνα για καλά, όλα γύρω τους, συνήθως, θά τὰ βλέπουν... διπλά. Δηλαδή διπλό θά βλέπουν τὸν ἀδύνατο μιστό του και... μισοί ἂν ἔχουν μείνει ἡ ρετσίνα θὰ συντινιπν.

ώστε, σίγουρα νὰ βλέπουν καὶ διπλὸ τὸν... ἑαυτ
(τούς!

Ὁ προϋπολογισμός μας πιθανὸν νὰ πάθῃ νίλες ἀπ' τὴν διαχείρισί του, ἢ τυχαῖν κ' ἀπὸ τὸρπιλλεῖς. Πιθανὸν ὥςιν ν' ἀνέλθῃ, κατὰ τρόπον θανατικόν, καὶ νὰ γίνῃ, ὁσονοῦπῳ, ἄλλος τόσος καὶ μισός, ἐπειθεὶ ὁ ὑπουργὸς μας, ὁ τὸν... Οἰκονομικόν, ὀνομάζεται... Εὐεπίθεος κ' ἐπὶ πλεόν δε... Χρυσός Ζούμεε, φίλοι μου, σὲ χρόνους τοῦ «κατὰ τοῦ μαλ' ἄν»
(Δυν κ' ἥτις)

στον καιρὸ τῶν ἀπροόπτων, μὰ καὶ τῶν πιθανῶν
(τήτων.

Πιθανόν, λοιπόν, οί φόροι κι' οί δασμοί νά λιγο-
 (στέφουν
 καί νά μὴ ζητοῦνε ὅλοι τοὺς πολίτες νά... ληστ-
 (ιστούν!

Πιθανόν όμως οι φόροι... αφορήτως να πληθύνουν
κι' οι πολίτες που θα σπεύδουν να ξοφλούν το έ
(ταλμά τους,
πιθανόν απ' τους εφόρους όλοτσιτίσθαι να μείνουν
όπως ο Άδων κι' ο Έγας μετά το... αμαρτήμα τους

Πιθανόν εντός διμήνου ή κι' εντός τριών μηνών
 με τὰ Σ.Α.Π. ως τὸ Μαρούσι νὰ πηγαίνει τὸ κοινόν
 Δημοσφ. τοῦ Μαρουσιῶν δὲ συμεῖν νὰ λειτουργή
 με βαθύνει καινούργια.

Πισανὸν ὁμως τὸ τραῖνο νὰ... τραινάρη μιὰ σταλι
ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ κἀνὴ πάλι ἡ Πάουερ τὴν πάπια
κι' ὄχι μόνον δὲν θ' ἀλλάξουν τὰ βαγόνια τὰ παλαιά
ἀλλὰ θάχουν γίνει κιόλας, τὰ βαγόνια Σ.Α.Π. π
(...σάπια)

Πιθανὸν σὲ δυὸ-τρεῖς μῆνες ἢ σὲ πέντε τὸ πολὺ

ἀπ' τὸν ἄνθρωπο μας νὰ γίνη ἡ πρωτεύουσα γυαλί.
Νᾶναι ἀσφαλτοστρωμένοι δρόμοι, πάρκοι μας καὶ
τοὺς Κοτζιά τὰ συνεργεῖα,
γιὰ τοὺς κόσμοις τὴν ὑγεία
τὴν Ὀμόνοια νὰ κάνουν καὶ τὸ Σύνταγμα...παρέ.

Πιθανόν όμως οι δρόμοι, όπως έχουν, να μείνουν
κι' οι μεγάλες τους λακκούβες μεγαλύτερες να γί-
(νουν.

Κι' ο πολίτης που θα τρέχει σε σκοτάδια ζοφερά,
τότε μόνον, ο καυμένος, τη ζωή του θα γλυτώνει,
όταν θάξη, με δυο λόγια παστρικά και καθαρά,
του Δημάρχου μας τό... μπόι και στους λάκκους
(θα... πατώνει!)

Πιθανὸν ἡ κατοικία τοῦ Μαξίμου ἡ γνωστή,
ἀπ' τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, τελικῶς, ν' ἀγοραστῇ
καὶ νὰ γίνη πιθανόν,
ἢ λαμπρὸς πύλας θορῃ ἢ περίφημος ξενών!

Πιθανὸν καὶ νὰ τὴν κάνουν μιὰν ὀκέλλα τεραστρία,
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τοῦ χρυσοῦ τὴν ἀπληστία
καὶ νὰ δοῦμε,—ὥς ἐκ τούτου—
καὶ τὸ Μάξιμο νὰ φτάνη εἰς τὸ... μάλιστα τοῦ
(πλούτου!

Πιθανά είναι τὰ πάντα στὴ ζωὴ μας γενικά
κι εἶναι σπάνιο ν' ἀκουσθῇ θετικά προγνωστικά!
Πιθανὸν ἡ Γερμανία νὰ μᾶς πάρῃ τὰ καπνά,
στὴν τιμὴ τὴν ὀρισθεῖσα ἢ κατὰ τι πιὸ φθηνά.

Πιθανόν όμως, να καθή-
 οτι πούν οι 'Αμερικάνοι
 κι' ούτω πώς με τας συμβάσεις τας αλληλοδιαδό-
 να ξοφλήση τὰ καπνά μας με πέντ' ἑξή... καπνοδό-
 (χους)
 (χους!)

Πιθανόν της Μεσογείου "Άγγλος Ναύαρχος να γίνει, πιθανόν τους στόλους όλους "Ιταλός να διευθύνει, πιθανόν να είναι Γάλλος, ή και Σέρβος πιθανώς, πιθανόν όμως και γείτων, δηλαδή "Οθωμανός. "Ετσι ο στόλος των Συμμάχων και της Δύσεως το "μπλόκ" (Μάλτα πιθανόν να ξανακούσει το γνωστό τὸ... (γίσκε)!

Πῖθάνον, ἐν κατακλείδι, — καὶ τοῦ Κόσμου οἱ Με-
(γάλοι,

ραγανθεού να δώσουν πάλι,
 ήτοι να συναντηθούνε,
 σχετικώς με την Ειρήνη για να συνεννοηθούνε!
 Πιθανόν να καταλήξουν σε διακανονισμόν
 να δώσουν και τόν πρώτον φιλικό τους... ά-
 (στασιμόν.

Πιθανόν, όμως και νάναι περισσότεροι δριμείς
σε σημείον που νά φτάσουν σ' ἀπηνή... (σημόν,
Κι' ἂν αὐτοὶ δὲν ἀσπασθοῦνε, θ' ἀσπασθοῦμε τότ' (ἐμεῖς
καὶ θά πούμε: «Δεῦτε, δώστε, τελευταῖον ἀσπασμόν»
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

Ευθύμο ένοσιαντονε

— 'Ο κύριος με την καράφλα ένα βήμα μπρός!...
— 'Ο κύριος, όμως, που στέκεται σαν το ντερέκι στη μέση του διαδρόμου, με τη γυαλιστερή φαλάκρα του, φαίνεται πως είναι πολύ δύστροπος. Κι' όχι μονάχα δεν κάνει το βήμα που συνιστά με την διάταξη φωνή του ο εισπράκτορας, παρά καρφώνεται στη θέση του πεισματωμένος. 'Ο εισπράκτορας επαναλαμβάνει δυνατώτερα:

— 'Ο κύριος με την καράφλα, είπα, να κάνει ένα βήμα μπρός! Τα μάτια των επίδοτων στρέ-

φονται στον πεισματάρη άνθρωπο, αλλά εκείνος πεισματώνεται ακόμα περισσότερο.

— 'Ε, φίτ! 'Εσένα μιλάω, επαναλαμβάνει ο εισπράκτορας, δεν ακούς; 'Εσύ με την καράφλα!

— 'Οπότε γυρνά ο πεισματάρης εν εξόψει:

— 'Εμένα μιλάς;
— 'Εσένα!
— Και λές αναιδέστατα «ό κύριος με την καράφλα»;
— 'Αφού έχεις καράφλα πώς θέλεις να φωνάξω; Σάμπως, συστηθήκαμε να ξέρω τ' όνομά σου;

— 'Ολόκληρο το λεωφορείο ξεσπά σε γέλια κι' ο «κύριος με την καράφλα» αναγκάζεται να κάνει το βήμα του προς τα εμπρός, βλέποντας, ότι είναι τρομερά επικίνδυνο να τ' αβάνει κανένας με τους εισπράκτορες, προ πάντων όταν έχει φαλάκρα εκατό κηρίων.

Στην όδον Πανεπιστημίου. Μεσημέρι. Δυνατό βορειαδάκι. Καθώς περνά μια κυρία κορδαμένη, μ' ένα πελώριο καπέλλο στο κεφάλι, το παίρνει ο αέρας. 'Εντροπή εκείνη γυρνά και βάζει τις φωνές:

— Θεέ μου! Το καπέλλο μου!

— τσι, χριστιανέ μου; Θα μου το στραπατσάρεις!...
Και ο μόνος συλλαβισμός το ιπτάμενο καπέλλο, είπα:

— Φταίω εγώ, μαντάμ, που δεν τ' άφησα να πάρη δρόμο!...
Οι δέ περαστικοί συμπεράναν:

— 'Ο Θεός να σε φυλάει από στριμένη γυναίκα!...

Νεαρός, αρκετά πονηρός, βρίσκεται καθισμένος στο λεωφορείο, πλάι σε μια κοπέλλα. Την περιεργάζεται αρκετή ώρα επίμονα κι' ύστερα της λέει:

— Δεσποίνις, τι ώρα είναι; 'Η κοπέλλα ρίχνει μια λοξή ματιά και βλέπει, ότι ο νεαρός φοράει ρολόι.

— 'Αφού φοράς ρολόι, του απαντά, γιατί με ρωτάς εμένα;

— Γιατί ήθελα να σ' ας πιάνω κουβέντα, δεσποίνις, και ξέρω πως αλλοίως πιάνουν κουβέντα με μια δεσποινίδα.

Και η κοπέλλα:

— Τότε ρωτήστε τον άρραβωνιαστικό μου που ξέρει. Νά, καθεται απέναντί.

— 'Ο νεαρός ρίχνει μια ματιά, βλέπει απέναντί έναν αθηναϊκό τύπο που τον παρακολουθεί και σπεύδει να κατέβη στην άλλη σκάσι, προς αποφυγήν περιπλοκών.

— 'Επικίνδυνοι είναι οι εισπράκτορες των λεωφορείων, όταν

τους πιάνουν οι μεγάλες τους ευνέστιες.

Στο λεωφορείο της Βούλας μπαίνει μια κυρία, που έχει τα χρονιάκια της, αλλά προφανέστατα νεάζει. Θέσκει δεν υπάρχουν και η κυρία στέκεται όρθια. 'Αρχίζει τότε ο εισπράκτορας:

— Μια θέσι για την κυρία!... Μια θέσι!...

— 'Η κυρία δεν φαίνεται πολύ ευχαριστημένη απ' αυτόν τον ντελαϊκό τρόπο του εισπράκτορα, αλλά δεν της έρχεται και άσχημα να βοηθήσει. Δυστυχώς κανένας δεν σηκώνεται κι' ο εισπράκτορας επιμένει:

— Μια θέσι για την κυρία, είπα. Κανένας δεν ακούει;...

Κανείς. Και πάλι:

— Μά, τέλος πάντων, δεν υπάρχει ευγένεια; Δεν βρίσκεται κανένας να παραχωρήσει τη θέσι του σε μια... γορά γυναίκα; Την ίδια στιγμή, η νεώρυσσα κυρία γίνεται κατακόκκινη και μουρμουρίζει:

— 'Ηλίθιε!

Γυρίζει ο εισπράκτορας με ασκαστική διάθεση:

— Μπαρδόν, μαντάμ;...

— Τίποτα! Κάνε τη δουλειά σου. Σου ζήτησε κανένας θέσι; 'Ε, πές μου!

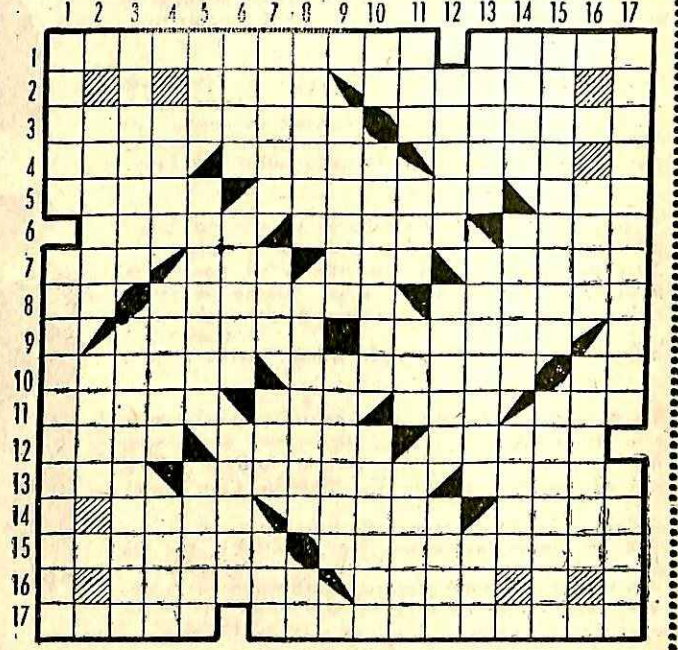
Και οι επίδοτοι χαμογελούν κακντρεχώς, στρώνονοι μακάρια στις θέσεις τους.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 357

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Θεατρικά έθνα σε τέσσερα μέρη. — Δεν έχουν όρεξη για διασκέδασι (αυδ.).
- 2) Μην του έτους. — Φιλόσοφος της αναιδότητος.
- 3) Άγγλική πόλις η επώνυμο άστέρως. — Κατηγορία υαλακίων.
- 4) 'Υπάρχουν στις συμφωνίες. — Μουσικός και ποιητής της άσ...
- 5) Τό αίμα του δεν είναι κανονικό. — Τίτλος στην Ούγγαρία.
- 6) 'Ολόκληρη. — Κατά τρόπον διαφορετικών (έπιτ.). — 'Εδωσε το όνομά του σε μία Κυριακή της Σαρακοστής.
- 7) 'Οσοσ συμβάσεις. — Κητική αντανούια. — Φώτιζε τους άστέρος. — Ποσσωπική αντανούια (Β' ποσ.).
- 8) Είδος Ιστών των Ιστιοφό...

γιατίπτος από την Λέσθο. — 'Ουποική ήμερα.

— Μέρος του σώματός μας — 'Νοστιμίζει τα φαγητά. — 'Ε- νει το ίδιο μέγεθος με άλλη.

6) Δεν παρουσιάζουν τίποτε το ελαστικό (αυδ.). — 'Αθροδοι.

— 'Ασθενείς και άσθεο. — 'Α- λασσα (άσν.). — Ποσσωπική αντανούια (α' πα). — 'Ακούν του σώματος (δου.).

8) 'Ασθμικά κόμματος — 'Μο- νας στην ηλεκτρολογία. — Πλή- ρωσε με την ζωή του για το λη- ού του ποσσωπία.

9) Πλασμά. — 'Εγουν ανέσι με το σπύ.

10) Κανονικός. — 'Θά την βοή- τε στα κανάλια. — 18.

11) Ταγλία. — 'Ασθμικά κό- μματος — 'Ασθμικά κόμματος.

12) Τιμνί (άσν.). — Βιβλι- κός πύνας. — 'Αννλος πολιτι- κός.

13) 'Ασθμικά κόμματος νέων. — Σίνουος. — Σειρά (δου.).

14) 'Ασθμικά κόμματος. — Τα έθνη που ποσσωπία απ' ούτά. — 'Ευλογογικό ένναλαιο (καθ.).

15) Τρομερή άσθμια. — Μικρά σάσσα (δου.).

16) 'Απολαύσεις. — Ποσσω- ούσα ευρωπικής νόσας.

17) Κοσινίσια. — 'Η ποσσω- και το αποτέλεσμα του σασινίσια.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Νησάκι της Δωδεκανήσου. — 'Υπορετώς υπό τας διαταγας του 'Αλ. 'Υψηλάντη.

2) Μπίζελι (καθαρ). — Συμ- πασαστική της υπήρας μας κα- τή τον έννομό μας στον κόσμο (θλ.).

3) 'Η φωνή του τον κάνει πλού- σιο. — Ντύνει νεκρούς.

4) Μας δίνει το κινέλιον. — 'Ο κάτοικος της Κιλικίας. — Ποσσωπική αντανούια.

5) Χρονικό επίσημα (δου.).

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΤΗΣ 'ΙΝΣΤΙΤΟΥ- ΤΟΥ ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ ΤΗΣ ΝΕΑΣ 'ΥΟΡΚΗΣ

ανγκάλωσαν μία υψιστομένη ού- σια που όποις απέδιδαν τα πεί- ρματα που ένιναν ένοπιδίει την ανάπτυξη και τη διάδοσι των μικροβίων της φυματίωσης. 'Η ούσια αυτή στην οποία δεν ό- θηκε ακόμη όνομα έξάνεται από τα νεφρά και τη σπλήνα του βω- δια

Ο Άγγλος ΠΕΖΟΣ

ΕΙΝΕ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΟΡΟΜΟΥ

Τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν στην Άγγλία υπολογίζονται σε 3 εκατομμύρια. Αυτά δε είναι μόνο τα ιδιωτικά και τα ταξί. Τα φορτηγά και τα λεωφορεία δεν περιλαμβάνονται σ' αυτό τον αριθμό. Δεν είναι εκπληκτικό, λοιπόν, ότι κατά τους καλοκαιρινούς ιδίως μήνες, που η κυκλοφορία φτάνει στο ζενιθ, συμβαίνει ένα περίπου αυτοκινητιστικό δυστύχημα κάθε λεπτό.

Κι' ωστόσο, οι Άγγλοι οδηγοί είναι οι προσεκτικότεροι του κόσμου.

Στην Άγγλία, οι διατάξεις που ρυθμίζουν την κυκλοφορία είναι πολύ ελαστικές. Κάθε παράβαση κρίνεται σύμφωνα με τις ιδιαίτερες συνθήκες που παρουσιάζει και οι αποφάσεις των δικαστηρίων δεν δημιουργούν προηγούμενο για άλλες όμοιες περιπτώσεις.

—Και να είσατε προσεκτικός στο μέλλον, του σύστησε. Καματε τον πόλιμαν γά χασή δυο όλόκληρες ώρες!

—Μπορούσε να πάρη τον αριθμό του αυτοκινήτου μου και να φύγη, απάντησε ο οδηγός.

—Είσατε ξένος, του είπε ο δικαστής κι' έχετε την αξίωσι να μάθετε τη δουλειά τους στους Άγγλους πόλιμαν; Θα πληρώσετε δυο λίρες!

—Διαμαρτύρομαι! φώναξε ο ξένος.

—Πολύ καλά, του είπε πάλι ο δικαστής. Θα πληρώσετε τότε τρεις λίρες!...

Οι Άγγλοι δικασταί είναι αυστηρότατοι για τους οδηγούς αυτοκινήτων, που έχουν πλάι τους γυναίκες. Σε μία περίπτωση, έπρεπε να πληρώσει ο οδηγός, που οδηγούσε με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο έσφιγγε τη μέση μιας φίλης του, που καθόταν δίπλα του. 'Ο κατηγορούμενος ισχυρίστηκε ότι το αυτοκίνητο του ήταν νεωτάτου τύπου κι' ότι μπορούσε να το οδηγεί α- κόμη και με το ένα του χέρι.

—Δεν μπορείτε να κάνετε πειράματα εις βάρος των άλλων, του απάντησε ο δικαστής. Και, για να μη σ' ας ξαναρθή η ιδέα να επαναλάβετε αυτά τα πειράματα, θα πληρώσετε οκτώ λίρες! 'Αν νομίζετε πως το πρσόν αυτό είναι ανεπαρκές, δεν έχετε παρά να μου το πείτε.

Ο νεαρός λόρδος πληρώσε τις οκτώ λίρες που αποτελούσαν το δικατάλασι ενός άπλοη προστίμου, χωρίς να πη τίποτε. 'Αν έλεγε μία λέξη ακόμη, οι οκτώ λίρες θα γίνονταν ίσως δεκάξη!...

—'Αλλ' όπως είπαμε, κάθε δικαστής είναι ελεύθερος στην κρίσι του και δεν δεσμεύεται από τις αποφάσεις των συναδελφών του. Σε μία περίπτωση, μία νέα, που δεν είχε διπλωμα, ώθησε μια μηχανή, που ανήκε στο φίλο της. 'Ο τελευταίος καθόταν πίσω της.

—Στην πραγματικότητα, εγώ ώ- δηγούσα τη μηχανή, έλεγε, ισχυρίσθηκε. Γιατί ήμουν έτοιμος σε κάθε στιγμή να πάσω το βολάν στα χέρια μου. Θέλησα μόνο να εύχαριστήσω τη φίλη μου...

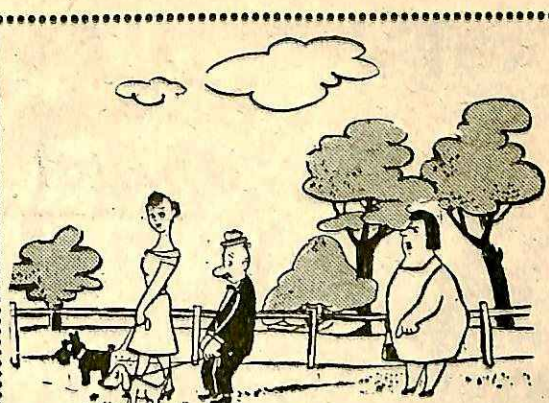
—'Αγαπίσαστε, τον ρώτησε ο δικαστής.

—Ναι, απάντησαν κι' οι δυο με μία φωνή.

—Χμ! είπε ο δικαστής. Οι έρω- τεύμενοι κάνουν πολλές τρέλλες, όχι όμως κι' οι σύζυγοι. Νά παντρευθήτε γοργά! Πηγαίνετε...

—'Ετσι, ο έρως έσωσε την κατά- στασι!...

—'Αλλά και στην Ελλάδα αρχί- ζουν οι σωφέρ να είναι πιο προσε- κτικοί από άλλους.

Η ΖΗΛΟΥΤΥΠΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Φλόξ! Κλέαρχε! 'Ελάτε και οι δυο κοντά μου.

—Τρελλαθήκαμε στις... τοιχοκολλήσεις!...

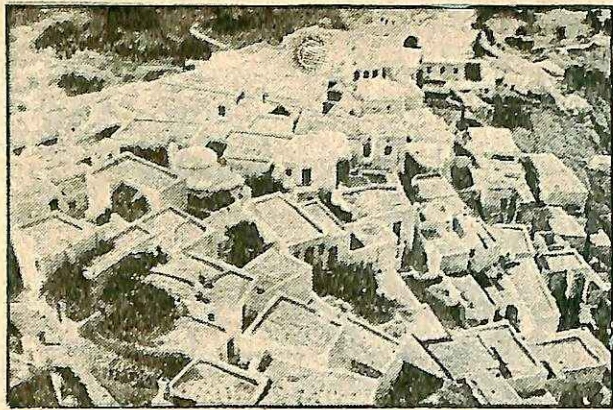
Ο ΕΠΙΚΗΡΥΓΜΕΝΟΣ

—Την κόβω για να τη χαρίσω στη φιλενάδα μου!...

Διαβύγιο στην 'Ανατολή...

«Samedi - Soit»

Σπίτια της Σκύρου, που μοιάζουν με άσπρους κύβους...

Η ΣΚΥΡΟΣ

110 να γνωρίσουμε την Έσλα...

“Αν ή μισθολογία έτιμυσε τη Σκύρο με τους θούλους του ‘Ανιλλέα και του Θησέα κι’ η φύσις όμως δεν υστέρησε. Τη στόλισε με τις ωμορφίες της Βουνά με ποικίλες πλαγιές δασωμένες και πολύπτυγες κάμπι καταποδισίον, ελδωλλιακά, ορεινάς γεωάτες δροσιά και δέντρα σπηλιές με τρενούμενα νερά και διάφονους σταλακτίτες. Και κοντά στην νάληνα αυτή φύσι με άλλη που εκδηλώνεται στη φουρτουμισμένη θάλασσα που περιζώνει τη Σκύρο, στους θροιάδες που τη γυρνούν και στο αλόφειο απότομο Βουνό — το παλιό Κάστρο — κάτω από το οποίο απλώνεται κάτασπρη η σμυερνική πολιτεία

Στο απότομο αυτό βουνό — που δίνει και τώρα την εντύπωση ενός θεοδατού κι’ απάτητου βράνου — είναι στήσι τα λημέρια τους σούς παναναιούς νόσους οι πειρατές που έλυμαίνοντο το Αιγαίο. Κάτω από τα τείνη του Κάστρου που ντίσαν στην κορυφή του βουνού ανόνοτα οι Βενετσιάνοι, υπάγουν υπαλειμμένα από πελασινικά τείνη. ‘Η Ιστορία αναφέρει ότι πρώτοι κάτοικοι του νησιού ήταν οι Κάρες οι Πελασγοί και οι Δόλορες. ‘Η μυθολογία μας παρουσιάζει ανόντεσ για Βασιλιάς της Σκύρου το Λυκούδη που τ’ άνοιά του συνδέθηκε με δυο μεγάλους άνοαίους ήωες τον ‘Ανιλλέα και το Θησέα.

Στό Λυκούδη λοιπόν έστελε ή υπτέρα του ‘Ανιλλέα, ή Θέτις το νυό της για να τον προσυλάει επειδή ένας νορμύς του Μαντείου των Δελφών έλεγε πως αν ο ‘Ανιλλέας πίνανε στον Τωϊκό Πόλεμο, θα σκοτωνόταν!.. ‘Η Θέτις έντυσε το νυό της με γυναικεία φορέματα και τον έβαλε μαζί με τις κόρες του Λυκούδη για να ή υπορέσουν να τον βοούν οι άλλοι ‘Ελληνες Βασιλιάδες που τον άναζητούσαν για να τον πάρουν μαζί τους στην Τωία.

‘Αλλ’ ο πονοδάτος ‘Οδυσσεύς μεταφιδισμένος σε παραφύτη παρουσιάστηκε στο παλάτι δέ ήταν ή ποσμάτεια που έθερε μαζί του: μεταξωτά πολύνωμα για γυναικεία ρούνα και κοσμήματα λυπερά για ώμορφες κοπέλλες. Κι’ άνώμεσα σ’ αυτά υπήρχαν και πολυεϊκά άπλα: ένα σπαθί κι’ ένα δόρυ.

Έστρελλάθηκαν οι κόρες του Λυκούδη με τ’ μεταξωτά και τ’ κοσμήματα. Τά ξετάλαν προσεκτικά ή όλη τη γυναικεία φιλοφρόνεια και μόνον για από τις Βασιλοπούλες ά-ιαφορώτατες για τ’ γυναικεία

στολίδια. άσπαξε το σπαθί και το δόρυ και τ’ δοκίμαζε. ‘Ο ‘Οδυσσεύς τότε κατάλαβε ποίος ήταν ο ‘Ανιλλέας. Τον ξεσήκωσε λοιπόν και τον πήρε από το παλάτι του Λυκούδη.

Στό ίδιο νησί έινε καταφύγει και ο Θησέας όταν τον έδιωξαν οι ‘Αθηναίοι. ‘Αλλά ο Λυκούδης φοβήθηκε μήπως ο Θησέας του πάρη το δικό του θρόνο και για μέσ τον παράσσε με δόλο σ’ έναν προίπατο και τον γκοέυισε από το θρόνο του Κάστρου. ‘Οταν ύστερ’ από αιώνες οι ‘Αθηναίοι κυρίευσαν με τον Κίωνα τη Σκύρο βόηκαν τον τάσο του Θησέα και μεταξέσαν τ’ άστά του στην ‘Αθήνα. ‘Εγτίσαν κατόπιν έναν άνοαίο ναό που τούδωσαν το όνομα του ήωα και τ’ έβαλαν μέσ.

Το άνοαίο όμως Θησείο δεν έινε το σμυερνικό άπας νομίζον υερικοί. ‘Ηταν ένας άλλος ναός. Λαμπρός επίσης, που θροισκόταν κοντά στο σμυερνικό Θησείο και που δεν υπάγει πιά. Τό σμυερνικό Θησείο ντίστηκε στο νούνα του Περικλή και ήταν άφισωμένο στο θεό ‘Ησίοτο. ‘Ανόντεσ στα υεραιονικά νούνα του έδωκαν από άσάβεια το όνομα του θουλικού ήωα της ‘Αθήνας.

‘Η σμυερνική Σκύρος φημίζετα για την άσάβια λαϊκή τέχνη της, που άναπτύχθηκε έσαιοετικά και που έινε παρηνυστή με τ’ σκυιανά έπιπλα και τ’ δαντελωτά σκαμνιά που τ’ κατενάνονται στο νησί σε έυλο σκαλισμένο με άροαίότατα σνέδια και σνήματα.

‘Εκείνο όμως που έινε παρανατική άποκάλυψη για τον έξνο που έπισκέπτεται τη Σκύρο έινε το έσαιοετικό των σπιτιών της. Τά διακρίνει το νούστο και ή πάστος και άκλουθούν όλα το ρυθμό της λαϊκής τέχνης του νησιού. Μερικά σπίατα κοσταν άκόμα ώσάα προγυατα της παλίας έπνοης. Πιάτα οοδίστικα κούσταλλα βενετσιάνικα μεταξωτά άνατολίτικα παληά κεντήματα φανιάττανε και ό-τι άλλο κορυβλούσαν στο νησί. Που από έναν και δυο αιώνες οι φημισμένοι Σκυριανοί ναυτικοί της έπνοης εκέ-ννε.

Δυστυχώς πολλά από τ’ έξνα τέχνης που θα μπορούσαν να στολίσουν άκόμα και αθήουσες ιουσιόν, τα έδωσαν οι Σκυριανοί με γυναικεία τήν άξία τους για ένα κομμάτι ψωμί. ‘Αλλά και τώρα έχουν άπομείνει υερικά

προγυατα από τ’ παληά καλα νούνα και ποό παντός διατηρήθηκε αυτή ή έμυθη καλίσθησά και τ’ καλλιτεχνικό πνεύμα που κυριανέ και στο φτωχότερο άκούσ σκυιανό σπία.

Τό κύριο ναοακτοιστικό στα σπίατα του νησιού έινε τ’ τζάκι — ή σπία άπας τ’ λένε. Παρασθού από τη λέξι έσπία που θυμίζει τον άνοαίο οίκονομικό ήωυό.

Τό σκυιανό τζάκι έναι δικό του σνήμ και έινε έλ-νοσφισμένο και ατλούμενο με μοτίβα λαϊκής τέχνης. ‘Η διακόσμηση συμπληρώνεται με ράφια από σκαλισμένο έυλο έπάνω στα όποια σιγουάρουν καλλιτεχνικά άσασινμένα πιάτα υερικυοικά σκήψη κανάτες βάλα και άλλα κομω-τεννήματα παληάς και σύ-νορης τέχνης. ‘Αλλα πιάτα δίσκοι και ταψιά ναοανύμενα με ώσάες παρασάσεις έινε κομωμένα στον τόνο, στο άπασα μέσο και στα πλάνια του τζακιού. Καυηλά ντίβανια σκυιανές κασέλλες τσα-πέια ναυηλοπόδισα και σκα-νιά συμπληρώνουν την έτί-πλω.

Μιά στενή έύληνη σκάλα φέουε από την αθήουσα σ’ ένα ευοώνωο πατάσι όπου έί-νε σπυμένα τ’ κορβάτια. Στά έύληνα κόνκελλα του πατασιού έινε άπλωμένα στα πιά-πλούσια σπίατα φαντανέσ μεταξωτά και ύαντα παληά και νέα κεντήματα με τις περιήμεις ναοακτοιστικές βελονίες της Σκύρου.

‘Απάνω στο πατάσι μέσσε σε σκαλιστές κασέλλες φυλά-γονται με προσονή και τά-ει μεταξωτές φορεσιές νυ-σοκεντηνέες που τις φορέ-σανε νιανιάδες και προσνι-νιάδες σε νάες και λυπε-σες.

Δεν έξω αν διατηρήται άκόμα ένα έθιο που υπήνε παλαιότατο στη Σκύρο: Νά στολίζουν με βραυτίτες φορε-σιές και πλούσια στολισία τους πεθύνοντες κι’ έπειτα να τις έαναπαίνον και να τις άσσανε τ’ παιδιά και τ’ έγγονια στις νάες και τους νάιους. Ένόνται την ίκανη-ποίησ πως με τ’ ρούνα αύ-τά στολίσαν τους άναπνέ-νους τους που έφταν για τ’ άνούστο ταξίδι και πως τ’ ίδιο θα νύν και υ’ αύτους άνόντεσ.

‘Ηταν μια έξοικέισι με τ’ θάνατο που δένιμε άνθρώπι-νη άνωτερότητα κι’ άκόμα ένα βαθύ σφάδισ στοίς προγ-νους. Κι’ ο σφάδισμός αυτός εκδηλώνεται και σ’ άλλες πολλές προιστάσεις. ‘Οταν ή νύφη στο γάμο σκηθή να νορμην και έινε άσφονή, τ’ πρώτο τσινούδι της τ’ άφι-ρώνει στην πεθαμένη υάση της.

‘Εδγα, μανούλα μ’ άπ’ τη (γής τσαι τίναξε τ’ χώμα να μπής στη μέση του χο-ρού να νοστίμηση άκόμα! ‘Υπάρχουν άκόμα και πολλά άλλα σκυιανά έθιοα που δί-νουν ένα έντελως έξνοιστό ρούνα στο ώσάο νησί. μαζί με τ’ νοσφικότητα των κυβι-στικών άσπων σπιτιών του. Τους άνηφορικούς λιθάστω-τους δούμους τ’ σκυιανά έ-πιπλα έμπνευσμένες λαϊκής τέχνης τ’ θανισατά κεντήμα-τα που νούνα τ’ δούλωση οι λυπερές και τ’ τσινούδια του νησιού νευάτα έρωτα και πά-θος.

‘Η Σκύρος στο πέρασμα τώσων αιώνων και τώσων κα-τακτητών, κόντισε έναν έντε-λως δικό της έξνοιστο ναοακτο-ιστικό νησιό και καλ-λίτενικό πνεύμα που έινε ένα πολύτιμο έυνταό άνόντε-νιά όποιον θα θέλωση να με-τήση την έλληνική λαογροφία.

ΕΠ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ζήτημα τ.χης

Κάποιος γυρεύει ένα δεκαχίλιαιο δανεικό από ένα φίλο του, που έινε πολν τυχερός στις έπιχειρήσεις του. — Δάνεισέ μου το, του λέει. Τό ξέρω ότι έχω βγάλει όνομα πως δεν δίνω τ’ άδανεικά πίσω. ‘Εσθ όμως εί-σαι τόσο τυχερός σε όλα σου, ώστε δεν έινε παράξενο κι’ αυτό τ’ άδεκα-χίλιαιο να τ’ άρής πίσω!

— ‘Εγώ ζω άπ’ τον ιδρώτα των άλλων. — Και δεν ντρέπεσαι να τ’ άες; — Γιατί; ‘Εχω ένα χαμάμ.

— Μου είχε ζητήσει να της χαρί-σω κάτι για τ’ λαιμό της, για τ’ μπράτσα της και για τ’ αυτιά της. — Και της πρόσφερε κοσμήματα; — ‘Οχι. ‘Ενα μωσχολάπνο!

‘Ο προϊστάμενος: Θα σάς δίνω 1 εκατομμύριο τ’ μήνα. Και θα-χγτε μια μηχανή, που θα κάνει τη μι-ση έργασία σας. — ‘Ο ύποψηφιος: ‘Επάλλη-λός: Δέχομαι με 500 χιλιάδες μο-νο... αν μου δώσετε άλλη μια τέτοια μηχανή!

— Πώς! ‘Η γυναίκα σου έχει δυο φίλους, και σ’ τ’ άνέχεσαι; — Τι να κάνω; Πώς να φέρω άν-τιρροή; ‘Εγώ, βλέπεις, άποτελώ,, τη μειοψηφία!

Προνοητικός γιατρός. — Πέστε στη γυναίκα σας να μην άνησυχί. ‘Εχει άπλως ρευματισμούς που όφείλονται στην ήλικία της...

Κι’ ο προνοητικός επίσης σύζυγος: — Θα προτιμούσα, γιατρέ, να της τ’ λέγατε έσεις ο ίδιος!

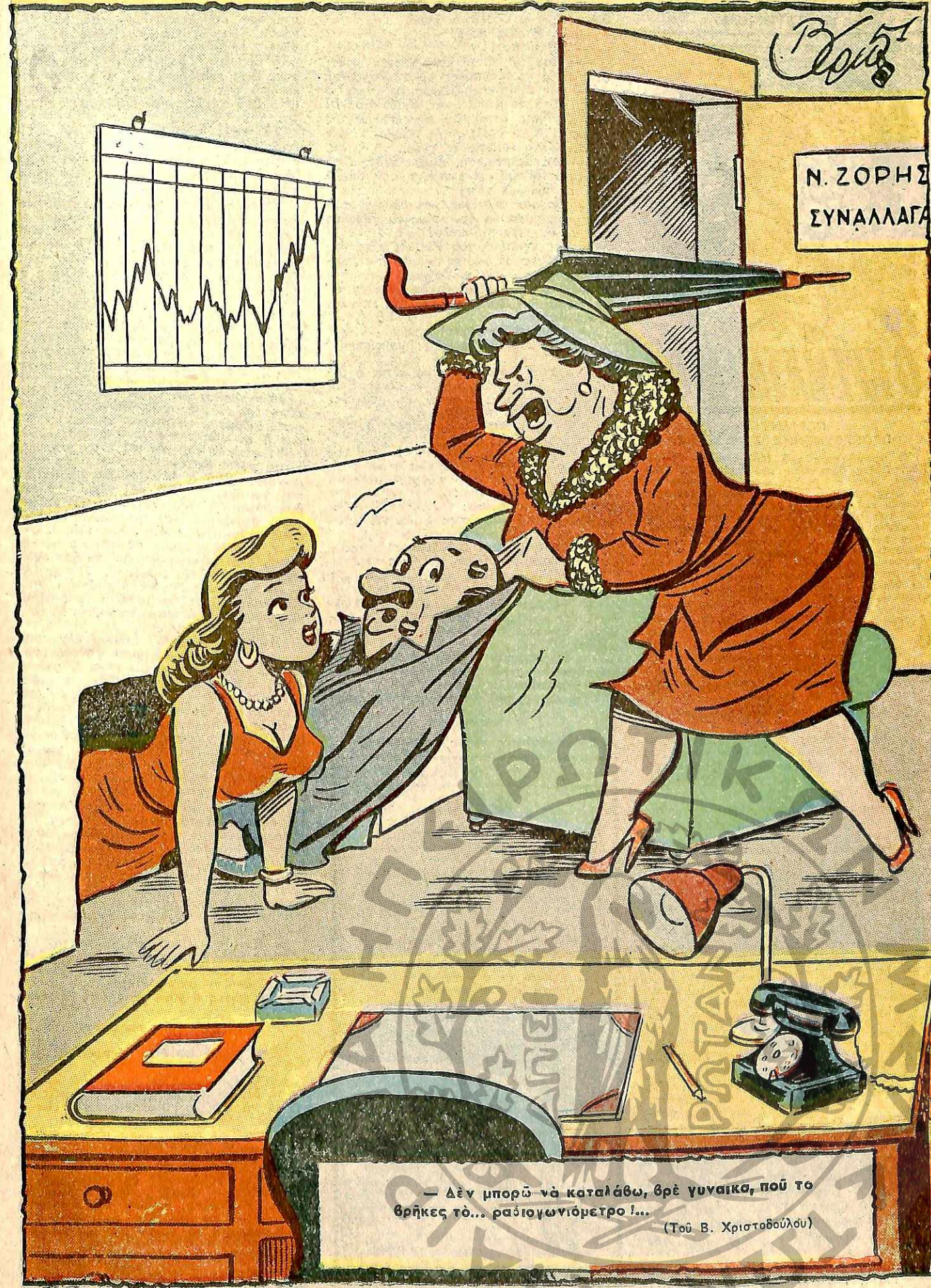
‘Ο προϊστάμενος στο μικρό κλητή-ρα του γραφείου: — Φαίνεται πως πηγαίνουν καλύ-τερα οι δουλειές. Βλέπω ότι έχομε πολλή έλληλογραφία σήμερα το πρωί. — Μα είναι, ξερετε, ή γιορτή της δεκτυλογράφου!

— Κύριε καθηγητά, δ μπαμπάς μου μου ύποσέθηκε να μου δώση 50 χι-λιιάδες, αν μείνη ευχάριστος άπ’ τόν έλεγό μου... — ‘Ε, λοιπόν;... — Βάλτε μου καλούς βαθμούς, κι’ οι 30 χιλιάδες θάνα δικές σας!

Στό τηλεγράφεο. — Ένας κύριος δεν κατορθώνει να γράψη ένα τηλε-γράφημα με την παληά και σκουρια-σμένη πέννα που τούδωσε ο υπά-λληλος. — Δεν μου λέτε, τον οωτάει στο τέλος, μ’ αυτή μήπως την πέννα έ-γραψε ο ‘Ομηρος την ‘Ιλιάδα; — Κι’ ο υπάλληλος άπαντάει μηχανι-κά χωρίς να σγκώση τ’ κεφάλι του: — Οι πληροφορίες στη δεξιά θυρί-δα, κύριε!

‘Η κυρία στον άντρα της, που γυ-ρίζει άπ’ τ’ κυνήγι: — Ποι έιν’ αυτό που χτύπησες; Στήν κουζίνα; — ‘Οχι. Στό νοσοκομείο!..

‘Ο κατηγορούμενος: Και τί σημασία έχει, κ. πρόεδρε, τ’ ότι με είδαν τρεις άνθρωποι να βγαίνω από τ’ άδμαντοπωλείο όπου έγινε ή διάο-ρηξις; ‘Εγώ μπορώ να έσασ παρουσιά-σω χίλιους που δεν με είδαν...

— Δεν μπορώ να καταλάβω, βρέ γυναίκα, πού το βρήκες τ’... ραδιοφωνόμετρο!.. (Τού Β. Χριστοδούλου)

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο γαρματιεύς του Μονορρανού Ρομπέρ Κέρ, τύπος σατανικός και υπέρμετρα φιλόδοξος, δίνει συμβουλές στον κυρίο του για τα ζητήματα του πύργου του. Ο υποκόμης Νουαζύ του φέρνει ένα γράμμα του βασιλέως, που του συνιστά να συμφιλιωθεί με τον μαρκήσιο Μπαζά, για να καταδιώξουν μαζί τους ούγοντους. Ο Μονορρανού δέχεται φαινομενικά, χωρίς όμως να πάψει να μισή θανάσιμα το μαρκήσιο. Ο Ρομπέρ μαντεύει τις σκοτεινές προθέσεις του και του λέει, ότι θα κάνει ό,τιδήποτε, προκειμένου ν' αποκτήσει δύναμη και περιουσία.

6^{νο} «Μα νοιώθω τον εαυτό μου σαν λιοντάρι πιασμένο στα δίχτυα. Πνίγεται, δίχως ορίζοντα, χωρίς μελλοντικές πιθανότητες. Και ξερετε ποιά είν' αυτά τα δίχτυα, που μου δένουν τα χέρια, τα πόδια και την καρδιά; — Πώς θές να το ξέρω; — Είναι η έλλειψη της έμπιστοσύνης σας!

— Τρελλάθηκες; Δεν κατάλαβες, λοιπόν, πως βασίζομαι σ' εμένα για κάθε τι; — Δεν ξηγήθηκα καλά, Έξοχώτατε. Έννοούσα ότι δεν έχω την απόλυτη έμπιστοσύνη σας...

Ο Μονορρανού ανασκίρτησε και κάρφωσε στο νέο μια ματιά βαθεία κι' ερευνητική.

— Φοβάμαι πως σ' καταλαβαίνω, νέε μου... πρόσφερε. Ξέρεις όμως τί ζητάς; Υπάρχουν μυστικά που σκοτώνουν!

— Όχι πάντα, έφ' όσον εσείς ζητε. Ο κοντόσταυλος σώπασε λίγο, κυττάζοντας στα μάτια το γραμματέα του. — Όστε, λοιπόν, ζητάς την πλήρη έμπιστοσύνη μου; είπε ύστερα, τονίζοντας τις λέξεις.

— Μάλιστα, Έξοχώτατε.

— Για να την αποκτήσης, θα γινόντουσαν ολόκληρα δικός μου, δίχως όρους;

— Αρκεί μόνο να με βοηθήσετε ν' ανεβάσω...

— Θα ήσουν τότε έτοιμος για όλα;

Δεν θα σ' εφίδιζε οποιαδήποτε διαταγή;

— Τίποτα δεν θα φοβόμουν!

Ο Μονορρανού είχε την εντύπωση πως έσκυβε πάνω από μίαν ίλιγγιώδη άβυσσο. Για πρώτη φορά διάβαζε μέσα στη σκοτεινή εκείνη ψυχή... Ο Ρομπέρ δεν χαμήλωνε πια τα μάτια του, που καθρέφτιζαν τα πάθη που πυρπολούσαν την καρδιά του.

Ο κοντόσταυλος νίκησε τον τρόπο που τον κυριεύε. Κύτταξε το πορτραίτο της Διάνας, το κρεμασμένο στον τοίχο, κι' ύστερα τα δυο γράμματα που είχε λάβει.

Ζάρωσε τα φώδια του. Είχε πάρει την απόφασή του!

— Έμψυχες ποτέ; είπε.

— Ναί... Την άγνωστη μητέρα μου και

τον άνθρωπο πατέρα μου, τους μόνους ανθρώπους που μουκαναν κακό.

— Αγάπησε ποτέ;

— Όχι, ποτέ!

— Τότε δεν θα με καταλάθης... μουρμούρισε ο κοντόσταυλος με αποθάρρυνση.

— Δεν αγάπησα, ξέρω όμως τί είν' ο έρωας, αυτό το πολύπλοκο, διαβολικό και θείο αίσθημα, φτιαγμένο από πόθους της ψυχής κι' από όρεξεις της σάρκας... Μια μέρα, θα το νοιώσω κι' εγώ... το ξέρω!

— Αν, λοιπόν, την ημέρα κείνη, ένας άθλιος ατίμαζε την κοπέλλα που διάλεξες, τί θα κάνες τότε;

— Θα τον σκότωνα, και θα προσπαθούσα μάλιστα να τον κάμω να υποφέρει όσο το δυνατόν πιο πολύ!

Η φυσιογνωμία του Ρομπέρ είχε πάρει μίαν έκφραση άγριας σκληρότητας, καθώς πρόσφερε αυτές τις λέξεις.

— Θα χτυπούσες αυτό τον άνθρωπο, κι' αν ακόμη σου είχε σώσει τη ζωή; επέμεινε ο κοντόσταυλος.

— Όχι, Έξοχώτατε!

— Α, θα διάταξες τότε; μουρμούρισε ο δούξ.

— Θαταν ιέρους για μένα αυτός ο άνθρωπος...

— Αν όμως κάποιος, ένας υπηρέτης, ένας φίλος, έρχόταν και μούλεγε: «Πρέπει να τον σκοτώσω»;

— Τί θ' άπαντούσες; ρώτησε ο δούξ λαχανιασμένος.

Ο Ρομπέρ Κέρ άπλωσε το χέρι του στα δυο γράμματα που είχε φέρει ο υποκόμης Νουαζύ, και πρόσφερε με φωνή χαμηλή και μεταλλική:

— Θ' άπαντούσα: «Δεν πρέπει να φτάσει αύριο ο μαρκήσιος Σιμόν ντε Μπαζά στον πύργο του Ταλεμόν».

— Είσαι ο ίδιος ο διάβολος!... τραύλισε ο Μονορρανού, ανατριχιάζοντας.

Ο Ρομπέρ άλλαξε απότομα τόνο και πρόσθεσε:

— Η ώρα είναι 11 περίπου, Έξοχώτατε. Ο αστρο-Αμβρόσιος Παρέ θα σ' έλεγε σίγουρα πως πρέπει πια να κοιμηθής.

— Θα κοιμηθώ αύριο, πιο ήσυχος! άπάντησε ο κοντόσταυλος, μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

Είχε υπογραφή ή συμφωνία μεταξύ τους...

*

Στο πυκνότερο μέρος του άπέραντου

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΓΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Φως!

Έμ προμελέτη όρισε—
γίνηκες... Πάουερ για μέ
και με παιδεύεις, Φρόσι!
Μ' έχεις βυθίσει στο σκοτάδι—
και αναιδώς ζητάς μετά
τό... ρεύμα να πληρώσω!

Μου σταματάς την... παροχή
και μοναχό και δυστυχής
στά σκοτεινά μ' αφήνεις!
Κι' όταν σου πω λόγο γλυκό
τό... γενικό τό διακό—
τού έρωτά σου κλείνεις!

Σηγίεμαι ντρίτα και σαφώς
πως ή ζωή μου δίχως φώς
δεν έχει δράμι αξία.

Δός μου, Φροσί, ρεύμα
(ξανά)
και κάνε με να τ'α τι-
(νά—
από ηλεκτροπληξία!

Ανοίξε με το μαλακό
το ρεύμα το ερωτικό
μη σε περιαρπάξω
και σαν την Πάουερ
(κι' εγώ)
χωρίς στιγμή, Φροσί,
(ν' άρω)
τά... φώτα σου άλ-
(λάξω!)
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

δασους του Μπαζά, το έδαφος βουλιάζε απότομα, σαν να τόχε χτυπήσει πόδι Τί-τάνος. Άν κύτταξε κανείς από ψηλά, έβλεπε, σε βάθος 100 μέτρων, ένα χάος από βράχους, όπου χανόταν μουγκρίζοντας, ένας χείμαρρος, κι' από πάνω ένα κυκλικό τείχος από γρανίτη, κατατορπημένο από σπηλιές που φαίνονταν άπρόσιτες.

Το τείχος αυτό ήταν γυμνό — έκτος από λίγες τούφες χόρτα, που τ' ανάδευε ο άνεμος. Τ' άγκάθια, που γέμιζαν το βυθό του Βαράθρου, δεν τολμούσαν να σκαρφαλώσουν άπάνω του.

Όστόσο, μέσα από κείνο το βαθύτατο φυσικό πηγάδι, όπου δεν μπορούσε να κατεβή ούτε άγριμ, άκούγονταν κάθε τόσο ένα βουητό από πολλές ανθρώπινες φωνές, που σταματούσε και ξανάρχιζε πάλι! Ποιό μυστήριο έκρυβε, λοιπόν, αυτή ή άβυσσος;

ΙΗ'.

Καθώς έφεταν μ' όρμη τα νερά του χείμαρρου Μαλλά, σχηματίζαν ένα τόξο, κι' άφηναν ένα κενό ανάμεσα σ' αυτό και στο βράχο. Στο μέρος, λοιπόν, εκείνο, κάτω άπ' τον ύδατινο θόλο, υπήρχε μια μεγάλη τρύπα στο γρανιτικό τείχος, που ώδηγούσε σε μια σειρά από φυσικές υπόγειες αίθουσες, φωτισμένες άμυδρά με δαδιά ή με μικρές φωτιές από ξεροκλαδιά.

Η σπηλιά του Μαλλά ήταν μια όλόκληρη πόλη! Κατοικούσαν εκεί μέσα στριμωγμένες 300 ή 400 οικογένειες, άντρες και γυναίκες, παιδιά και γέροι. Είχαν βρή άσυλο άπ' τους διωγμούς των έχθρών τους. Φαίνονταν σαν παράξενα, ύπερφυσικά πλάσματα, καθώς γλιστρούσαν στη σκιά, για να χαθούν σε κάποια γωνιά. Ήσαν όλοι τσακισμένοι άπ' τη δυστυχία, μαρμαμένοι άπ' τη συμφορά. Όστόσο έλαμπε στα μάτια τους μια άγρια αποφασιστικότητα, και το μέτωπό τους αύλακωνόταν από μια κατακόρυφη ρυτίδα, σημάδι σταθερής έπιμονής.

Οι άνθρωποι αυτοί, ήσαν Λουθηρανοί, διωγμένοι άπ' τα καμμένα στίγματα τους, άπ' τα έρειπώμενα χωριά τους. Δεν είχαν πάρει τίποτε μαζί τους, φεύγοντας. Φορούσαν κουρέλια, κατακομμένα άπ' τις σπαθιές και ξεσκισμένα άπ' τ' άγκάθια, ή τομάρια από άγρίμια. Είχαν αφήσει το σπίτι τους, τη δουλειά τους, αυτοί οι γεωργοί, οι ψαράδες, οι ξυλοκόποι, για να θάψουν ζωντανό, μαζί με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Κι' όμως, κανείς τους δεν παραπονιόταν...

Την ημέρα που ο υποκόμης Άλμπέρ ντε Νουαζύ έφτασε στον πύργο του Ταλεμόν, φέροντας τις διαταγές του βασιλέως, οι φυγάδες της σπηλιάς του Μαλλά είχαν μαζευτή στη μεγαλύτερη άπ' τις υπόγειες αίθουσες. Πεινούσαν από 24 ώρες, γιατί είχαν εξαντλήσει πια τα λίγα τρόφιμα που τους προμήθευαν οι άρχοντες που εύνοούσαν τη θρησκευτική μεταρρύθμιση.

Οι νέοι, που είχαν βγή κρυφά την περασμένη νύχτα για κυνήγι, είχαν γυρίσει πίσω με χέρια άδειανά. Κι' οι Ούγενότοι, μ' όλη τη σταθερότητά τους, ένοιωθαν να γεμίζει ή ψυχή τους από αποθάρρυνση.

— Τί να κάνουμε;... ρωτούσαν μ' άγωνία.

Ένας γέρος 80 ετών, ξεπρόβαλε από μια γωνιά και είπε:

— Ο ξυλοκόπος θα φτάσει για να κόψη το δέντρο και να το κάμω... Έμεις είμαστε το δέντρο, κι' ο ξυλοκόπος είναι ο θάνατος. Άς τον περιμένουμε!

Και χάθηκε πάλι μέσα στο σκοτάδι. Ένας άλλος γέρος πρόσθεσε:

— Έμεις μόνο θα πεθάνουμε... έμεις που γέρασαμε και δεν μπορούμε πια να περπατήσουμε. Έσείς οι νέοι, οι δυνατοί, φύγετε άδίσταχτα, αφήστε μας στο σκοτάδι, πηγαίνετε στο φώς, στον ήλιο, για να δικαιωνέστε τη ράτσα μας και την πίστι μας.

Όσοι είχαν περάσει τα 60 χρόνια, συγκεντρώθηκαν τότε γύρω άπ' τον πρώτο γέρο, αμίλητοι, άποφασισμένοι για τη θυ-

σία... Ξαφνικά, κάτι σαν φαντάσμα πρόβαλε άπ' το σκοτάδι κι' άπλωσε το μακρύ και λιποτάραχο χέρι του. Ένας ψιθύρος άκούστηκε άπ' όλα τα μέρη:

— Θα μιλήση ο Προφήτης!... Άκούστε τον!...

Ο «Προφήτης» ήταν ένας άντρας ή, μάλλον, ένας σκελετός, πανύψηλος, σκεπασμένος μόνο μ' ένα κουρελιασμένο ύφασμα, που το συγκρατούσε μ' άγκάθια γύρω άπ' το λαιμό του και μ' ένα σκονί από βούρλα στη μέση. Τα μαλλιά του, μακρύα και άχρωμα, έφεταν στους άσκαρους ώμους του. Τα πόδια του ήσαν γυμνά. Φαίνονταν νέος άκόμ. Είχε φτάσει στη Γουένη πριν από 10 χρόνια, κι' είχε μείνει σ' όλο αυτό το διάστημα ο ίδιος, άμεταβάλητος.

Πριν άρχίσουν οι θρησκευτικοί διωγμοί, ζητιάνευε, κοιμόταν στους σταύλους και περνούσε για μουγκός. Μια μέρα, τον βρήκαν να φυλλομετρά μεσα στο δάσος ένα χοντρό βιβλίο, κι' από τότε τον θώρρησαν μάγο, ως ότου άρχισαν να τον σέδωνται και να τον φοβούνται οι όμόθησκοί του σαν πρόφήτη.

Άπλωσε τώρα το χέρι του και πρόσφερε, με φωνή βαθειά και ήχηρη:

— Ο Θεός μου είπε: «Τα κριάρια, οι τράγοι κι' οι ταύροι, προσκίζουν για θυσία! Μα ο άνθρωπος δεν είναι ταύρος, ούτε τράγος, ούτε κριάρι!... Δεν πρέπει, λοιπόν, να πεθάνουν, αδελφοί μου. Πρέπει να ζήσουν και ν' αγωνισθούν!»

Μα χρειάζομαστε όπλα... μουρμούρισαν πολλοί.

— Θα τά βρούμε! Θα όπλιστούμε με σφεντόνες, με ξύλα, και θα γίνουμε ο χείμαρρος που περνάει, ο άνεμοστρόβιλος που παρασύρει, ο κεραυνός που σκοτώνει, το έφιπος του Κυρίου!...

— Στα όπλα!... Στα όπλα! φώναξαν όλοι οι νέοι, ένθουσιασμένοι από τα λόγια του Προφήτη.

Μα ο γέρος που είχε πρωτομιλήσει, ζήτησε πάλι να σπάσουν και είπε:

— Τί θα βγί άν προσπαθήσετε ν' άπαντήσετε με βία στη βία; Θα μπορέσετε ν' άντιταχθήτε στους στρατιώτες του βασιληά, του μαρκήσιου ντε Μπαζά και του κοντόσταυλου;

Ένας άλλος, οικογενειάρχης, με πολλά παιδιά, παρατήρησε:

— Εγώ είμαι της γνώμης να ζητήσουμε ένα μέσο σωτηρίας, τουλάχιστον για τις γυναίκες μας και τα παιδιά μας. Άς βγούμε όλοι από δω, άς βρούμε όπλα, κι' άς τραβήξουμε προς τη θάλασσα. Άν φτάσουμε ως εκεί, θα έχουμε σωθή. Ξέρω άπ' τον κόμητα Ράλφ ντε Καντάλ, ότι περιπολούν σ' άνοιχτά, άγγλικά καράβια, έτοιμα να μάς περιμαζεύουν...

Όλοι έμειναν σύμφωνοι μ' αυτή την πρόταση, έκτος από μερικούς γέρους, που δεν ήθελαν να πεθάνουν στα ξένα. Μα κι' αυτοί υποτάχθηκαν στη γνώμη της πλειοψηφίας.

Πριν ξεκινήσουν, γονάτισαν όλοι κι' έψαλαν ένα θρησκευτικό ύμνο.

ΙΘ'.

Όταν τελείωσε ο ψαλμός, ένας άπ' τους νέους, πήρε μια κουλούρα χοντρό σκονί, μ' ένα γάντζο στην άκρη και βγήκε άπ' τη σπηλιά. Πέταξε το γάντζο πάνω σ' ένα βράχο που προεξείχε, και σκαρφάλωσε ως εκεί, με τη βοήθεια του σκονιού. Ξανάκαμε ύστερα το ίδιο, επανειλημμένως, ως ότου βγήκε άπ' το βάραθρο.

Προχώρησε έπειτα μέσα στο δάσος, προς μίαν όρισμένη κατεύθυνση, μετώωντας 180 βήματα.

— Έδώ είναι! ψιθύρισε.

Παραμέρισε τ' άγκάθια που φύτρωναν ανάμεσα σε τέσσερις αινώνδιες βελανιδιές, έσκαψε το χώμα με το μαχαίρι του και ξεσκέπασε μια χοντρή λαμαρίνα, έφω- διασμένη μ' ένα χαλκό. Την άνασκήκωσε, κι' άκούστηκε τότε άπ' τα σπλάχνα της γής ένα άκαθόριστο μουρμουρητό, που είχε κάτι το άλλόκοτο κι' ύπερφυσικό...

Ο νέος κρέμασε το σκονί μέσα στην τούπα εκείνη, αφού έδεσε γερά την άκρη

του σε μια βελανιδιά. Κι' οι όμόθησκοί του άρχισαν να βγαίνουν ένας-ένας άπ' την κρηπή τους, όπου είχαν μείνει θαμμένοι επί τρεις βδομάδες. Έκλειναν τα μάτια τους, θαμπωμένοι, σαν νυχτοπούλια, όταν αντίκρυζαν και πάλι τον ήλιο.

Στο φώς της ημέρας, φαίνονταν ακόμα πιο αξιοθρήνητοι. Οι γυναίκες, ντροπιασμένες, γιατί ήσαν μισόγυμνες, άπομακρύνονταν άπ' τους άλλους και σχημάτιζαν μια χωριστή ομάδα.

Μια πρωτόγονη τροχαλία βοήθησε να τραβήξουν άπάνω εκείνους που δεν μπορούσαν να σκαρφαλώσουν στο σκονί.

Σ' ένα νεύμα του Προφήτη, οι νέοι σκαρπώθηκαν στο δάσος, έκοψαν κλαριά και μικρά δέντρα και τα πελέκησαν για να φτιάσουν ρόπαλα και δίκρανα. Όσοι άντρες δεν είχαν τόξα ή τσεκούρια, πήραν από ένα τέτοιο ξύλο και έφάρμοσαν στην άκρη του ένα μαχαίρι ή κάμποσα μυτερά καρφιά. Ο Προφήτης όπλίσθηκε μ' ένα ρόπαλο, που το σάλευε πάνω άπ' το κεφάλι του μ' άπαισθητη μυϊκή δύναμη.

— Ο Θεός είναι μαζί μας! είπε. Άς ξεκινήσουμε...

Δεν πάμε πρώτα στον πύργο του Καντάλ; προτεινε ένας άλλος.

— Άς πάμε... Ο κόμης Ράλφ ντε Καντάλ είναι ένας άπ' τους καλλίτερους αδελφούς μας.

Κι' ο άλλόκοτος εκείνος στρατός των κουρελιών, αποτελούμενος από 2 χιλιάδες άτομα περίπου κάθε φύλου και ηλικίας, ξεκίνησε μ' ένθουσιασμό, σαν ν' άψφούσε τώρα τους έχθρους που φοβόταν πριν από λίγο.

Ο κόμης ντε Καντάλ άκουσε το θόρυβο που τους προανήγγειλε, και διέταξε τους άνθρώπους του ν' άνοίξουν τις πύλες και ν' άφίσουν να μπουν οι Λουθηρανοί στη μεγάλη αούλη. Άλλά ο Προφήτης δεν το έπέτρεψε στους οπαδούς του. Μπήκε μόνος, με δυο γέρους κι' άφησε τον πιο ήλικιωμένο να μιλήσει και να πη στον κόμητα:

— Είναι καιρός τώρα, Έξοχώτατε, που έπωφελούμεθα άπ' τη γενναιοδωρία σας. Μα όσο μεγάλη κι' αν είναι τα υλικά μέσα σας, δεν μπορεί να διαρκέσουν για πάντα. Είμαστε τόσο πολλοί!... Έρχομαστε, λοιπόν, να σας ευχαριστήσουμε και να σας πούμε, ότι αποφασίσαμε να τραβήξουμε για το Ώρελάν. Από κει θα υπαρκάρουμε για την Άγγλία, που ύποσχέθηκε να μάς φιλοδεξήσει... Όπου κι' αν πάμε, θα προσευχόμαστε πάντα για την ευτυχία σας!

— Ευχαριστώ για τις εύχές σας, φίλοι μου, άπάντησε ο νέος κόμης, διατυχώς, τη στιγμή αυτή, είμαι κι' εγώ έτοι-

μος να φύγω, για την έξορια ή για το θάνατο!... Όα ξαναθερωθώ, έλπίζω, στο Ώρελάν. Σας πληροφορώ όμως, ότι κατέστρωσα ένα σχέδιο για σας. Ένας γενναίος καπετάνιος, δικός μου άνθρωπος, συντοές και έμπειρος, θα οργάνωση τους νέους σας σ' ένα στρατό ίκανό ν' άντισταθή κατά των έχθρών μας... Δεν έχετε όπλα...

— Έχουμε το Θεό! είπε έπίσημα ο Προφήτης.

Και θάταν σωστή αυτοκτονία ν' αντιμετώπιστε μόνο με ξύλα τα σπαθιά και τις λόγχες των στρατιωτών του κοντόσταυλου! Εγώ, λοιπόν, θα σας προηέψω όπλα. Αύριο θάνε έτοιμα. Ένας άπ' τους αδελφούς μας, όπλοποιός στη Μπαγιόν, θα μου στείλη 600 μικρές τοιγωνικές λόγχες, που θα τις εφορμούσετε στις άκρες των ραβδίων σας.

Μουστειλαν, έξ άλλου, άπ' τη Φλάνδρα 450 μανδύες. Θα σας τους μοιρώσω, καθώς και τρόφιμα... Πρέπει τώρα να διασχίσετε άθρόυδα το δάσος του Μπαζά και να διανικτερεύσετε στο στενό του Λυκοπρηδέματος. Θάρθω να σας βοώ εκεί, μαζί με τον καπετάνιο Ρολάν ντε Φερούιλάκ, που περιμένω αύριο.

— Ο Θεός άς σας φυλάξη, Έξοχώτατε! είπε ο Προφήτης, με φωνή πασαξεννη και με ύφος έμπνευσμένο. Άς σας προσατέψη άπ' τ' αύριανά σκοτάδια!

Ο κόμης δεν ήταν δεισιδαιμόν. Κι' όμως ανασκίρτησε, άκούγοντας αυτή την τελευταία φράση, γιατί συνέπιπτε με τα θλιβερά προισθήματα που τον βασανίζαν άπ' το πρωί...

Νίκησε ώστόσο την ταραχή του, έδωσε διαταγές στους ανθρώπους του και μπήκε ύστερα στον πύργο.

Επί μια ώρα, το πεινασμένο πλήθος, καταβρόχιζε τα ψωμιά και τα κρέατα που είχε μοιράσει ο γενναιοδωρος πυργοδοσπότης. Όσο για τους μανδύες — τους ίδιους, για τους όποιους είχε μιλήσει ο Ρομπέρ Κέρ στον κοντόσταυλο — ήθελε κανένας να πάρη από ένα. Ο Προφήτης όμως έδωσε μια πρωτότυπη λύση, που την έτεκρότησαν όλοι:

— Θα πάρουν μανδύες όσοι φορούν σπαθί, είπε. Τη νύχτα, όμως, θα τους δίνουν στους γέρους και στις γυναίκες.

Είχε άρχισεί να βραδυάξη, όταν οι Λουθηρανοί ξεκίνησαν πάλι, δίχως θόρυβο, όπως τους είχε συστήσει ο κόμης. Ο Προφήτης πήγαινε μπροστά, κρατώντας το βαρύ ρόπαλό του, με το κεφάλι σκυφτό, σκεπτικός και σκυθρωπός.

Αυτός είχε φάει μόνον ένα ξεροκόμματο

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ

Ένα μενάλο έστιατόριο του Βερολίνου έγκαινιάσε ποό ήμερών μια ειδική αίθουσα του, που προορίζεται ειδικά για τους σκύλους των πελατών του. Τα σκυλιά εκεί... σερβιούνται από ειδικά νκασόνια που τους πασέγουν κάθε δυνατή προίποίηση.

Η καινοτομία αυτή σημείωσε μεγάλη επιτυχία.

κι' είχε βρέξει τα χείλη του σ' ένα κύπελλο με νερό...

Ο κόμης είδε από ένα μικρό παράθυρο, το πλήθος εκείνου που απομακρυνόταν. «Ποιά τύχη άραγε τους περιμένει, αυτούς και το φανατικό άρχηγό τους, που μου φώναζε να φυλάγωμαι απ' τα αυριανά σκοτάδια;». Έλεγε με το νου του.

«Εκλείσει ύστερα το παράθυρο κι' έπεσε σε μία πολυθρόνα.

Ήταν νέος κι' όμορφος. Έμοιαζε κάπως με το Ρομπέρ Κέρ, στο σώμα και στο πρόσωπο. Τα μάτια του όμως ήταν γαλανά, τα χείλη του παχύτερα, κι' η γλυκιά και μελαγχολική έκφραση της φυσιογνωμίας του, δεν είχε καμιά σχέση με την ανησυχαστική αποφασιστικότητα που καθρέφτιζαν τα χαρακτηριστικά του γραμματέως του Μονορρανού.

— Άλθθαι, μουμούρισε συλλογισμένος, ποιος μπορεί να ξέρει τί θα γίνει αύριο;... Κι' η ζωή δεν αξίζει μεγάλα πράγματα, στην εποχή μας... Όσο, θα-θελαι να ζήσω... και να δώ να πραγματοποιηθεί το γλυκό μου όνειρο: να σφίξω στην αγκαλιά μου μια ξανθή κοπέλλα, γυναίκα μου κι' αγαπημένη μου... να σκύβω στον ώμο μου σαν μυρωμένο κρίνο, και να βλέπω τα μάτια της ν' ακτινοβολούν από έρωτα... Ναί, θέλω ν' αληθεύει αυτό τ' όνειρό μου!... Τί με νοιάζουν οι προσπητείες ενός τρελλού;... Τί έχω να φοβηθώ;...

Κ'.

Κάποιοι χτύπησε ελαφρά την πόρτα. — Έσύ είσαι, Ναδερύ; ρώτησε ο κόμης, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του.

Ένας γέρος μπήκε στο δωμάτιο. Είχε μακρύ ασπρά μαλλιά κι' αγαθό πρόσωπο. Ήταν ο καμαριέρης του Ράλφ. Τον αγαπούσε σαν παιδί του και του μιλούσε συχνά με τρυφερή οικειότητα, που τη δεχόταν ο νέος, χαμογελώντας μ' έπικεικα.

— Ναί, έγω είμαι, αγαπητό μου παιδί, απάντησε. Νύχτωσε πιά. Έρχομαι να μου δώσετε έντολές για το βραδινό φαγητό... Μα τί έχετε; Γιατί είστε μελαγχολικός;

— Πιστεύεις στα προαισθήματα, Ναδερύ; ρώτησε ο Ράλφ.

Ο γέρος έξυσε το κεφάλι του.

— Προαισθήματα; μουμούρισε με απορία. Τί θα πει αυτό, Έξοχότητε;

— Σου έτυχε ποτέ να νοιώσεις ένα σφίξιμο στην καρδιά και να πής με το νου σου: «Θά' μού συμβή κάποιο κακό... σ' έμένα ή σ' ένα δικό μου»;

— Το δοκίμασα αυτό δυο φορές, όχι όμως για τον έαυτό μου... Την πρώτη φορά, όταν ο πατέρας σας, ο πολυαγαπημένος μου κύριος, σκοτώθηκε στο κυνήγι... και τη δεύτερη, όταν πέθανε ξαφνικά η κόμισσα μητέρα σας, η άγια αυτή γυναίκα.

— Δεν αισθάνεσαι σήμερα κάτι παρόμοιο;

— Είμαι απλώς θλιμμένος, γιατί σάς βλέπω λυπημένο... Και θάθελα να μάθω το λόγο, για να προσπαθήσω να σάς παρηγορήσω...

— Κυνηγάνε τους όμοθρήσκους μου, τους αδελφούς μου, καλέ μου Ναδερύ, κι' εγώ δεν μπορώ να κάμω τίποτε γι' αυτούς! Νά γιατί είμαι λυπημένος.

— Ξέρω ότι οι κύριοι Μονορρανού και Μπαζά κακομεταχειρίζονται πολύ τους διαμαρτυρούμενους, κι' δεν έγκρινω τις σκληρότητες τους, μ' όλο που είμαι καλός καθολικός. «Ας έλπισουμε όμως ότι ο βασιλιάς μας θα μαλακώσει, όταν διαδόση την αίτηση που υπογράψατε έσείς και κάμποσοι φίλοι σας...

— Την έχουμε στείλει πριν από 3 μήνες, κι' όμως τα πράγματα χειροτέρεψαν από τότε, αντί να διορθωθούν. Το κοινοβούλιο εξέδωσε ένα διάταγμα ακόμη αυστηρότερο έναντίον μας. 'Απ' όλα τα μέλη του, ένα μόνο διαφώνησε και μίς υπερασπίστηκε: κάποιος Ζάν Τρεμιέρ. Τη στιγμή εκείνη, άκουστηκε ή καμπάνα της έξωπορτας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η ΣΟΦΙΣΤΙΚΗ»

ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο
ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Το έρωτικό έγκλημα ενός πεθερού!

Στον έρωτα δεν υπάρχει ηλικία, όπως δεν υπάρχει και λογική. Κι' όταν ένας άνθρωπος τυφλωθεί από το έρωτικό πάθος, μπορεί να κάνει ακόμη και το πιο φοβερό έγκλημα. Κι' έχουμε, στ' αλήθεια, ένα σωρό τέτοια παραδείγματα για συνταρακτικά δράματα, που πολλά από τα πειστηριά τους φυλάγονται στις προθήκες του «Μουσείου του Αίματος».

Το δράμα όμως της οικογενείας Κοσέρη, είνε από τα πιο παράξενα και τα πιο έκπληκτικά. Το 1934 αναστάωσε την ελληνική κοινή γνώμη και ιδιαίτερα την περιοχή του Λαγκαδά.

Στο χωριό Λωτή, η οικογένεια Κοσέρη, περνούσε μία ήσυχη ζωή. Όλοι οι Κοσέρηδες ήταν αγρότες με αρκετά χτήματα. Ο Άθανάσιος Κοσέρης, μάλιστα, είχε καταφέρει να φτιάξει κι' ένα γερό κομπόδεμα. Τα χρόνια όμως περνούσαν και στο τέλος έμεινε μόνος στον κόσμο με τον γιό του, τον Θωμά. Άπεράσισε, λοιπόν, να του βρη μία κοπέλλα και να τον παντρεύει. Κι' η κοπέλλα αυτή δεν άργησε να βρεθεί. Ήταν μία νέα από το ίδιο χωριό τους, η Όλγα Λυκαρτσού, που δεν έφερε καμιά αντίρρηση να παντρευτεί τον Θωμά Κοσέρη, που ήταν ένα τίμιο κι' εργατικό παιδί.

Ετσι ο γάμος τους έγινε το 1930 κι' η Όλγα έγκαταστάθηκε στο σπίτι τους, χωρίς βέβαια να φαντάζεται την τραγική τύχη που την περίμενε.

Ο Θωμάς για τη γυναίκα του, ήταν ιδεώδης σύζυγος. Φρόντιζε για όλα, σαν καλός νοικοκύρης. Εκείνη πάλι, ημέρα με την ημέρα, γινόταν πιο όμορφη και πιο προκλητική. Στο ίδιο σπίτι, έμενε κι' ο πεθερός της, ο Θανάσης, που ήταν χήρος και πού διατηρούσε, παρά τα έξηνα χρόνια του, όλη την ζωηρότητά του. Από νέος, όπως έλεγαν οι φίλοι του, είχε την αδυναμία να του άρεσουν πολύ οι γυναίκες. Όταν μία όμορφη γυναίκα του άρεσε, δεν δίσταζε να κάνει και την πιο μεγάλη τρέλλα για να την κατακτήσει.

Βλέποντας, λοιπόν, κάθε μέρα την όμορφη νύφη του στο σπίτι, άρχισε να νοιώθει γι' αυτήν έναν ασυγκράτητο φλογερό έρωτα. Δεν μπορούσε πιά να ησυχάσει ούτε την ημέρα, ούτε την νύχτα! Το πάθος του αυτό, βέβαια, ήταν τόσο ένοχο, που δεν τολμούσε να το εκμυστηρευθεί σε κανέναν για να ξεσκάσει. Αγωνιζόταν μόνος του να πνίξει αυτή την τρέλλα που του θόλωνε το μυαλό. Μα δεν κατάφερνε να επιβληθεί στον έαυτό του. Γι' αυτόν, δεν υπήρχε πιά άλλη γυναίκα στον κόσμο από την όμορφη Όλγα. Έτσι, όλη την ημέρα και την νύχτα, σκεπτόταν στο σπύτι, κάνοντας πάντα εξαιρετικές περιποιήσεις στη νύφη του. Είχε γίνει η σκιά της και κάθε τόσο εύρισκε την ευκαιρία να της μιλήσει με τρυφερότητα.

Κανείς, ωστόσο, δεν τον είχε παρεξηγήσει. Ούτε ο γιός του, ούτε η νύφη του. Πατέρας ήταν, είχε κάθε δικαίωμα να εκδηλώνει την αγάπη του και να περιποιείται την Όλγα. Κι' η συμπεριφορά του αυτή δεν άλλαξε καθόλου, ούτε κι' όταν έγινε παππούς!...

Εντύπωσι μόνο είχε κάνει στην Όλγα, ότι προσπαθούσε πάντα να απομακρύνει από το σπίτι το γιό του. Εύρισκε ένα σωρό προφάσεις για να τον στέλνει γύρω στα χωριά κι' ακόμα σε ταξίδια σε διάφορες πόλεις...

— Μη σε νοιάζει! του έλεγε. Μπορείς να ταξιδεύεις, όσο θέλεις. Εγώ είμαι εδώ! Τίποτε δεν θα λείψει στη γυναίκα σου και στο παιδί σου!...

— Έπειτα, όταν ο Κοσέρης έμενε μόνος με την Όλγα, της έλεγε κουβέντες που εκείνη δυσκολευόταν να καταλάβει την σημασία τους.

— Άν φανής λίγο καλή και μαζί μου, της ψιθύριζε στ' αυτί, θά σε ντύσω στο χρυσάφι! Κύτταξε εδώ! Έχω αρκετές λίρες για να σε κάνω ευτυχισμένη!...

Κι' έβγαζε από τον κόρφο του ένα πουγκί, τ' άνοιγε και κοουδούνιζε μπροστά της ένα σωρό λίρες!...

— Η Όλγα, ωστόσο, δεν μπορούσε να καταλάβει τί ήθελε ακριβώς από αυτήν ο πεθερός της, γιατί δεν πήγαινε στο κακό ο νους της.

— Μα δεν σε περιποιούμαι αρκετά, πατέρα; του έλεγε. Τί σου λείπει;

— Έσύ, της είπε μία ημέρα.

— Μα δεν είμαι διαρκώς κοντά σου;...

— Όχι, όχι, δεν σε θέλω έτσι! Σε θέλω έντελώς δική μου! Δεν θέλω να έχω μόνο τον Θωμά...

Τα έχασε η Όλγα, ακούγοντας αυτά τα λόγια του. Τότε μόνο φωτίστηκε το μυαλό της και κατάλαβε τί ζητούσε ο πεθερός της!...

Ήταν φανερό πως ένας μεγάλος κίνδυνος την απειλούσε, γιατί είδε τον Κοσέρη να είνε αποφασισμένος για όλα...

Ο άνδρας της, που ίσως μπορούσε να λογικέψει τον πατέρα του, έλειπε στη Θεσσαλονίκη κι' αυτή ήταν όλομοναχή.

Συλλογίστηκε να ζητήσει τη βοήθεια των γνωστών τους, με ποίος θα την πίστευε; Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εκπληκτικό! Έτσι αποφάσισε ν' αντιταχθεί μόνη της στο γάμο έρωτα. Τού μίλησε αυστηρά, τον φοβέρισε, τον έβρισε. Εκείνος όμως είχε πιά ξετρελλαθεί!

Και το δράμα έξασπε στις 21 Νοεμβρίου 1934. Ο Άθ. Κοσέρης, αφού δεν μπόρεσε να την καταφέρει με το κουδούνισμα των λιρών, πήρε ένα μεγάλο μαχαίρι και θέλησε να την τρομοκρατήσει. Η Όλγα πάλεψε σκληρά μαζί του. Ο Κοσέρης τότε άρχισε να την χτυπάει, να την δαγκώνει, να την κομματιάσει. Βλέποντας, τέλος, ότι η Όλγα δεν υπέκυπτε, της κάρφωσε το μαχαίρι πολλές φορές στο στήθος και μ' ένα τελευταίο χτύπημα, της έκοψε το λαιμό! Έπειτα σηκωσε το πτώμα της, το έβαλε στο κρεβάτι, δίπλα στο έγγονό του, που έκλαιγε σπαραχτικά και κατόπιν πλύθηκε, άλλαξε ρούχα κι' έφυγε από το σπίτι!...

Την ίδια ημέρα, γύρισε ο γιός του ο Θωμάς από την Θεσσαλονίκη. Και βρήκε τη γυναίκα του σφαγμένη, μέσα σε μία λίμνη αίματος και το παιδάκι του να κλαίει δίπλα της... Τρελλάς από την απελπισία του, ανέφερε το γεγονός στην Αστυνομία. Έγιναν ανακρίσεις και τέλος συνελήφθη ο ένοχος και τιμωρήθηκε παραδειγματικά από το νόμο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΜΙΑ αξιόλογη αίματηρή μονομαχία, έγινε πριν από τους Βαλκανικούς πολέμους, μεταξύ του τότε υποπλοίαρχου του Β. Ναυτικού Άνδρ. Βότση και του τότε αντιυποπλοίαρχου Δημ. Μελετοπούλου.

Την εποχή εκείνη (Φεβρουάριος 1912) έσχητούντο διάφορα ζητήματα που αφορούσαν τον έφοδιασμό του πολεμικού ναυτικού. 'Απ' την συζήτηση της υποθέσεως αυτής δημιουργήθηκαν διχόνοιες μεταξύ συναδέλφων αξιωματικών και μάλιστα πολλοί και μεταξύ των, ο τότε αντιυποπλοίαρχος Δ. Μελετόπουλος, υπέγραψαν πρωτόκολλο έναντίον ανωτέρου αξιωματικού, που είχε πρωτοστατήσει στις συζητήσεις. Με το πρωτόκολλο αυτό οι υπογράφοντες με διαβεβαίωσι του λόγου της τιμής τους, υποχρεώθηκαν να μη χαιρετούν τον ανώτερο αξιωματικό και συναδέλφό τους. Πολλοί άλλοι όμως αξιωματικοί του Β. Ναυτικού της εποχής εκείνης, κατέκριναν την υπογραφή του πρωτοκόλλου κι' έτσι δημιουργήθηκαν μεταξύ τους έπεισόδια, όπως το μεταξύ Βότση και Μελετοπούλου που έγινε άφορη μονομαχία.

Το έπεισόδιο που θ' αφηγηθούμε συνέβηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1912 στο πολυσύχναστο τότε ζυθοειστατόριο της οδού Πανεπιστημίου «Πανελλήνιον».

Ο υποπλοίαρχος Βότσης (αδελφός του ένδοξου τορπιλληπού Νικ. Βότση) καθόταν στο κέντρο αυτό τη στιγμή που μπήκε ο αντιυποπλοίαρχος Μελετόπουλος και τον χαιρέτησε, γιατί πέρασε από κοντά του.

— Άλλά μετά το χαιρετισμό, ο υποπλοίαρχος Βότσης τον ρώτησε:

— Δεν μου λες Μελετόπουλε, υπέγραψες και συ αυτό το περίφημο πρωτόκολλο, μαζί με τους άλλους;

Ο Μελετόπουλος κατάλαβε άμέσως την έννοια της ερωτήσεως κι' απάντησε:

— Βεβαίοντα! 'Υπέγραψα κι' εγώ!

Τότε, ο υποπλοίαρχος Βότσης του είπε:

— Αυτό το πρωτόκολλο είναι ατιμία!

Ο αντιυποπλοίαρχος Μελετόπουλος, στην προσβλητική αυτή απάντησι του συναδέλφου του, έπειδή επρόκειτο περί ανωτέρου, δεν απάντησε, παρά μόνο έχαιρέτησε κι' έφυγε απ' το κέντρο.

Το ίδιο βράδυ, ο προσβληθείς αξιωματικός αφηγήθηκε το έπεισόδιο στους φίλους του Κώστα Κοφινιώτη και Χρ. Πανόπουλο και τους παρακάλεσε να τον αντιπρωτωπεύσουν για τη λύσι της διαφοράς του με το Βότση.

Την άλλη μέρα το πρωί οι δυο μάτυρες του Μελετοπούλου, παρουσιάστηκαν στον υποπλοίαρχο Βότση και ού ανακοίνωσαν την έντολή του πελάτη τους.

Ο Βότσης δέχτηκε άμέσως την πρόσκλησι και διώρισε ως μάρτυρές του, τον Α. Γ. Πικιό και Α. Πύργο για ά συζητήσουν μαζί τους τη διαφορά.

Την ίδια μέρα συναντήθηκαν οι τέσσερες μάρτυρες. Η αρχική προσπάθεια να βρεθεί συμβιβαστική λύσι του έπεισοδίου απέτυχε, γιατί ούτε ο Βότσης δέχονταν να ητήση συγγνώμην και ν' ανακαλέση την προσβλητική ράσι του, ούτε ο Μελετόπουλος δέχονταν να υποχωρήσει.

Κι' έτσι δεν απέμεινε άλλη λύσι απ' την ένοπλη συνάντησι των δυο αντιπάλων στο πεδίο της τιμής. Οι μάρτυρες, αφού συζήτησαν σχετικά, συντάξαν κι' υπόγραψαν το πρωτόκολλο μονομαχίας με τους παρακάτω όρους:

1) Ήμέρα και ώρα μονομαχίας 23 Φεβρουαρίου 1912 11 π. μ. 2) Όπλα: Ειδικά πιστόλια. 3) Απόστασι

20 βημάτων. 4) Διάρκεια πάλης: Άνταλλαγή δύο βολών, χωρίς δικαίωμα μετακινήσεως των αντιπάλων από τις θέσεις που είχαν οριστεί από τους μάρτυρες. 5) Τόπος μονομαχίας: Γήπεδο κοντά στο Γουδί.

Ως γιατροί ώριστηκαν, από μέρος του Βότση, ο υπίατρος Β. Ναυτικού Χρήστος Σουής.

Μετά την ύπογραφή του πρωτοκόλλου οι μάρτυρες διέλεξαν ως πιστόλια μονομαχίας το ζεύγος του τότε ίλαρχου Παυίκου Ζυμβρακάκη δώρο του παλαιού φίλου του και δεινού μονομαχίου Γεωργίου Μουρούζη. Σύμφωνα δέ με τους κανόνες της μονομαχίας διαπιστώθηκε ότι κανείς από τους αντιπάλους δεν ηγούμενος.

Το πρωί στις 23 Φεβρουαρίου 1912 κατά τις 10 το πρωί, οι δυο αντίπαλοι, ο υποπλοίαρχος Βότσης και ο αντιυποπλοίαρχος Μελετόπουλος, με δυο ομάδια κατευθύνθηκαν στο ώοισμένο κοντά στο Γουδί, γήπεδο της ένοπλης συναντήσεως. Τους συνόδευαν οι τέσσερες μάρτυρες και οι δυο γιατροί της μονομαχίας.

Όταν έφτασαν τα δύο ομάδια πίσω απ' το φθισιατρείο «Σωτηρία» σταμάτησαν. Και κατέβηκαν όλοι για ν' αρχίσουν τις σχετικές «προετοιμασίες».

Οι μάρτυρες τότε, διάλεξαν την κατάλληλη τοποθεσία για τη διεξαγωγή της μονομαχίας και ύστερα με κλήρωσι ανέδειξαν αρχηγό της ένοπλης συναντήσεως το δικηγόρο Κώστα Κοφινιώτη (μάστορα του Μελετοπούλου) που κατά τύχη ήταν και ο προσηυθεύτης των δυο ειδίκων πιστολίων του Παυίκου Ζυμβρακάκη, που θα χρησιμοποιούσαν οι αντίπαλοι.

Αφού καταμετρήθηκε η απόστασι των 20 βημάτων και έγινε η γόμεσι των πιστολίων από τον

Κοφινιώτη, οι δυο αντίπαλοι τοποθετήθηκαν στις θέσεις τους. Ο αρχηγός της ένοπλης συναντήσεως ανέλαβε, τότε, τα παραγγέλματα:

— Έτοιμοι, κύριοι!

— Έπειτα:

— Επί σκοπόν!

Κι' αφού πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα:

— Έν, δύο, τρία, πυρ...

Αντί όμως δυο πυροβολισμών ακούστηκε ένας. Ο αντιυποπλοίαρχος Μελετόπουλος ήταν που πυροβόλησε, άλλ' η σφαίρα του αστόνησε. Ο υποπλοίαρχος Βότσης έσκόπευσε, αλλά δεν πρόλαβε να πυροβολήσει, κι' έτσι περάσει η στιγμή που έπρεπε να πυροβολήσει, με τους κανόνες των μονομαχιών, διάταξε τη ματαίωσι του δεύτερου πυροβολισμού.

Ύστερ' από νέα γόμεσι των πιστολίων επαναλήφθη η ένοπλη συναντήσι και ο Βότσης φάσπηκαν δυο πυροβολισμοί. Ταυτόχρονα ο Βότσης φάνηκε να φέρνει το άριστερό του χέρι προς το άριστερό ποδί, γιατί ή σφαίρα τον βρήκε στον άστράγαλο όπου και σφηνώθηκε.

Οι δυο γιατροί έτρεξαν να προσφέρουν τις πρώτες βοήθειες στον τραυματία και ο αρχηγός της ένοπλης συναντήσεως σε συνεννόησι με τους γιατρούς και τους μάρτυρες εκήρυξε το τέλος της μονομαχίας.

Ακολούθησε ή συμφιλίωσις των αντιπάλων και ή σύνταξι και ύπογραφή απ' τους μάρτυρες του σχετικού πρωτοκόλλου εκτελέσεως της μονομαχίας.

Έτσι έληξε κι' αυτή ή ελαφρά αίματη μονομαχία των δυο αξιωματικών του Β. Ναυτικού.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ
Οι διασημότεροι Έλληνες
ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Έμονομάχησαν με όπλα του θρυλικού Μουρούζη

Αυτό το πρωτόκολλο είνε ατιμία! του έπτε ο Βότσης.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Η στρεπτομυκίνη θεραπεύει την δζαινα

Ένεσες σε συνδυασμο με αεροσολ

Η δζαινα είναι κάτι περισσότερο από μια απλή ασθένεια για εκείνον που έχει προσβληθεί απ' αυτήν. Αποτελεί αληθινή αναπηρία. Κι' η αναπηρία αυτή έχει αντίκτυπο και σ' εκείνους που ζουν στο ίδιο περιβάλλον με τον άσθενή και που είναι υποχρεωμένοι να υπομένουν τις δυσώδεις απόψεις, που βγαίνουν από τη μύτη του.

Αλλά τι είναι η δζαινα; Η προέλευσις κι' η αιτία της, παραμένουν άγνωστες. Χαρακτηρίζεται από μια ανεπανόρθωτη άτρωφια των ρινικών κοιλοτήτων, που προκαλεί ευφραξία των αιμοφόρων αγγείων, προσβάλλει τα νύκτα και τα γάγγλια και άλλοιώνει τη σύσταση του βλεννογόνου, που σκληρύνεται βαθμιαία.

Εξωτερικά, η δζαινα προκαλεί διευρύνση των ρινικών κοιλοτήτων. Σε βαρείες μορφές, ένα παρασινόκτινιο πύον τρέχει διαρκώς από τους ρώθωνες και σχηματίζει στις άκρες τους αδιαστικές κρούστες.

Απ' αυτή τη στιγμή, αρχίζει το μαρτύριο του άσθενους και του περιβάλλοντός του. Γιατί η δυσώδης απόπνοια που βγαίνει από τη μύτη του, είναι εξαιρετικά διαπεραστική κι' απλώνεται γύρω του σε μεγάλη ακτίνα.

Ο ίδιος ο άσθενής όμως, δεν αισθάνεται τίποτε. Γιατί η ασθένεια ελαττώνει σε σημαντικό βαθμό και, κάποτε, εξαφανίζει τελείως την όσφρηση. Έκτος από την αρχική πάθηση, προσβάλλεται, δηλαδή κι' από την καλουμένη ανοσμία.

Οι στατιστικές παρατηρήσεις που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια, απέδειξαν, ότι η δζαινα προσβάλλει σε μεγαλύτερη αναλογία τις γυναίκες. Γι' αυτό, στα παλαιότερα θεραπευτικά έγχειρίδια, χαρακτηρίζεται ως κατ' έσοχην γυναικεία νόσος.

Είναι άναμφισβήτητη, εξ άλλου, η κληρονομική μετάδοσις της δζαινης. Το αξιοσημείωτο δε είναι ότι η μητέρα που πάσχει απ' αυτή την ασθένεια, την μεταδίδει συνήθως στις κόρες της κι' όχι στα αγόρια.

Από την αρχαιότητα, έγιναν πολλές προσπάθειες για τη θεραπεία της δζαινης, αλλά χωρίς σοβαρά και μόνιμα αποτελέσματα.

Κατά τον δέκατο όγδοο αιώνα, κοπάνιζαν ένα χόρτο, παρμενέρες με το μελισσόχορτο, άφου παρώτρωναν το άποξηραιναν κι' έβρισχαν τη σκόνη του μέσα στους ρώθωνες.

Κατά την ίδια εποχή, χρησιμοποιούσαν επίσης το νωπό ούρος γαϊδάρου για πλύση των ρινικών κοιλοτήτων.

Κατά τα μετέπειτα χρόνια,

δοκιμάστηκαν διαδοχικά διάφορα έμβολια, ή οροθεραπεία, ή ανατοξίνες, ή οπιοθεραπεία, ή αυτοαιμοθεραπεία, ή πρωτεϊνοθεραπεία κλπ. Σε βαρείες μορφές, έγιναν, εξ άλλου, αποξέσεις των κατεστραμμένων περιοχών του βλεννογόνου της μύτης με χειρουργική επέμβαση.

Όλα αυτά τα μέσα ώστόσο, απέδωσαν ανάξια λόγω αποτελέσματα. Οι κρούστες πέφτουν, βέβαια, με τόν ένα ή τον άλλο τρόπο, αλλά, σε λίγο, σχηματίζονται πάλι, κι' η θεραπεία πρέπει να ξαναρχιστεί.

Όπως σημειώσαμε και παραπάνω, η αιτία που προκαλεί την δζαινα, παραμένει άγνωστη. Κατά την έπικρατέστερη όμως γνώμη, η προέλευσις της είναι μικροβιακή. Μερικοί έπιστήμονες υποστηρίζουν, μάλιστα, ότι ο Βάκιλλος που προκαλεί την δζαινα, είναι όμοιος με τον διφθεριτικό. Για το λόγο αυτό, δοκιμάσθηκε άλλοτε ο αντιδιφθεριτικός ορός, με αξιόλογα αποτελέσματα σε μερικές περιπτώσεις. Δυστυχώς, όμως, όπως συνέβη και με τα άλλα μέσα, τα αποτελέσματα αυτά δεν ήταν μόνιμα.

Συστηματικές έρευνες για τη θεραπεία της δζαινης, γίνονται από πολλά χρόνια στην αμερικανική κλινική «Μάγιο».

Κατά τα τελευταία χρόνια, οι δόκτορες Σίμπσον, Χέλμαν και Τόρνελ, έφαρμοσαν τη στρεπτομυκίνη για τη θεραπεία της δζαινης. Το αντιβιοτικό αυτό εισάγεται στον οργανισμό με ένδομυκικές ένεσεις, σε δόσεις 0,80—2 γραμ. την ημέρα. Η θεραπεία δε διαρκεί από 5—15 ήμερες.

Οι ένεσεις αυτές δεν έχουν έπίδραση στην άτρωφία του βλεννογόνου, που, όπως είπαμε, είναι ανεπανόρθωτη. Αλλά σταματούν τη διαπύση και εξαφανίζουν τελείως τη χαρακτηριστική δυσοσμία της ασθένειας.

Τα αποτελέσματα αυτά, άνεκοινώθησαν εσχάτως στην Αμερικανική Ιατρική Έταιρεία. Σύμφωνα μ' αυτή την άνακοίνωση, οι άσθενείς που υπεβλήθησαν σε θεραπεία με στρεπτομυκίνη, δεν παρουσίασαν, από τρία και πλέον χρόνια, ύποτροπή. Η θεραπεία μπορεί να θεωρηθεί λοιπόν ως οριστική.

Παρατηρήθη, εξ άλλου, ότι οι ένεσεις της στρεπτομυκίνης έβελτιώσαν σε σημαντικό βαθμό παθήσεις του ήγμορείου άντρου, που συνυπήρχαν με την δζαινα.

Η δζαινα δεν αποτελεί, λοιπόν, ανίατη ασθένεια, όπως ήταν ως χθες άκόμη. Η στρεπτομυκίνη σταματά τη νοσηρή άπεξεργασία που γίνεται στο

βλεννογόνο, μ' υλο που δεν έχει τη δύναμη να έπανορθώσει τις βλάβες που έχουν γίνει σ' αυτόν και εξαφανίζει τη δυσοσμία. Και αυτό, όμως, ισοδυναμεί με θεραπεία.

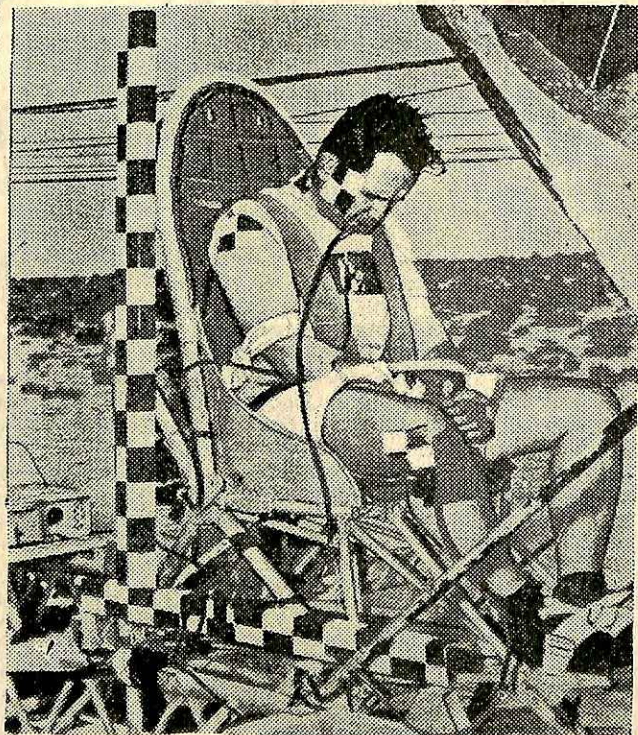
Παράλληλα, με τις ένεσεις στρεπτομυκίνης, ο άσθενής υποβάλλεται έπίσης σε εισπνοές με άεροσολ στρεπτομυκίνης. Τα αποτελέσματα επέρχονται τότε ταχύτερα. Τα άεροσολ έχουν, εξ άλλου, το πλεονέκτημα, ότι εξαφανίζουν άμέσως τη δυσοσμία, ενώ πρέπει να περάσουν μερικές ήμερες για να έκδηλωθ ή εύσγετική έπίδρασι των ένεσεων της στρεπτομυκίνης.

Ένα μέταλλο που θερμαίνεται αυτάνεται

Την περίεργη αυτή ιδιότητα έχει ένα μόνο μέταλλο το πώλυο που ανακαλύφθηκε το 1898 από την κυρία Κιουρί. Το μέταλλο αυτό υαίρει με το υδρόδο και είναι εξαιρετικά ραδιενεργό.

Ραδιενεργό ιώδιον κατά της σπιθάγης

Μία νέα μέθοδος θεραπείας ώρισμένων παθήσεων της καρδιάς που άπανορεύουν κάθε ένασμία ή κόπωση, βασίζεται στην τεχνική διυσιονία μιας άλλης ασθένειας: του «υποθυρεοειδισμού». Όταν έλαττωθ ή δράσις του θυρεοειδούς προορίζονται αυτάντως όλες οι λειτουργίες του σώματος κι' έτσι η άδυνατισμένη καρδιά δεν υποβάλλεται πια σε ύπερβολική προσπάθεια. Ο ύποθυρεοειδισμός αυτός, ποοκαλείται με τη νοσηρή λίγυν ραδιενεργού ιωδίου. Με τόν τρόπο αυτό, ο

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διγυνοσ σ' ένα κάθισμα-βόλιντα ο άνδρας αυτός ποόκειται να υποβληθ σ' έξι διαφορετικές δοκιμασίες και να έκτοξευθ τελικά μαζί με τή κάθισμα με μεγάλη όση πάνω σ' ένα νωτό σύστημα. Κατά την δοκιμασία αυτή που ποόκειται ν' αντικαταστήσει σε όλο την πτήση ενός υπερηχητικού άεροπλάνου θα έλγυνονται τα πάντα: πίεσις του αίματος, λειτουργία άναπνευστικού συστήματος κλπ. Τα πειράσματα αυτά γίνονται στην άεροπορική βάση Έντουαρντ της Καλιφόρνιας και σκοπός τους είναι ν' άνακαλυφθ το άνώτατο όριο άντονης του άνθρώπινου όργανισμού. Το ποόγραμμα που δέγνικε να υποβληθ σε όλα αυτά τα πειράσματα είναι ο ταγματάρχης Στάκ που θεωρήθηκε αληθινός ήρωας και παρασημοφορήθηκε με τόν ποόταμόν...

δόκτωρ Χερμαν Μπλουμγκαρντ της Ιατρικής Σχολής του Χάο: έασθ έαπέπεσε τούς 11 στο 17 άπόσας με τόν έπασαν από σπιθανήν ποόσαςωτάνης σπαής

Η ήμικρανία στα παιδιά
Τα παιδιά παθαίνουν κι' αυτά ήμικρανία (νευρικό ποοκέφαλο). Όπως κι' οι ένήλικοι. Οι ποοσδορές όμως είναι συνήθως μικρότερες διαρκείας. Η κληρονομικότης δεν φαίνεται να πείζει όλο. Σπουδαίωση αίτια είναι η νευροκόπης των παιδιών. Συννά η ήμικρανία ευφανίζεται άφου το παιδί άδου ένα φίλο που τούς έκαμε ζωηρό έντύπωσι. Το καλύτερο λοιπόν ποοληπτικό μέτρο είναι η ήσυχία κι' η άποφυγή της κοπώσεως. Άόκετα καλά αποτελέσματα κατά της ήμικρανίας δίνει ένα νέο έασμακο όνομαζόμενον «ζυνοέζιν».

Οι ήλικιωμένες γεννούν δίδυμα
Σύμφωνα με τη στατιστική των άμερικανικών νοσοκομείων τα ποοσσότερα δίδυμα γεννιούνται από ύπερες 35—39 νοώνων. Τα δίδυμα που ποοήγνυνται από ύπερες αυτής της ήλικίας είναι διπλάσια άόηθνητικώς από εκείνα που γεννιούνται από ύπερες 20—23 νοώνων.

Επικίνδυνες γρατζουνιές
Σύμφωνα με την άνακοίνωση που έκαναν δύο Παισινοί γιατροί οι νοστίζονιες της γάτας ποοσώποτε έλαφές κι' αν είναι ύποσεί να υαλύνουν τόν άνθρώπο με τα μικρόδια μιας άσθενειας που ποοκαλεί μικρή διαφέρηση ποοητό και ποόησιο των λευκών άδένων. Η έπιστημονική όδοσμία που έδωσαν στη νέα αυτή άπόσθεια είναι: «ήπια λυμφοετοκίλοσις». Άλλοι Γάλλοι γιατροί άποδύωσαν τα μικρόδια της και τα βρήκαν ποάνωσι στα πόδια των γάτων.

Τα μυστήρια ΤΩΝ ΕΝΖΥΜΩΝ

Για τις μολύνσεις, τις νοσώσεις και τον καρκίνο

Πριν από μερικά χρόνια, ήταν στην ήμερησία διάταξι οι θερμιδες. Οι έπιστήμονες κανόνιζαν την κατάλληλη διατροφή του κάθε άνθρώπου άποκλειστικά και μόνο, άνόλογως των θερμιδών που χρειαζόταν ο όργανισμός του.

Έπειτα ήρθε η εποχή των βιταμινών, που θεωρήθηκαν το κλειδί της υγείας του άνθρώπου. Η άξια των τροφίμων έκτιμάτο με τις βιταμίνες που περιείχαν.

Τώρα, λοιπόν, οι έπιστήμονες έχουν στραφή προς μια καινούργια κατεύθυνσι: προς τα ένζυμα, τις μυστηριώδεις αυτές ουσίες που ρυθμίζουν την άναπνοή, την πέψη και τις άλλες λειτουργίες του όργανισμού άνθρώπου, ζώων και φυτών.

Πριν από λίγον καιρό, οι γιατροί ενός άμερικανικού νοσοκομείου, είχαν να κάνουν με τέσσερις σοβαρές περιπτώσεις: Ένα νέο με μολυσμένο τραύμα σφαίρας, μια κοτελλίτσα με βαθεία μολύνσι των όστών, ένα ήλικιωμένο με άποσσημα του πνεύμονος και μια γυναίκα με φλόγως της καρδιάς. Είχαν δοκιμάσει αντιβιοτικά και άλλα φάρμακα, αλλά δίχως αποτέλεσμα, γιατί το πύον, οι θρόμβοι αίματος και οι νεκροί ιστοί, δεν άφηναν τα φάρμακα αυτά να φθάσουν ως τόν ποορισμό της και παρεμπόδιζαν τη φυσική εύπλωση.

Πολλά χρόνια προηγουμένως, το 1933, ο Άμερικανός δόκτωρ Τίλμαν, είχε άνακαλύψει, ότι οι μολυσματικώτατοι και θανατηφόροι κάποτε στρεπτόκοκοι, παράγουν μια ουσία, που την ώνόμασε «στρεπτοκινάση» και που έχει την ιδιότητα να διαλύει τούς θρόμβους αίματος. Το 1947, βρήκε, μαζί μ' αυτήν, και μια άλλη ουσία, τη «στρεπτοτορνάση», που κάνει άραιό και ύδαρες το πηχτό πύον.

Ένας συνδυασμός, λοιπόν, των δύο αυτών ουσιών, χρησιμοποιήθηκε από τούς γιατρούς του νοσοκομείου στις τέσσερις περιπτώσεις που άναφέραμε πιο πάνω. Και τα αποτελέσματα ήσαν έκπληκτικά: Το πύον και τα άλλα ύπολείμματα, διελύθησαν, τα αντιβιοτικά μπόρεσαν έτσι να ένεργήσουν και οι άρρωστοι έγιναν καλά μέσα σε λίγες ήμερες.

Κι' οι δύο αυτές ουσίες, άνήκουν στη μεγάλη χημική τάξι των ένζυμων. Τα ένζυμα υπάρχουν σ' όλα τα ζώα και τα φυτά, σ' όλους τούς ζωντανούς οργανισμούς. Έχουν την ιδιότητα να προκαλούν και να έπιταχύνουν τις διάφορες χημικές αντιδράσεις της ζωτανής ύλης, μ' ένα τρόπο «μαγικό», χωρίς να λαμβάνουν τα ίδια μέρος σ' αυτές και να καταναλίσκωνται.

Η «υαλουρονιδάση» είναι ένα άλλο ένζυμο, που έχει ήδη σημαντικές έπιστημονικές έφαρμογές. Την άνακάλυψε ένας γιατρός, που παρατήρησε, πρό 22 έτών, ότι, κατά τούς έμβολιασμούς διαφόρων ζώων, τα μικροβιακά παρασκευάσματα διαδίδονταν γρηγορότερα μέσα στο σώμα τους, όταν τούς γινόταν συγχώνως και μια ένεσις έκχυλίσματος γεννητικών αδένων κουνελιού. Άπό το έκχύλισμα αυτό, άπομόνωσε την υαλουρονιδάση, το ένζυμο που κάνει τούς ζώλους ιστούς να άπορροφούν άπλοστα όποιάδήποτε ουσία.

Σήμερα, η υαλουρονιδάση έάγεται από άδενες ταύρου. Πρόσφερε δε άμέτρητες φορές τα εύεργετικά της αποτελέσματα κατά της έξαγωγής των δοντιών. Είνε γνωστό, ότι, για να βγάλει ένα χαλασμένο δόντι, ο άδοντογιάτρος ναρκώνει τόν πόνο με μια ένεσις νοβοκαίνης στα ούλα. Η ένεσις όμως αυτή, πρέπει συχνά να έπαναληφθ, ως ότου βρη το νεύρο, κι' έτσι καταντάει κάποτε όχι λιγώτερο έπώδυνη από την έξαγωγή του δοντιού.

Αν όμως η νοβοκαίνη περιέχει υαλουρονιδάση, το ένζυμο αυτό κάνει το άνασθητικό να άπλωθ ταχύτατα μέσα στους ιστούς, να φθάσει άμέσως ως το νεύρο και να το ναρκώσει.

Την ίδια ενέργεια έχει η υαλουρονιδάση και σε διάφορες περιπτώσεις τοπικής άνασθησίας για μεγαλύτερες έγχειρήσεις. Έξ άλλου, ο δόκτωρ Ντέβιντ Γκρην, τού νέου «Ινστιτούτου Ένζυμων» του Πανεπιστημίου του Ούισκονσιν, πιστεύει, ότι τα ένζυμα άποτελούν την έγχειρησι διάφορων παθήσεων της καρδιάς, των νεφρών, του ήπατος, κλπ.

Η «παγκρεατίνη», ένα ένζυμο που παράγεται από το πάγκρεας των ζώων, έχει πεπτική ενέργεια και χρησιμοποιείται ως αλοιφή για τη διάλυσι των άχρηστων υλών που έμποδίζουν την έπούλωση δοτηώνων, πλεγμών, κλπ.

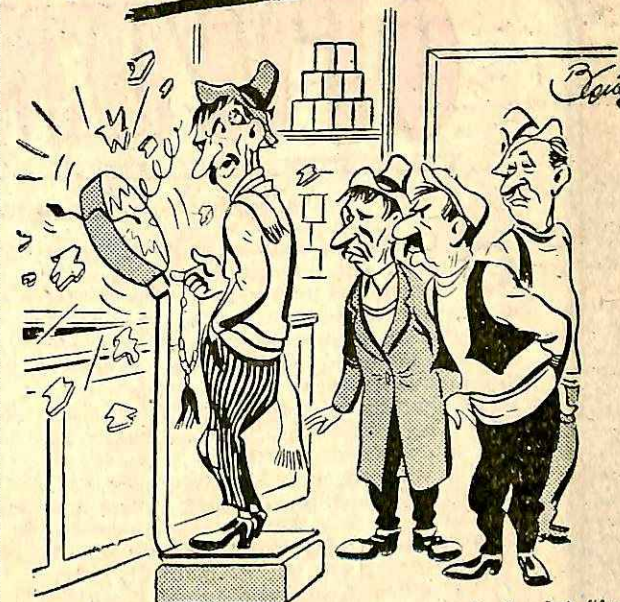
Άλλο ένζυμο, η «τυροσινάση», που βγαίνει απ' τα κοινά μανιτάρια, απέδειχθη ότι ελαττώνει σημαντικά την άρτηριακή πίεσι. Άλλά και στον άνάνα κατά του καρκίνου, παρέχουν πολλές ύποσχεις τα ένζυμα. Σε περιπτώσεις καρκίνου των γυναικείων γεννητικών όργάνων, αύξάνεται σημαντικά η ποσότης ενός ένζυμου, της «βήτα-γλυκοκονιδάσης», μέσα στον όργανισμό.

Αν λοιπόν μετρηθ αυτό το ένζυμο, με μια εύκολη μέθοδο, και βρεθ αύξημένο, άποκαλύπτει την ύπαρξη καρκίνου, στην άρχή του, πριν άκόμη έκδηλωθ με κλινικά συμπτώματα. Έξ άλλου, ο Γερμανός δόκτωρ Όττο Βάρμπουργκ, τιμημένος με το βραβείο Νόμπελ, εργάζεται από χρόνια προς μια κατεύθυνσι διαφορετική. Έχει άνακαλύψει, ότι η διάσπασις κι' η χρησιμοποίησις του σάκχαρου μέσα στον οργανισμό, έπιτυγχάνεται με μια σειρά από 11 ένζυμα. Αν λοιπόν λείπει ένα απ' όλ' αυτά, μπορεί ίσως να άτρωφθούν τα κύτταρα ενός καρκινώματος, μη έχοντας πια το άπαιτούμενο σάκχαρο, και να νεκρωθούν στο τέλος. Ο δόκτωρ Βάρμπουργκ πειραματίζεται με διάφορες ουσίες που παρεμπόδίζουν τη δράσι των ένζυμων, έλπίζοντας να βρη έτσι μια απλή και έπιτυχή θεραπεία του καρκίνου.

Πρέπει να σημειώθ, ότι οι έπιστήμονες δεν έχουν άπομονώσει και μελετήσει ποοσσότερα από 29 ένζυμα ως τώρα, ενώ μέσα σ' ένα και μόνο κύτταρο ζώου ή φυτού, μπορεί να περιέχωνται χίλιες διάφορες ουσίες αυτής της κατηγορίας. ***

Τα μπιζέλια εορπεύουν την πλατυποδία
Δέν είναι πολύ εύκολη η διόρθωσις της πλατυποδίας των παιδιών. Τώρα λοιπόν ο Άμερικανός δόκτωρ Μπούργκεν προτείνει μια νέα μέθοδο, που τη δοκίμασε μ' έπιτυχία στην 7ετη κόρη του, άφου είχε άποτύχει κάθε άλλη. Άπλούστατα, την άφισε να γυρίει ευπόληπτη επί μερικούς μήνες. Φαίνεται ότι η έπαφή του τρυφερού ποδιού με τις άνωμαλίες του εδάφους κάνει τούς μυς να συσπώνται και συντελεί έτσι στην τώνωσι τους και στην θεραπεία της πλατυποδίας. Άκόμη καλύτερα είναι τα αποτελέσματα άν σκορπίζουν οι γονείς μπιζέλια «κοφτά» στο πάτωμα του δωματίου του παιδιού και το άβινουν να παίξει εκεί μέσα ευπόληπτο.

Τελωτοθεραπεία

Σας τώπα, μάγκες! Είμαι ο πιό... βαρύς απ' όλους σας!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Είναι αδιόρθωτος, κύριε ποοϊστάμενε! Μόλις άθώωθηκε για το λαθροεμπόριο των έλβετικών ρολογιών άρχισε με τα ρολόγια του γναζιού!... (Τού Π. Παυλίδη)

Σε παρακαλώ Διέικα, ποοίμενε λίγο έξω, μέχρι να τελειώσω την... συζήτηση που έχω με τη μαμά μου! (Τού Αρχέλαου)

Ο ΓΥΝΡΙΣΜΟΣ

Αισθηματικό διήγημα

Ο Ουμβέρτος Κάρντι χτύπησε το κουδούνι του ξενοδοχείου όπου έμενε, υπήκε γρήγορα και μόλις βρέθηκε στην κάμαρά του, έπεσε με τα ρούχα στο κρεβάτι. Ένοιωθε τον έαυτό του αναστατωμένο από τη συγκίνηση. Δίχως άλλο η ιδέα που είχε να ξαναγυρίσει για λίγες μέρες στη μικρή πανεπιστημιακή πόλη όπου, τριάντα χρόνια πριν, είχε πάρει το δίπλωμα του δικηγόρου, ήταν αρκετά παράξενη.

Ο Ουμβέρτος αναστέναζε. Ήταν ένας γερός άντρας, σαράντα πέντε χρόνων, εξαιρετός δικηγόρος και πλούσιος. Αν και σ' όλη του τη ζωή ήταν πάντα τυχερός και είχε μεγάλες επιτυχίες με τις γυναίκες, είχε μείνει ανύπαντρος. Μά τώρα τάχε φτιάσει με μια πολύ νόστιμη κοπέλλα, που την είχε για γραμματέα του, την Εύα, και λογάριάζε να την παντρευτεί. Πριν όμως κάνει το μεγάλο αυτό βήμα, θέλησε να γυρίσει στον τόπο που περάσει τα νιάτα του για να τον αποχαιρετήσει.

Χίλιες δυο αναμνήσεις λοιπόν ξαναγύριζαν στο μυαλό του. Μά τα μάτια της Μαρίας που, ύστερ' από τόσα χρόνια, την είχε ξαναδωρή εκείνο ακριβώς το βράδυ, ήταν πάντα μπροστά του κι' έλαμπαν μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο — είχε σβύσει το φως και είχε γδυθεί — με μια έπιμονή, που έκανε τη καρδιά του να χτυπάει με δύναμη.

★

Ο Ουμβέρτος μόλις είχε φτάσει εκείνο το βράδυ στη μικρή πανεπιστημιακή πόλη, πήρε άμέσως τον τηλεφωνικό κατάλογο για να βρει τις διευθύνσεις τριών παλιών συμφοιτητών του και φίλων του. Δεν έχασε καθόλου και τους κάλεσε ναθούν στο «Καφέ Μόννα Βαννα». Είχε μεγάλη επιθυμία να τους ξαναδω. Αν και δεν αλληλογραφούσαν πια δεν τους είχε ξεχάσει ποτέ.

Ένας απ' αυτούς ο Οκτάβιος έφτασε πρώτος. Αφού φιλήθηκαν, έμαθε πως είχε χάσει από χρόνια τη γυναίκα του. Ήταν φαλακρός, μα μ' όλα τα βάσανα, διατηρούσε πάντα το χαρούμενο ύφος του. Είχε παρατήσει τελευταία το δικηγορικό του γραφείο, τόχε εμπιστευθεί σ' ένα άνεπιό του, και περνούσε την ώρα του με την κηπουρική. Μόνο όταν υπήρχε καμιά σοβαρή υπόθεση ξαναθυμόταν πως είχε σπουδάσει νομικά.

Η συνάντησι του Ουμβέρτου με το δεύτερο φίλο του το Μάξιμο ήταν το ίδιο εγκάρδια. Ήταν ακόμα, μ' όλα τα χρόνια, ψηλός και λεπτός, ντυμένος με εκζητημένη κομψότητα. Είχε γυναίκα και δυο παιδιά, έν' αγόρι κι' ένα κορίτσι, μεγάλα πια που σπούδαζαν στο ίδιο Πανεπιστήμιο, όπου είχαν σπουδάσει κι' αυτοί.

Τελευταίος, είχε φτάσει στο καφενείο ο Γουλιέλμος, καταϊδρωμένος απ' το πολύ πάχος του. Κοντός, ήταν, με το ρόδινο προσωπό του και την παιδική του έκφρασι, ο πιο ευθύμος απ' όλη την παρέα.

Αφού θυμήθηκαν και οι τέσσερες φίλοι τα παλιά, ο Γουλιέλμος κάλεσε τον Ουμβέρτο να φάνε το βράδυ στο σπίτι του. Μά και οι άλλοι ήθελαν να του κάνουν το τραπέζι. Έτσι, αποφάσισαν όλοι να φάνε στο Γουλιέλμου.

—Θάναί σπουδαία έκπληξι για τη γυναίκα μου, τους είπε γελώντας.

—Πώς; Είσαι παντρεμένος; είπε πειραχτικά ο Ουμβέρτος. Βρέθηκε γυναίκα να σε παντρευτεί;

—Έπειδή είμαι χοντρός; Έσ' δεν είσαι παντρεμένος;

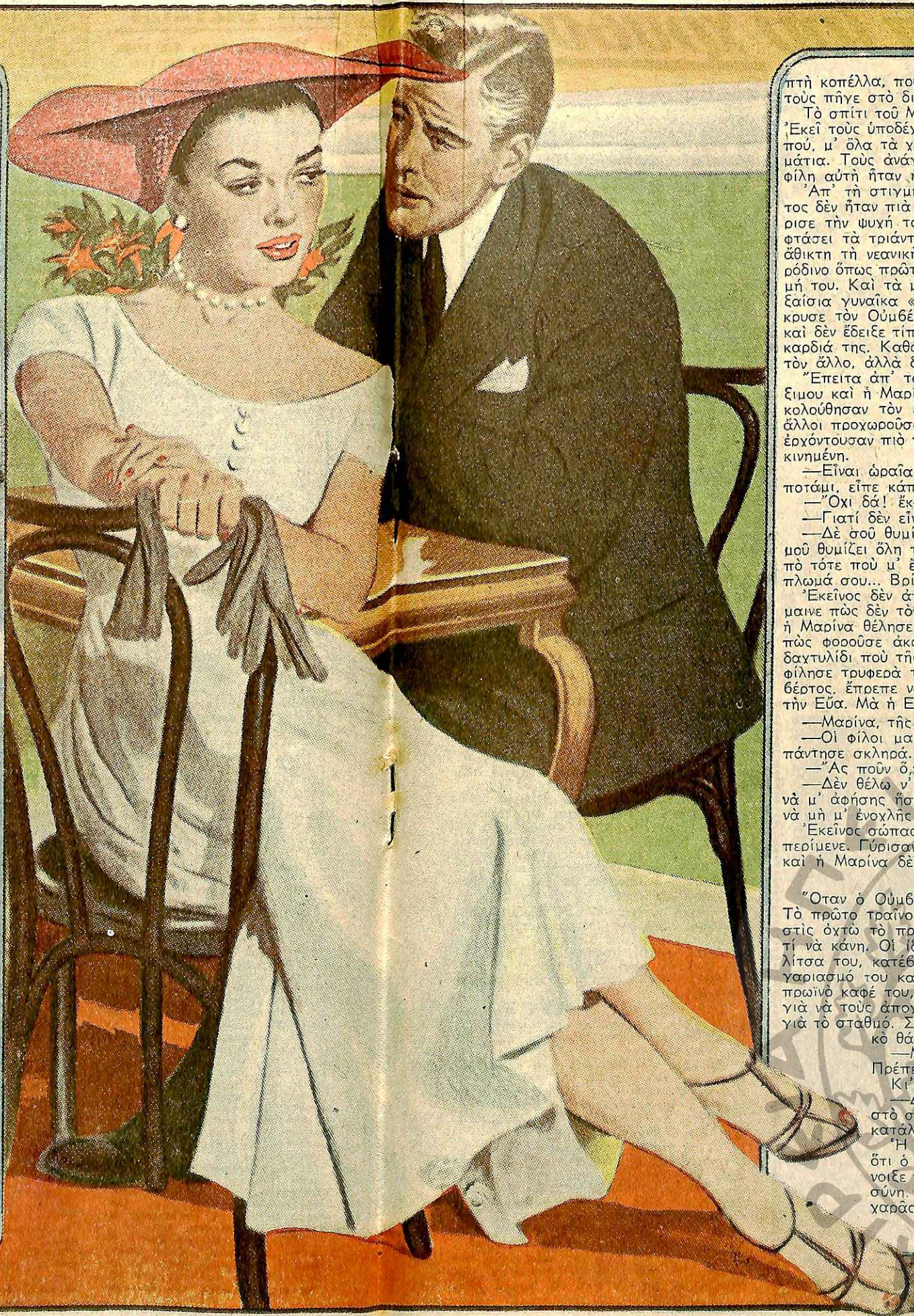
—Όχι, απάντησε ο Ουμβέρτος.

—Πάντα Δόν Ζουάν, έκανε ο Μάξιμος. Δεν έρω πως τα κατάφερνες πάντα νάχης τόσες γυναίκες! Κι' όταν ακόμα ήμασταν με τα κορίτσια μας, έσένα κύτταζαν!...

—Είχα κάποιο μαγικό φίλτρο, απάντησε γελώντας ο Ουμβέρτος.

★

Αφού έφαγαν και οι τέσσερες φίλοι στο σπίτι του Γουλιέλμου, όπου ο Ουμβέρτος ένοιωσε μεγάλη απογοήτευσι, γιατί στη χοντρή σύζυγο του φίλου του είχε αναγνωρίσει μια όμορφη λε-

πτή κοπέλλα, που την είχε φιλενάδα στα νιάτα του, ο Μάξιμος τους πήγε στο δικό του σπίτι για να πσιούν τον καφέ.

Το σπίτι του Μάξιμου ήταν φωτεινό και μ' αρκετή πολυτέλεια. Εκεί τους υποδέχτηκαν τα παιδιά και η γυναίκα του φίλου του, που, μ' όλα τα χρόνια της, είχε ένα ζωηρό, πρόσωπο κι' έξυπνα μάτια. Τους άναγγειλε πως περίμενε και μια φίλη της. Καί η φίλη αυτή ήταν η Μαρίνα.

Απ' τη στιγμή που η Μαρίνα μπήκε στο σαλόνι, ο Ουμβέρτος δεν ήταν πια ο ίδιος. Κάτι το βίαιο κι' αναπάντεχο πλημμύρισε την ψυχή του. Η Μαρίνα ήταν εκεί και μ' όλο που είχε φτάσει τα τριάντα πέντε χρόνια της, διατηρούσε πάντα σχεδόν άθικτη τη νεανική ομορφιά της. Το δέρμα της ήταν απαλό και ρόδινο όπως πρώτα. Το σώμα της είχε πάντα την αρμονική γραμμή του. Καί τα μάτια της την ίδια παλιά φλόγα. Ήταν μια εξαίσια γυναίκα «φώς-μαίγκρ». Αλλά και η Μαρίνα μόλις αντίκρισε τον Ουμβέρτο χλώμιασε, μα έπεδλήθηκε στον έαυτό της και δεν έδειξε τίποτα απ' τα συναισθήματα που ανατάραζαν την καρδιά της. Καθόντουσαν σ' ένα τραπέζι, ο ένας απέναντι από τον άλλο, αλλά δεν έλεγαν τίποτα...

Έπειτα απ' τον καφέ, οι τέσσερες φίλοι, η γυναίκα του Μάξιμου και η Μαρίνα, αποφάσισαν να κάνουν έναν περίπατο. Ακολούθησαν τον έσοχικό δρόμο που οδηγούσε στο ποτάμι. Οι άλλοι προχωρούσαν φλυαρώντας, ενώ ο Ουμβέρτος και η Μαρίνα έρχόντουσαν πιο πίσω. Η Μαρίνα βάδιζε σιωπηλή και λίγο συγκινημένη.

—Είναί ώρα που ξαναγυρίσαμε κοντά στο αγαπημένο μας ποτάμι, είπε κάποια στιγμή ο Ουμβέρτος.

—Όχι δά! έκανε εκείνη ψυχρά.

—Γιατί δεν είν' ώρα;

—Δε σου θυμίζει τίποτα; είπε με πείσμα η Μαρίνα. Έμένα μου θυμίζει όλη την παλιά, άνοητη έρωτική μας περιπέτεια. Απ' τότε που μ' έφερες εδώ κ' ύστερα έφυγες ξαφνικά με το δίπλωμά σου... Βρίσκεις λοιπόν πως είν' ώρα; Εδώ;

Εκείνος δεν απάντησε. Τόση πίκρα που είχε μέσα της έσήμαινε πως δεν τον είχε ξεχάσει. Της έπιασε το χέρι, μ' όλο που η Μαρίνα θέλησε να το αποτραβήξει και άντελήθηκε με χαρά πως φορούσε ακόμα στο δάχτυλό της το μικρό μπριλλαντένιο δαχτυλίδι που της είχε χαρίσει τότε. Σαν κάτι να τον έσπρωχνε φίλησε τρυφερά το απαλό χέρι. Σ' ένα μήνα, σκέφτηκε ο Ουμβέρτος, έπρεπε να παντρευτεί με την άλλη, τη γραμματέα του, την Εύα. Μά η Εύα γι' αυτόν ήταν τώρα πολύ μακριά...

—Μαρίνα, της είπε πάλι, άκουσέ με, πρέπει να σου μιλήσω...

—Οι φίλοι μας άπομακρύνθηκαν. Θα γελάνε με μας, του απάντησε σκληρά.

—Ας πουν ό,τι θέλουν! Πρέπει να σου μιλήσω...

—Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτα πια από σένα. Σε παρακαλώ να μ' αφήσης ήσυχη. Νομίζω πως σούμεινε κάποια ντροπή για να μ' ένοχλεις πιά...

Εκείνος σώπασε. Η συγκίνηση τον έπνιγε. Ο Γουλιέλμος τους περίμενε. Γύρισαν όλοι μαζί απ' τον περίπατο και ο Ουμβέρτος και η Μαρίνα δε μίλησαν πια.

★

Όταν ο Ουμβέρτος ξύπνησε ή ώρα ήταν πέντε και χάραζε. Το πρώτο τραίνο για το σπίτι του — σπίτι έρνενη — έφευγε στις όχτω το πρωί. Δεν μπορούσε πια να κοιμηθεί. Δεν ήξερε τί να κάνει. Οι ιδέες του ήταν συγκεκριμένες. Έτοιμάσε τη βαλίτσα του, κατέβηκε στο χώλ του ξενοδοχείου, κανόνισε το λογαριασμό του και σ' λίγο βρέθηκε σ' ένα μπαρ. Πίνοντας τον πρώτο καφέ του, έγραψε λίγα λόγια στους παλιούς του φίλους για να τους αποχαιρετήσει. Στις έφτάμιση τράβηξε μ' ένα ταξί για το σταθμό. Σαν κάτι να τον έσπρωχνε, μπήκε στον τηλεφωνικό θάλαμο του σταθμού και ζήτησε ένα νούμερο.

—Μαρίνα, ένω είμαι, της είπε απ' το τηλέφωνο. Πρέπει να σου μιλήσω. Περιμένε με στο σπίτι.

Κι' έφυγε βιαστικός.

Δεν κοιμήθηκε όλη νύχτα, της είπε όταν έφτασε στο σπίτι της. Φτάνει πια. Έχασα το μυαλό μου και κατάλαβα πως χωρίς εσένα δεν ζω.

Η Μαρίνα τον κύτταζε χλωμή, μα κατάλαβαινε ότι ο Ουμβέρτος ήταν ειλικρινής. Κι' όταν της άνοιξε την άγκαλιά του, έπεσε σ' αυτήν μ' έμπιστοσύνη, κλαίγοντας, μα τα δάκρυά της ήταν δάκρυα χαράς.

ΤΟΝΙ ΣΙΛΒΑ

Βαβίλιον του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δόκτωρ Στάικεν εξασφάλισε μια άνετη εγκατάσταση στην Τερέζα και της έδωσε για σύντροφο μια άφοσιωμένη σ' αυτόν νοσοκόμα, την Ιωσήφαινα. Η Φράγκα και η μίς Σίμπυλ ευχαρίστησαν τον Έλβετ γιατρό και τον αποχαιρέτησαν γιά να γυρίσουν στο Παρίσι. Στο μεταξύ, η κόμισσα Ναδίνια ζήτησε να δει τις κόρες της, αλλά έμαθε καταπληκτική, ότι είχαν βγεί έξω, χωρίς να τις αντιληφθεί κανείς από το προσωπικό του μεγάρου.

— «Όχι, κυρία κόμισσα. Ούτε ο γάιος ήρθε, ούτε κανένας άλλος. Αν είχε έρθει ο γάιος και δεν εβρίσκε τις κυρίες, θα είδα ποιοί σ'αμέσως την κυρία κόμισσα...»
Η παρατήρησή αυτή της Σοφίας έκανε μεγάλη εντύπωση στη Ναδίνια που της είπε:

— Πήγαινε αμέσως να πής στον άντρα σου να έτοιμασέ το άμάξι!

Και η Ναδίνια με μια τρομερά ταραχή, άρχισε πάλι να κάνει χίλιες δυο ανήσυχες σκέψεις, καθώς ντυνόταν γιά να βγεί έξω. Κατάλαβε ότι γιά να μην έρθη το πρωί ο γάιος στο μέγαρο, έσημεινε ότι τον είχε είδοποιήσει η Φράγκα, γιά να μην προκαλέσει με την επίσκεψή του τις υποψίες της κόμισσας, μιά και δεν θα εβρίσκε κανένα στο μέγαρο...

Μά τότε η Φράγκα, η Τερέζα και η Σίμπυλ δεν θα είχαν πάει ασφαλώς να γευματίσουν στο μέγαρο της βαρώνης Γιάκομπσεν, όπως υπέθεσε στην αρχή η κόμισσα, βλέποντας όλα τα πράγματα τακτοποιημένα στα διαμερίσματά τους!

— «Σε τι λοιπόν;» Η καταραμένη εκείνη Φράγκα, η τόσο έξυπνη και δραστήρια, είχε μοντέψει τις σκέψεις της το προηγούμενο βράδυ κι' αντί να ξεγελαστή, όπως νόμιζε η κόμισσα την εγγέλasse αυτή και άπηγαινε την Τερέζα!

Η Ναδίνια είχε τέλος καταλάβει ποιά ήταν η αλήθεια...

«Γρήγορα, σκέφτηκε, πρέπει να είδοποιήσω τον κ. ντε Κομβρεμόν κι' αυτός θα λάβη όλα τα κατάλληλα μέτρα...»

Η ώρα ήταν περίπου ξέση, όταν ανέβηκε στο άμάξι της.

Γρήγορα στο μέγαρο των δικαστηρίων! φώναζε τον άμαξά.

Μά ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν δεν δρισκοταν στο γραφείο του.

— «Ο κ. άνακριτής έφυγε πριν από λίγο, την πληροφορήσε ο κλητήρας του.»

Η Ναδίνια λίγο έλειψε ν' αφήσει να ξεσπάσει άπάνω του όλος ο θυμός της. Θα έκανε πολύτιμο καιρό μ' όλα αυτά τα τρεξίματα. Πήγε γρήγορα στο σπίτι του κ. ντε Κομβρεμόν.

— «Ο άνακριτής θα φάη άπόψε έξω, την πληροφορήσε ο υπηρέτης του.»

— Πού;

— Στο μέγαρο του κ. προέδρου του 'Αρείου Πάγου. Ο κύριος δεν μπόρεσε ν' άποφύγη αυτό το γεύμα...

— Δώσε μου χαρτί και μελάνη. Γρήγορα, γιάτί βιάζομαι!...

Ο υπηρέτης, που ήξερε τις στενές σχέσεις του κυρίου του και της κόμισσας, την ώδηγεσε στο γραφείο του άνακριτού. Εκεί η Ναδίνια έγραψε βιαστικά μερικές γραμμές σ' ένα φύλλο χαρτί.

— Το άμάξι μου είναι κάτω! είπε στον υπηρέτη. Πάω το και πηγαινε αυτό το γράμμα στον κ. ντε Κομβρεμόν. Δός το στα χέρια του... Είναι πολύ επίτιμον και γά θυμώση αν άργήσει! Να του πής μάλιστα ότι τον περιμένω εδώ...

Παρ' όλη τη βία του υπηρέτη, πέρασε μιάμιση ώρα ακόμα.

Η Ναδίνια ήταν πλημμυρισμένη στον ιδρώτα της.

Τέλος ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν έφτασε.

— Τι είναι αυτά που μου γράφετε; φώ

ναζε άπ' την πόρτα. Η Τερέζα έγινε άφαντη:

— Ναι, την άπηγαινε η Φράγκα...

— Μά είναι δυνατόν;

— Η Ναδίνια σήκωσε τους ώμους της.

— Αφού σας το βεβαιώνω! του είπε.

— Και γιά ποιά σκοπό το έκανε αυτό;

— Χθές της έδλωσα ότι έννοούσα να περιποιούμαι εγώ την άρρωστη κόρη μου, πράγμα πολύ φυσικό. Γιάτί, όπως καταλαβαίνετε, είναι τρομερό γιά τη μητρική καρδιά μου να τη βλέπω στην κατάσταση που βρίσκεται και να συλλογίζομαι ότι η Φράγκα με άπομακρύνει συστηματικά άπ' αυτήν και δεν μου επιτρέπει να την περιποιούμαι κι' εγώ λίγο...

— Ναι, βέβαια, το καταλαβαίνω... Και ξέρετε ότι συμεριζομαι όλες τις λύπες σας, τις τόσο σκληρές και άδικες.

— «Εκεί πήγε αμέσως στο δωμάτιο της Φράγκας.

— «Η ίδια σιωπή, βασ'λεψε σ' αυτό...

— «Εξαφνα μιά ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό της κόμισσας: «Α! φτάνει μόνο να μη την βοηθήση η βαρώνη Γιάκομπσεν! Γιάτί, αν είνε με το μέρος της η βαρώνη παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του κ. ντε Κομβρεμόν, η Φράγκα θα είναι πιό δυνατή άπό μάς!...»

— «Η κακή νύχτα που είχε περάσει χθές η Ναδίνια, δεν ήταν τίποτε μπροστά σ' αυτήν που περνούσε τώρα.

— «Όπως και την προηγούμενη νύχτα, μόλις κατά τα χαράματα μπόρεσε ν' άποκοιμηθ, ο ύπνος της όμως ήταν φοβερά ταραγμένος.

— «Στις έννιά ή ώρα, έπειδή ο κ. ντε Κομβρεμόν δεν της είχε πνύσει άκόμη τίποτε, δεν κρατήθηκε πιά και πήγε να τον συναντήση...

— «Ακριβώς την ώρα εκείνη ο κ. Ζερβαί βρισκόταν στο γραφείο του άνακριτού κι' ανέφερε σ' αυτόν όλες πληροφορίες μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τα όργανά του.

— «Εννοείται ότι όλες αυτές οι πληροφορίες δεν ήταν αληθινές...

— «Έλεγε πως οι τρεις γυναίκες είχαν πάει στη Νίκαια και ότι άπό εκεί και πέρα είχαν χάσει τα ίχνη τους...

— «Πρέπει να στείλουμε εκεί έναν ίκανό άστυνομικό, είπε ο κ. ντε Κομβρεμόν, γιά ν' μάθουμε τί άπόγιναν... Μπορεί να τράβηξαν γιά τη Μασσαλία κι' εκεί να μπήκαν σε κανένα πλοίο γιά το έξωτερικό...

— «Τα μάτια της Ναδίνιας τώρα πετούσαν ολόγες. Η ιδέα αυτή του άνακριτού είχε περάσει κι' άπ' το δικό της μυαλό. Ναι,

— «Γιάτί όμως η Φράγκα έκλεψε την άδελφή της; Αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω...

— «Το πράγμα ωστόσο είναι όλοφάνερο. Η Φράγκα αγαπάει τον Ροδέρτο, το δολοφόνο της άδελφής της. Την άπηγαινε, λοιπόν, γιάτί η Τερέζα παρ' όλη την τρέλλα της, δεν έπαψε να τον κατηγορή!

— «Ναι, πιθανόν να έχετε δίκιο...

— «Βέβαια! Η Φράγκα ελπίζει να γιάτρευη την άδελφή της να πετύχη χωρίς στην άφοσίωσή της να την κάνει ν' άνακαλέση τις κατηγορίες της...

— «Ναι, αυτό είναι! Τώρα που το σκέφτηκα, συμφωνώ με την ιδέα σας. Άλλά τέτοιες πράξεις δεν μπορώ να τις άνεχθώ. Κι' έπειδή ο κ. ντε Ροσβέλ κι' έσεις είσαστε οι νόμιμοι κληρονόμοι της Τερέζας — έφ' όσον λείπει ο σύζυγός της — σας βεβαιώνω ότι θα κάνω ό,τι μπορώ γιά να σας την ξαναδώσω.

— «Τα σκοτεινά μάτια της Ναδίνιας έλαμψαν σαν διαμάντια.

— «Ευχαριστώ! είπε. Πρέπει όμως να ενεργήσετε γρήγορα, αν θέλετε να πετύχετε... Κανείς δεν είδε τις κόρες μου, ούτε τη μίς Αντριου σήμερα στο μέγαρο...

— «Θά έφυγαν λοιπόν προτού ξυπνήση το πρωινό. Συνεπώς θα πέρασαν άπό τότε δεκάξη τουλάχιστον ώρες. Και οι δεκάξη αυτές ώρες θα χρησιμοποιήσουν θαυμάσια άπό μια νέα σαν τη Φράγκα.

— «Ο κ. ντε Κομβρεμόν έκανε μιά καθυσχεαστική χειρονομία και της άπάντησε:

— «Μη σας νοιάζη! Με τα μέσα που διαθέτουμε σας βεβαιώνω ότι θα ξαναβρούμε την κόρη σας.

— «Το ελπίζω! είπε η Ναδίνια.

— «Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν σήκώθηκε.

— «Εδώ, είπε, δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Πηγαινω στο μέγαρο των δικαστηρίων. Θά προσπαθήσω να δώ τον κ. Ζερβαί και να συνηνοηθώ, μαζί του. Αύριο είναι πολύ πιθανόν ότι θα έχω είδησεις. Και μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες η κόρη σας θα ξαναγυρίση στην άγκαλιά σας...

— «Η Ναδίνια συνώδεψε τον ντε Κομβρεμόν ως τα δικαστήρια και κατόπιν ξαναγύρισε στο μέγαρό της.

— «Εκεί πήγε αμέσως στο δωμάτιο της Φράγκας.

— «Η ίδια σιωπή, βασ'λεψε σ' αυτό...

— «Εξαφνα μιά ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό της κόμισσας: «Α! φτάνει μόνο να μη την βοηθήση η βαρώνη Γιάκομπσεν! Γιάτί, αν είνε με το μέρος της η βαρώνη παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του κ. ντε Κομβρεμόν, η Φράγκα θα είναι πιό δυνατή άπό μάς!...»

— «Η κακή νύχτα που είχε περάσει χθές η Ναδίνια, δεν ήταν τίποτε μπροστά σ' αυτήν που περνούσε τώρα.

— «Όπως και την προηγούμενη νύχτα, μόλις κατά τα χαράματα μπόρεσε ν' άποκοιμηθ, ο ύπνος της όμως ήταν φοβερά ταραγμένος.

— «Στις έννιά ή ώρα, έπειδή ο κ. ντε Κομβρεμόν δεν της είχε πνύσει άκόμη τίποτε, δεν κρατήθηκε πιά και πήγε να τον συναντήση...

— «Ακριβώς την ώρα εκείνη ο κ. Ζερβαί βρισκόταν στο γραφείο του άνακριτού κι' ανέφερε σ' αυτόν όλες πληροφορίες μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τα όργανά του.

— «Εννοείται ότι όλες αυτές οι πληροφορίες δεν ήταν αληθινές...

— «Έλεγε πως οι τρεις γυναίκες είχαν πάει στη Νίκαια και ότι άπό εκεί και πέρα είχαν χάσει τα ίχνη τους...

— «Πρέπει να στείλουμε εκεί έναν ίκανό άστυνομικό, είπε ο κ. ντε Κομβρεμόν, γιά ν' μάθουμε τί άπόγιναν... Μπορεί να τράβηξαν γιά τη Μασσαλία κι' εκεί να μπήκαν σε κανένα πλοίο γιά το έξωτερικό...

— «Τα μάτια της Ναδίνιας τώρα πετούσαν ολόγες. Η ιδέα αυτή του άνακριτού είχε περάσει κι' άπ' το δικό της μυαλό. Ναι,

— «Γιάτί όμως η Φράγκα έκλεψε την άδελφή της; Αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω...

— «Το πράγμα ωστόσο είναι όλοφάνερο. Η Φράγκα αγαπάει τον Ροδέρτο, το δολοφόνο της άδελφής της. Την άπηγαινε, λοιπόν, γιάτί η Τερέζα παρ' όλη την τρέλλα της, δεν έπαψε να τον κατηγορή!

— «Ναι, πιθανόν να έχετε δίκιο...

— «Βέβαια! Η Φράγκα ελπίζει να γιάτρευη την άδελφή της να πετύχη χωρίς στην άφοσίωσή της να την κάνει ν' άνακαλέση τις κατηγορίες της...

— «Ναι, αυτό είναι! Τώρα που το σκέφτηκα, συμφωνώ με την ιδέα σας. Άλλά τέτοιες πράξεις δεν μπορώ να τις άνεχθώ. Κι' έπειδή ο κ. ντε Ροσβέλ κι' έσεις είσαστε οι νόμιμοι κληρονόμοι της Τερέζας — έφ' όσον λείπει ο σύζυγός της — σας βεβαιώνω ότι θα κάνω ό,τι μπορώ γιά να σας την ξαναδώσω.

— «Τα σκοτεινά μάτια της Ναδίνιας έλαμψαν σαν διαμάντια.

— «Ευχαριστώ! είπε. Πρέπει όμως να ενεργήσετε γρήγορα, αν θέλετε να πετύχετε... Κανείς δεν είδε τις κόρες μου, ούτε τη μίς Αντριου σήμερα στο μέγαρο...

— «Θά έφυγαν λοιπόν προτού ξυπνήση το πρωινό. Συνεπώς θα πέρασαν άπό τότε δεκάξη τουλάχιστον ώρες. Και οι δεκάξη αυτές ώρες θα χρησιμοποιήσουν θαυμάσια άπό μια νέα σαν τη Φράγκα.

— «Ο κ. ντε Κομβρεμόν έκανε μιά καθυσχεαστική χειρονομία και της άπάντησε:

— «Μη σας νοιάζη! Με τα μέσα που διαθέτουμε σας βεβαιώνω ότι θα ξαναβρούμε την κόρη σας.

— «Το ελπίζω! είπε η Ναδίνια.

— «Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν σήκώθηκε.

— «Εδώ, είπε, δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Πηγαινω στο μέγαρο των δικαστηρίων. Θά προσπαθήσω να δώ τον κ. Ζερβαί και να συνηνοηθώ, μαζί του. Αύριο είναι πολύ πιθανόν ότι θα έχω είδησεις. Και μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες η κόρη σας θα ξαναγυρίση στην άγκαλιά σας...

— «Η Ναδίνια συνώδεψε τον ντε Κομβρεμόν ως τα δικαστήρια και κατόπιν ξαναγύρισε στο μέγαρό της.

— «Εκεί πήγε αμέσως στο δωμάτιο της Φράγκας.

— «Η ίδια σιωπή, βασ'λεψε σ' αυτό...

— «Εξαφνα μιά ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό της κόμισσας: «Α! φτάνει μόνο να μη την βοηθήση η βαρώνη Γιάκομπσεν! Γιάτί, αν είνε με το μέρος της η βαρώνη παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του κ. ντε Κομβρεμόν, η Φράγκα θα είναι πιό δυνατή άπό μάς!...»

— «Η κακή νύχτα που είχε περάσει χθές η Ναδίνια, δεν ήταν τίποτε μπροστά σ' αυτήν που περνούσε τώρα.

— «Όπως και την προηγούμενη νύχτα, μόλις κατά τα χαράματα μπόρεσε ν' άποκοιμηθ, ο ύπνος της όμως ήταν φοβερά ταραγμένος.

— «Στις έννιά ή ώρα, έπειδή ο κ. ντε Κομβρεμόν δεν της είχε πνύσει άκόμη τίποτε, δεν κρατήθηκε πιά και πήγε να τον συναντήση...

— «Ακριβώς την ώρα εκείνη ο κ. Ζερβαί βρισκόταν στο γραφείο του άνακριτού κι' ανέφερε σ' αυτόν όλες πληροφορίες μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τα όργανά του.

— «Εννοείται ότι όλες αυτές οι πληροφορίες δεν ήταν αληθινές...

— «Έλεγε πως οι τρεις γυναίκες είχαν πάει στη Νίκαια και ότι άπό εκεί και πέρα είχαν χάσει τα ίχνη τους...

— «Πρέπει να στείλουμε εκεί έναν ίκανό άστυνομικό, είπε ο κ. ντε Κομβρεμόν, γιά ν' μάθουμε τί άπόγιναν... Μπορεί να τράβηξαν γιά τη Μασσαλία κι' εκεί να μπήκαν σε κανένα πλοίο γιά το έξωτερικό...

— «Τα μάτια της Ναδίνιας τώρα πετούσαν ολόγες. Η ιδέα αυτή του άνακριτού είχε περάσει κι' άπ' το δικό της μυαλό. Ναι,

— «Γιάτί όμως η Φράγκα έκλεψε την άδελφή της; Αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω...

— «Το πράγμα ωστόσο είναι όλοφάνερο. Η Φράγκα αγαπάει τον Ροδέρτο, το δολοφόνο της άδελφής της. Την άπηγαινε, λοιπόν, γιάτί η Τερέζα παρ' όλη την τρέλλα της, δεν έπαψε να τον κατηγορή!

— «Ναι, πιθανόν να έχετε δίκιο...

— «Γιατί όμως η Φράγκα έκλεψε την άδελφή της; Αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω...

— «Το πράγμα ωστόσο είναι όλοφάνερο. Η Φράγκα αγαπάει τον Ροδέρτο, το δολοφόνο της άδελφής της. Την άπηγαινε, λοιπόν, γιάτί η Τερέζα παρ' όλη την τρέλλα της, δεν έπαψε να τον κατηγορή!

— «Ναι, πιθανόν να έχετε δίκιο...

— «Βέβαια! Η Φράγκα ελπίζει να γιάτρευη την άδελφή της να πετύχη χωρίς στην άφοσίωσή της να την κάνει ν' άνακαλέση τις κατηγορίες της...

— «Ναι, αυτό είναι! Τώρα που το σκέφτηκα, συμφωνώ με την ιδέα σας. Άλλά τέτοιες πράξεις δεν μπορώ να τις άνεχθώ. Κι' έπειδή ο κ. ντε Ροσβέλ κι' έσεις είσαστε οι νόμιμοι κληρονόμοι της Τερέζας — έφ' όσον λείπει ο σύζυγός της — σας βεβαιώνω ότι θα κάνω ό,τι μπορώ γιά να σας την ξαναδώσω.

— «Τα σκοτεινά μάτια της Ναδίνιας έλαμψαν σαν διαμάντια.

— «Ευχαριστώ! είπε. Πρέπει όμως να ενεργήσετε γρήγορα, αν θέλετε να πετύχετε... Κανείς δεν είδε τις κόρες μου, ούτε τη μίς Αντριου σήμερα στο μέγαρο...

— «Θά έφυγαν λοιπόν προτού ξυπνήση το πρωινό. Συνεπώς θα πέρασαν άπό τότε δεκάξη τουλάχιστον ώρες. Και οι δεκάξη αυτές ώρες θα χρησιμοποιήσουν θαυμάσια άπό μια νέα σαν τη Φράγκα.

— «Ο κ. ντε Κομβρεμόν έκανε μιά καθυσχεαστική χειρονομία και της άπάντησε:

— «Μη σας νοιάζη! Με τα μέσα που διαθέτουμε σας βεβαιώνω ότι θα ξαναβρούμε την κόρη σας.

— «Το ελπίζω! είπε η Ναδίνια.

— «Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν σήκώθηκε.

— «Εδώ, είπε, δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Πηγαινω στο μέγαρο των δικαστηρίων. Θά προσπαθήσω να δώ τον κ. Ζερβαί και να συνηνοηθώ, μαζί του. Αύριο είναι πολύ πιθανόν ότι θα έχω είδησεις. Και μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες η κόρη σας θα ξαναγυρίση στην άγκαλιά σας...

— «Η Ναδίνια συνώδεψε τον ντε Κομβρεμόν ως τα δικαστήρια και κατόπιν ξαναγύρισε στο μέγαρό της.

— «Εκεί πήγε αμέσως στο δωμάτιο της Φράγκας.

— «Η ίδια σιωπή, βασ'λεψε σ' αυτό...

— «Εξαφνα μιά ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό της κόμισσας: «Α! φτάνει μόνο να μη την βοηθήση η βαρώνη Γιάκομπσεν! Γιάτί, αν είνε με το μέρος της η βαρώνη παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του κ. ντε Κομβρεμόν, η Φράγκα θα είναι πιό δυνατή άπό μάς!...»

— «Η κακή νύχτα που είχε περάσει χθές η Ναδίνια, δεν ήταν τίποτε μπροστά σ' αυτήν που περνούσε τώρα.

— «Όπως και την προηγούμενη νύχτα, μόλις κατά τα χαράματα μπόρεσε ν' άποκοιμηθ, ο ύπνος της όμως ήταν φοβερά ταραγμένος.

— «Στις έννιά ή ώρα, έπειδή ο κ. ντε Κομβρεμόν δεν της είχε πνύσει άκόμη τίποτε, δεν κρατήθηκε πιά και πήγε να τον συναντήση...

— «Ακριβώς την ώρα εκείνη ο κ. Ζερβαί βρισκόταν στο γραφείο του άνακριτού κι' ανέφερε σ' αυτόν όλες πληροφορίες μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τα όργανά του.

— «Εννοείται ότι όλες αυτές οι πληροφορίες δεν ήταν αληθινές...

— «Έλεγε πως οι τρεις γυναίκες είχαν πάει στη Νίκαια και ότι άπό εκεί και πέρα είχαν χάσει τα ίχνη τους...

— «Πρέπει να στείλουμε εκεί έναν ίκανό άστυνομικό, είπε ο κ. ντε Κομβρεμόν, γιά ν' μάθουμε τί άπόγιναν... Μπορεί να τράβηξαν γιά τη Μασσαλία κι' εκεί να μπήκαν σε κανένα πλοίο γιά το έξωτερικό...

— «Τα μάτια της Ναδίνιας τώρα πετούσαν ολόγες. Η ιδέα αυτή του άνακριτού είχε περάσει κι' άπ' το δικό της μυαλό. Ναι,

— «Γιάτί όμως η Φράγκα έκλεψε την άδελφή της; Αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω...

— «Το πράγμα ωστόσο είναι όλοφάνερο. Η Φράγκα αγαπάει τον Ροδέρτο, το δολοφόνο της άδελφής της. Την άπηγαινε, λοιπόν, γιάτί η Τερέζα παρ' όλη την τρέλλα της, δεν έπαψε να τον κατηγορή!

— «Ναι, πιθανόν να έχετε δίκιο...

— «Βέβαια! Η Φράγκα ελπίζει να γιάτρευη την άδελφή της να πετύχη χωρίς στην άφοσίωσή της να την κάνει ν' άνακαλέση τις κατηγορίες της...

— «Ναι, αυτό είναι! Τώρα που το σκέφτηκα, συμφωνώ με την ιδέα σας. Άλλά τέτοιες πράξεις δεν μπορώ να τις άνεχθώ. Κι' έπειδή ο κ. ντε Ροσβέλ κι' έσεις είσαστε οι νόμιμοι κληρονόμοι της Τερέζας — έφ' όσον λείπει ο σύζυγός της — σας βεβαιώνω ότι θα κάνω ό,τι μπορώ γιά να σας την ξαναδώσω.

— «Τα σκοτεινά μάτια της Ναδίνιας έλαμψαν σαν διαμάντια.

— «Ευχαριστώ! είπε. Πρέπει όμως να ενεργήσετε γρήγορα, αν θέλετε να πετύχετε... Κανείς δεν είδε τις κόρες μου, ούτε τη μίς Αντριου σήμερα στο μέγαρο...

— «Θά έφυγαν λοιπόν προτού ξυπνήση το πρωινό. Συνεπώς θα πέρασαν άπό τότε δεκάξη τουλάχιστον ώρες. Και οι δεκάξη αυτές ώρες θα χρησιμοποιήσουν θαυμάσια άπό μια νέα σαν τη Φράγκα.

— «Ο κ. ντε Κομβρεμόν έκανε μιά καθυσχεαστική χειρονομία και της άπάντησε:

— «Μη σας νοιάζη! Με τα μέσα που διαθέτουμε σας βεβαιώνω ότι θα ξαναβρούμε την κόρη σας.

— «Το ελπίζω! είπε η Ναδίνια.

— «Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν σήκώθηκε.

— «Εδώ, είπε, δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Πηγαινω στο μέγαρο των δικαστηρίων. Θά προσπαθήσω να δώ τον κ. Ζερβαί και να συνηνοηθώ, μαζί του. Αύριο είναι πολύ πιθανόν ότι θα έχω είδησεις. Και μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες η κόρη σας θα ξαναγυρίση στην άγκαλιά σας...

— «Η Ναδίνια συνώδεψε τον ντε Κομβρεμόν ως τα δικαστήρια και κατόπιν ξαναγύρισε στο μέγαρό της.

— «Εκεί πήγε αμέσως στο δωμάτιο της Φράγκας.

— «Η ίδια σιωπή, βασ'λεψε σ' αυτό...

— «Εξαφνα μιά ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό της κόμισσας: «Α! φτάνει μόνο να μη την βοηθήση η βαρώνη Γιάκομπσεν! Γιάτί, αν είνε με το μέρος της η βαρώνη παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του κ. ντε Κομβρεμόν, η Φράγκα θα είναι πιό δυνατή άπό μάς!...»

— «Η κακή νύχτα που είχε περάσει χθές η Ναδίνια, δεν ήταν τίποτε μπροστά σ' αυτήν που περνούσε τώρα.

— «Όπως και την προηγούμενη νύχτα, μόλις κατά τα χαράματα μπόρεσε ν' άποκοιμηθ, ο ύπνος της όμως ήταν φοβερά ταραγμένος.

— «Στις έννιά ή ώρα, έπειδή ο κ. ντε Κομβρεμόν δεν της είχε πνύσει άκόμη τίποτε, δεν κρατήθηκε πιά και πήγε να τον συναντήση...

— «Ακριβώς την ώρα εκείνη ο κ. Ζερβαί βρισκόταν στο γραφείο του άνακριτού κι' ανέφερε σ' αυτόν όλες πληροφορίες μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τα όργανά του.

— «Εννοείται ότι όλες αυτές οι πληροφορίες δεν ήταν αληθινές...

— «Έλεγε πως οι τρεις γυναίκες είχαν πάει στη Νίκαια και ότι άπό εκεί και πέρα είχαν χάσει τα ίχνη τους...

— «Πρέπει να στείλουμε εκεί έναν ίκανό άστυνομικό, είπε ο κ. ντε Κομβρεμόν, γ

ἀκούσει τὴ διαβεβαίωσιν αὐτῆς καὶ ἐξακολουθήσει:

—Ἐπειτα, ὅταν ἡ Τερέζα δυστύχησε, ὅταν ἡ φτώχεια ἀρχισε νὰ τὴν βασανίζη, κούφθηκε τόσο ἐπίμονα ἀπ' ὅλους, ὥστε κανένας πιά δὲν ἀκούσε νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτήν. Πῶς θέλετε λοιπὸν ἡ κόμηση νὰ τὴν Ροσβέλ νὰ μαντέψῃ τὴν δυστυχία της, τὴ στιγμή πού κι' ἐσεῖς ἡ ἴδια, κυρία βαρὼν, δὲν τὴν ξέρατε καὶ τὴ στιγμή πού κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Φράγκα, πού λατρεύει τὴν ἀδελφὴν της, δὲν κατάφερε ποτὲ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀδελφὴν της, παρ' ὅλες τὶς ἐρευνες πού ἔκανε...

Ἡ Παυλίνα ἀπλόωσε τὸ χέρι της καὶ εἶπε:

—Σὰς γέλασαν, κύριε ἀνακριτά! "Ἐγὼ ἀποδείξεις καὶ ἀποδείξεις ἀθενετικές—ἀκούτε,—ὅτι ἡ κόμηση νὰ τὴν Ροσβέλ εἶναι ἐκείνη πού φροντίζει νὰ διώχνουν τὸν ἄντρα τῆς Τερέζας ἀπ' ὅλες τὶς δουλειές πού κατάφερε νὰ βροῖσκη στὸ Παρίσι! Naί, αὐτὴ πάντα ἦταν ἡ αἰτία γιὰ τὴν θέλη νὰ πεθάνῃ ἡ Τερέζα ἀπὸ τὴν πείνα!

—Ὅχι! φώναξε ὁ Μωρίς. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πιστέψω! Δὲν θὰ σὰς πιστέψω ποτέ!...

—Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν. "Ἄν δὲν θέλετε ὅμως ν' ἀλλάξετε ἐσεῖς τὴ γνώμη σας γιὰ τὴν κόμηση νὰ τὴν Ροσβέλ, δὲν θ' ἀλλάξω κι' ἐγὼ τὴ δική μου... "Ἐστὶν ἡ ἐπίσκεψίς σας πηγὴ χαμένη... Δὲν θὰ σὰς πιά πού βρίσκεται ἡ Τερέζα καὶ μπορεῖτε νὰ πῆτε ἀπὸ μέρους μου σ' αὐτὴν πού σὰς ἔστειλε ἐδῶ, ὅτι ἡ κ. Τερέζα ντ' Ἀνζελὺ θὰ ἔχῃ ἐντελὴς γιαντρεὺτὴ ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι!

Ὁ κ. ντὲ Κουμπρεμόν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Παυλίνας σάν ἄνθρωπος πού δέχτηκε στὸ κεφάλι ἕνα τρομερὸ ντύπημα μὲ ρόπαλο!

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνῃ; Νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ Ναδίνα ἦταν ἱκανὴ γιὰ τέτοιες σκληρότητες, ἡ Ναδίνα πού στάθηκε τόσο καλὴ γι' αὐτὸν, πού τόσο τὸν υποστήριξε καὶ τόσο τὸν παρηγόρησε στὴν ἀπελπισία του, ἡ Ναδίνα πού εἶχε πάντα τόσο εὐγενεϊκὰ καὶ λεπτὰ αἰσθήματα; Ὅχι! Αὐτὸ ἦταν ἀνώτερο ἀπ' τὶς δυνατόειες του!...

Ὅστόσο ἐξέτασε βαθειά κι' αὐστηρὰ τὸν ἑαυτό του, τὴν συνειδήσιν του, τὶς πράξεις του, ὅλη τὴν τὴν ζωὴν... Ἦταν πάντα τίμιος ἄνθρωπος κι' ἀδέκατος δικαστής. Ὅλοι, κι' αὐτοὶ ἀκόμα πού τὸν φθονοῦσαν, ἀναγνώριζαν μὲ σεβασμὸ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρα του.

Ἡ συνειδήσιν του λοιπὸν τοῦ ἔλεγε ὅτι ποτὲ δὲν ἔκανε καμμιὰ κακὴ πράξι γιὰ τὴν ὁποία νὰ ντροπιάσῃ!

Τότε πῶς νὰ παραδεχτῇ ὅτι γελαστικὴ ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀπὸ τὴν κόμηση ντὲ Ροσβέλ;

Καὶ ὅμως, ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν ἦταν κι' αὐτὴ γυναίκα μ' ἐξαιρετικὴ ἀντίληψιν κι' ἐντιμότητα. Ὅλοι ἔλεγαν γι' αὐτὴν ὅτι δὲν εἶχε πῆ ὅλη αὐτὴ φορὰ ψέματα στὴ ζωὴ της καὶ κάθε της λόγος ἦταν ἡ ἴδια ἡ ἀλήθεια!...

"Α! μποροῦσε κανεὶς νὰ τρελλαθῇ!... Ἐφικνίκα μιά ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του.

Μήπως πραγματικὰ ἡ Ναδίνα εἶχε καθυστερῶσι τόσο χρόνια νὰ υποκρίνεται ἀδιακόπα κι' αὐτὸς ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν καλωσύνη πού τὸν ἔδειχνε, ξεγελάστηκε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀπ' αὐτήν;

Ἡ σκέψις αὐτὴ ὅμως τοῦ φάνηκε παράτολμη.

Συλλογίστηκε ὅτι ἴσως ἡ βαρὼν νὰ ἐπηρεαζόταν ἀπὸ τὴν Φράγκα, πού εἶχε μεγάλη ἐπιμονὴν κι' ἐξαιρετικὸ πνεῦμα κι' ἡ βαρὼν, μὲ τὴν σεισά της, εἶχε ἐπηρεάσει καὶ τὸν ἴδιο μὲν τὸν τοιοῦτο καθηγορητὴρὶο τῆς ἐναντίου τῆς Ναδίνας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Δοραδῶν.

Ὁ κύριος Ἐμμανουὴλ Γ. Βουνιουκλῆς καὶ ἡ δυνὶς Σοφία Ε. Κονιδάου ἡλοαβανίσθησαν. Εὐνοῖαι τανγίαν τὴν στέψιν.

Ὁ κ. Ἰωάννης "Αθ. Σκαλτσὰς καὶ ἡ δυνὶς Ἐλενίσσα Π. Κραυιδιώτη ἡλοαβανίσθησαν τὴν 17/11/51. Εὐνοῖαι τανγίαν τὴν στέψιν. Ν. Δελνιάνης

Ἡ Στεφανία ἔδωσε στὸν ἄρρωστο νὰ πῇ ἕνα ποτὸ πού περιεῖνε ἰσχυρὸ δηλητήριο...

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ἐνὸς αὐτοκράτορος

Δεκατρεῖς κρεμοσμένοι καὶ ἀποκεφαλίστοι

Εἶχαν περάσει περισσότεροι ἀπὸ 6 αἰῶνες ἀπὸ τότε πού ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος μετέφερε τὴν πρωτεύουσά του στὸ Βυζάντιο, καταφέροντας ἔτσι ἕνα θανάσιμο χτύπημα στοὺς ἐιδωλολάτρεις τῆς Ρώμης καὶ δίνοντας τὴν εὐχέρεια καὶ τὴ δύναμις στοὺς χριστιανούς, ν' ἀλλάξουν τὴ μορφή τοῦ κοσμοῦ. "Ἐνα παιδί 18 ἐτῶν κυβερνοῦσε τὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία τῆς Δύσεως, τὴν ἐποχὴ πού ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας (στὰ τέλη δηλαδὴ τοῦ 10ου αἰῶνος μ. Χ.): ὁ Γερμανὸς "Ὀθων ὁ Γ'.

Ὅπως ὅλοι στὴ φυλὴ του, πίστευε κι' αὐτὸς στὴ βία καὶ στὸ δικαίον τοῦ ἰσχυροτέρου. Στὴν ἀρχή, ὡστόσο, τῆς βασιλείας του, τὸν συγκρατοῦσε ἀπὸ τυραννικὲς ὑπερβασίες, τὸ ἰσχυρὸ χέρι τῆς μητέρας του Θεοφανοῦς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κατεῖχε τὸ σπουδαῖο ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου τῆς Ρώμης, ἕνας νέος ὀνόματι Κρεσέντιος, γεμάτος θέλησιν καὶ ἐνεργητικότητα. Ἦταν εἰδωλολάτρης κι' εἶχε βάλει γιὰ σκοπὸν τὸν ἐκμνησίση τὴν ἐπιρροὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ ξαναφέρῃ τὴν Ρώμην στὴν παλαιὰ της αἴγλη — παρ' ὅλες τὶς καταστροφὲς καὶ τὶς λεηλασίες πού εἶχε ὑποστῇ ὡς τότε ἀπὸ ἐξὴ βαρβαρικὲς ἐπιδρομές.

Γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀντιχριστιανικὴς αὐτὲς τάσεις, ὁ "Ὀθων φρόντισε νὰ δοθῇ ἡ παπικὴ τίτλα σ' ἕνα νεαρὸ ἐξάδελφόν του, πού πῆρε τὸ ὄνομα Γρηγόριος Ε'. Ἡ ἐνέργειά του ὅμως αὐτὴ, συνάντησε σφοδρὴ ἀντίδρασι ἀπ' τὸν περιβάλλον τοῦ Κρεσεντίου. Μία καλὰ ὥργανωμένη ἐξέγερσις, ἀνάγκασε τὸν νέο Πάπα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐδρὰ του καὶ νὰ ζητήσῃ καταφύγιον στὴν Παβία. Ἐκεῖ, συνεκάλεσε μιά σύνοδο ἀρχιεπισκόπων καὶ ἀφώρισε τὸν Κρεσέντιον.

Ἀντὶ ὅμως νὰ δειλιάσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀφορισμὸ, ὁ ὑπάτος τῆς Ρώμης, ἀπάντησε μὲ ἀνάλογο τρόπο: Δημιούργησε δηλαδὴ ἕνα δεύτερο Πάπα, τὸν σοφὸ ἀρχιεπίσκοπο τῆς Πιασέντζας, πού ὠνομάσθηκε Ἰωάννης ΙΣΤ'.

Στὴν ἀποφασιστικὴ καὶ φιλόδοξη δράσιν του, ὁ Κρεσέντιος εἶχε βοηθὸ τὴ σύζυγόν του Στεφανία, μιά γυναίκα μὲ ἐξαιρετικὴ ὠμορφιά καὶ δημοτικότητα.

Στὸ μεταξύ, ὁ Γρηγόριος ἔστειλε ἀπεγνωσμένα μηνύματα στὸν ἐξάδελφόν του "Ὀθωνα, ζητώντας τὴ βοήθειά του. Πραγματικὰ, στὶς ἀρχὲς τοῦ 998, ὁ νεαρὸς αὐτοκράτωρ κατέβηκε μὲ τὰ βαρβαρικὰ στίφη του πρὸς τὸν νότον, κατέκλυσε τὶς πεδιάδες τῆς Λομβαρδίας κι' ἔφθασε στὴ Ρώμην.

Ὁ Κρεσέντιος, μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς κυριωτέρους ὁπαδούς του, κατέφυγαν στὸν πύργον τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου. Ἐκεῖ τοὺς πολιορκῶσαν οἱ Οὐννοὶ, χρησιμοποιοῦντας καταπέλτες, πύρινα βλήματα καὶ μυριάδες βέλη. Ὁ Κρεσέντιος κατάλαβε πῶς δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντῆξῃ γιὰ πολὺ, καὶ δέχθηκε τὶς προτάσεις πού τοῦ ἐγίναν νὰ παραδοθῇ, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ "Ὀθωνος νὰ σεβασθῇ τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία ὅλων τῶν πολιορκημένων. Δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅμως πῶς δὲν ἀξίζει τίποτε ἡ ὑπόσχεσις ἐνὸς Γερμανοῦ, ἔστω καὶ αὐτοκράτορος...

Ὅταν, λοιπὸν, ὁ Κρεσέντιος καὶ οἱ σύντροφοί του θέλησαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὸν πύργον, οἱ στρατιῶτες τοῦ "Ὀθωνος τοὺς ἐπίσαν καὶ τοὺς ἔρριξαν, ἀλυσόδετους, σὲ μιά σκοτεινὴ φυλακή.

Ἡ ἀπελπισμένη Στεφανία ἔτρεψε νὰ παρακαλῇ τὸν "Ὀθωνα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ συζύγου της. Μίλησε μὲ πάθος καὶ ἐγγυαλτῖα... Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ καταλάβῃ, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν πρόσεχε καθόλου σ' ὅ,τι τοῦ ἔλεγε! Κτύπησε μόνον λαίμαργα τὶς θαυμάσιες γραμμές της... Στὸ τέλος, δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησιν, οὔτε εὐνοίαν, οὔτε ἀρνητικὴν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Κρεσέντιος καὶ δώδεκα ὁπαδοί του, ἀποκεφαλίσθηκαν, καὶ τὰ ἀκεφάλια σώματά τους κρεμάστηκαν ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου! Συγχρόνως, συνελήφθη ἐξῶ ἀπ' τὸν πύργον ἕνας χωρικός. Κι' ἀναγνωρίσθηκε ὅτι ἦταν ὁ Πάπας Ἰωάννης, πού εἶχε ἐπιχειρήσῃ νὰ δραπέτευσῃ, μεταμφιεσμένος. Ὁ Γρηγόριος, πού εἶχε φτάσει στὸ μεταξύ στὴ Ρώμην, φάνηκε κληρὸς κι' ἀμειλίκοις ἀπέναντί του. Ἡ τύχη τοῦ δυστυχισμένου ἦταν φρικτὴ. Δίχως κανὲν τὶς περιττὲς διατυπώσεις μιάς δικῆς, τὸν ἔδεσαν πάνω σ' ἕνα ξύλινον κρεβάτι, τοῦκοφαν τὴ μύτη καὶ τὴ γλῶσσα καὶ τοῦβγαλαν τὰ μάτια. Ὑστερα, ἀπὸ σταματήσαν τὴν αἱμορραγία ριχνοντας ἀλάτι στὶς πληγὲς του, τὸν ἔδεσαν ἀναποδὰ σ' ἕνα γαϊδάρου καὶ τὸν περιέφεραν ἔτσι στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης.

Εὐτυχὴς γι' αὐτόν, ἐπενέβη ὁ ἅγιος Νεῖλος — ἕνας Ἕλληνας μοναχὸς μὲ μεγάλη ἐπιρροή — καὶ ἐπέτυχε ἀπὸ τὸν "Ὀθωνα νὰ σταματήσουν τὰ μαρτύρια τοῦ Ἰωάννη καὶ νὰ τοῦ τὸν παραδώσουν. "Ἐτσι, ὁ ἀτυχὸς ἀντίπαλός του Γρηγόριος Ε', πέρασε τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες του στὴ γαλήνη ἐνὸς μοναστηρίου.

Οἱ γυναῖκες κι' οἱ ἀδελφές τῶν καταδικῶν, μοιράστηκαν στοὺς ἀρχηγούς του γερμανικοῦ στρατοῦ. "Ἐτσι, ἡ Στεφανία ἔγινε δούλη τοῦ "Ὀθωνος. Τὸ μῖσος τὴν ἐπνιγε, εἶχε ὅμως τὴν ἐτοιμότητα καὶ τὴν ψυχικὴ δύναμιν νὰ τὸν κρύψῃ, περιμένοντας νὰ σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκδίκης. Τὴν ἐνίσχυε σ' αὐτὴ ἡ ἀπεραντὴ λατρεία τῆς γιὰ τὸ δυστυχισμένον Κρεσέντιον...

Ἐπὶ 3 χρόνια, ἔμεινε ὑποταγμένη στὶς ὀρέξεις τοῦ βαρβάρου αὐτοκράτορος, ἐνῶ τὸ μῖσος της μεγάλωνε ὁλόαν. Ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι Ρωμαῖοι δὲν μπορούσαν πιά ν' ἀνεχθοῦν τὶς καταπίσεις τοῦ ξένου κατακτητοῦ κι' ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐξεγερθοῦν. Ἡ ἐκρηκτικὴ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα ἀνησυχούσε ἀκόμη καὶ τὶς λεγεῶνες τῶν Οὐννων. Καὶ οἱ σύμβουλοι τοῦ "Ὀθωνος, τοῦ συνιστοῦσαν ἀδιάκοπα ν' ἀφήσῃ τὴ Ρώμην καὶ ν' ἀποσυρθῇ βορειότερα, σὲ κάποιο μέρος ἀσφαλέστερο.

Τέλος, ὁ αὐτοκράτωρ συμφωνώθηκε μὲ τὶς ὑποδείξεις τους. "Ἐνῶ ὅμως ταξίδευε πρὸς τὸ βορρᾶ, ἔπαθε ἕνα ἀκακοῦθον πυρετό, μὲ ἐξάνθημα. Τότε ἡ Στεφανία — πού δὲν εἶχε φύγῃ καθόλου ἀπὸ κοντὰ του — ἔκοιπε πῶς εἶχε φτάσει ἡ στιγμή νὰ ἐκδικηθῇ: "Ἐδωσε στὸν ἄρρωστο νὰ πῇ ἕνα ποτὸ, πού περιεῖχε ἰσχυρὸ δηλητήριο. Καὶ παρακολούθησε μὲ ἄγρια χαρὰ τὸ ξεψύχημα του...

"Ὑστερα κατῴρθησε νὰ δραπέτευσῃ, γιὰ νὰ πᾶν νὰ γονατίσῃ πάνω στὸν τάφο τοῦ Κρεσεντίου καὶ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ψυχὴν του πῶς εἶχε κρατήσει τὸν ὄρκον της...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Αὐτὸ, Δεσποινίδες καὶ Κύριοι, εἶνε τὸ τελευταῖον μάθημα τῆς σειράς μας. Ὁ γάμος μας εἶνε σήμερὰ ἡλικίας εἰκοσι πέντε ἐτῶν. Ἡ συνήθεια απαιτεῖ, νὰ γιορτάζουμε τοὺς ἀργυροὺς γάμους. Γιὰ τὰ εἰκοσι πέντε χρόνια; Προφανῶς γιὰ τὸν ἄνθρωπον ἀρέσκονται νὰ λογαριάζουν μ' ἑκατοντάδες. Ἐνας αἰώνας τοὺς κάνει ἐντύπωσι. Γι' αὐτὸ γιορτάζουμε στὰ πενήντα χρόνια, τοὺς χρυσοὺς γάμους καὶ στὰ ἑξήδηκα κάποτε, τοὺς ἀδαμάντινους. Πῶς συχνὰ ὅμως τοὺς ἀργυροὺς. Ὅσα ὑποθέσουμε λοιπὸν ὅτι σήμερὰ γιορτάζετε τοὺς ἀργυροὺς σας γάμους. Προετοιμάσατε μιά μικρὴ γιορτὴ, καλέσατε φίλους καὶ τοὺς περιμένετε. Πῶς εἶπατε; Τί σκέπτεσθε; Θυμάστε ἴσως τὸν πνευματικὸν ἕκνον ἄνθρωπον, στὸν ὁποῖο ἔλεγαν πῶς ἕνας συγγραφέας ἦταν φτασμένος. «Φτασμένος, μάλιστα, ἀπάντησε, ἀλλὰ σὲ τί χάγια!...» Σὲ τί χάγια βρίσκεστε καὶ σεῖς; Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε ἀργυροὺς γάμους γελοῖους καὶ θλιβερούς. Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε καὶ ἐξαισιους. Θὰ σὰς δείξω καὶ τὶς δύο ὁψεις. Καὶ νὰ πρῶτα: Οἱ Ἀργυροὶ Γάμοι ὅπως δὲν πρέπει νὰ εἶνε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ποιὰ ὥρα θάρουν οἱ καλεσμένοι μας;

ΜΑΡΙΖ: Στὶς πέντε... Καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ ἐλθῇ ὅρα τους.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τί ἀγαπεία! Ἦταν ἀνάγκη νὰ καλέσουμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς θυμίσουμε πῶς, ἐδῶ καὶ εἰκοσι πέντε χρόνια, κάναμε τὴ μεγαλύτερη τρέλλα τῆς ζωῆς μας;

ΜΑΡΙΖ: Δὲν μποροῦσαμε νὰ κάνουμε ἀλλοιῶτα. Τὸ ἴδιο ἔκαναν οἱ Ντυπὲρ-Ρομπισόν, οἱ Ρομίου κι' οἱ ἀδελφοὶ σου πέρσι... Μιὰ ἐξάρει ἀπὸ μέρους μας θὰ τὴ σχολίασαν...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Καὶ τὴ χρεωκοπία τοῦ γάμου μας τὴν ξεχνᾷς; Νομίζεις πῶς δὲν τὴν σχολιάζεις; Ἀκούω κιόλας τὰ σχόλια τῶν καλεσμένων σου: «Ἀργυροὶ γάμοι! θὰ φωνάζῃ αὐτὴ ἡ συχαμένη ἡ Καρίνα. Μὲ κάνουν νὰ ξεκαρδίζωμαι στὰ γέλια μὲ τοὺς ἀργυροὺς γάμους τοὺς! Τὸ πολὺ, πολὺ γάμοι ἀπὸ τεκεκέ...» «Ἐγὼ ἀρνούμαι νὰ παρευρεθῶ, θὰ πῇ ἡ φιλενάδα σου ἡ Βέρθα, δὲν θέλω νὰ συγγινηθῶ πάνω σὲ εἰκοσι πέντε χρόνια γεμάτα ἀπὸ ἀμοιβαίους ἀπιστίας, ἀπὸ σκάνδαλα καὶ καυγάδες. Ἐπὶ τὸν τοιαύτον, θὰ προσέσῃ, πῶς ἡ Μαρίζ θάχῃ καλέσει ὅλους τοὺς παλιούς τρυφερούς φίλους της κι' ὁ Φίλιππος ὅλες τὶς παλιές του κατακτήσεις. Ὁραῖος κόσμος, μὰ τὴν ἀλήθεια...» Ἀλήθεια, κάλεσε καὶ τὸν μουσικόν σου;

ΜΑΡΙΖ: Φυσικὰ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ: "Ἐλλειψις τάκτ... Καὶ τὸν πρεσβευτὴν σου;

ΜΑΡΙΖ: Φυσικὰ. Μήπως ἐσὺ δὲν κάλεσε τὴ Σαντάλ καὶ τὴ Ντολνὲρ; Ἀλλωστε, σὲ βεβαίον, πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή, ἔχω περισσώτερη ὀρεξὶ νὰ κλάψω παρὰ νὰ ὑποδεχῶμαι. Τί θλιβερό νὰ συλλογίζωμαι πῶς ἐδῶ καὶ εἰκοσι πέντε χρόνια ἡμῶνα μιά ὥρα καὶ πάλιν, γεμάτη ἐλπίδες, πῶς εἶχα ὅλη τὴ ζωὴ μπροστὰ μου, πῶς περιμένα ἀπ' τὸν ἔρωτα μιά ὑπεράνθρωπην εὐτυχία καὶ πῶς σήμερὰ ἡ φτωχὴ ζωὴ μου, ἡ μοναδικὴ καὶ συντομὴν ζωὴ μου, εἶνε ἀνεπανόρθωτα κατεστραμένη...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: "Ἐξ αἰτίας σου! ΜΑΡΙΖ: Ὅχι, ἐξ αἰτίας σου! Ὁ ἔντρος εἶνε ὑπεύθυνος γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐσὺ εἶχες πείρα, ἐγὼ ἡμῶνα ἀφελὴς καὶ ἀγνή. Μὲ παντρεύτηκες δίχως νὰ μ' ἀγαπᾷς, ἀπὸ φιλοδοξία, γιὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ πατέρα μου στὴν καριέρα σου. Σ' ὅλο τὸ γαμήλιον ταξίδι μας δὲν μπόρεσε ποτὲ οὔτε μὴ λέξῃ ἀληθινὴς τρυφερότητας. Τὴ μὴν μέρα πού κατάλαβα γιὰ μιά στιγμή, πῶς εἴμαστε παντρεμένοι ἦταν στὸ Μιλᾶν, ὅταν δὲν χώνεψες τὸ φαγητό σου κι' ἀναγκάστηκε νὰ σοῦ κρατῶ τὸ κεφάλι πάνω ἀπ' τὴν λεκάνην. Δὲν εἶνε θλιβερό αὐτό;... Στὸ γυρισμὸ, ὅταν σὲ καθηγορήσα πῶς ζούσες σάν νὰ μὴν ὑπάρχα, τὸλμησες νὰ μ' ἀπαντήσης: «Παντρεύεταί κανεὶς γιὰ νὰ μὴν εἶνε μόνος του...»

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Κι' ἐσὺ μοῦ ἀπάντησες: «Παντρεύεταί κανεὶς γιὰ νὰ μὴν εἶνε μόνος τρεῖς ἢ τέσσερες...» ΜΑΡΙΖ: Τί ἤθελες νὰ κάνῃς; Μὴ βρίσκοντας τὸν ἔρωτα στίτι μου, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν γυρῶ ἄλλου... Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἡμῶνα ἐρατευμένη, πιστὴ... Μὴ σκόνης τοὺς ὤμους σου. Θὰ μπορούσα νὰ σ' ἀγαπήσω, ἂν εἶχες γιὰ μένα λίγη τρυφερότητα. Ἀλλὰ ποτὲ μοῦ δὲν εἶδα ἀπὸ σένα μιά περιποίησιν, ἕνα δῶρον... μιά ἐκδῶσιν ἀγάπης.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αὐτὸ ξεπερνᾷ τὰ ὅρια! Ποιὸς σοῦ χάρισε τὰ δαχτυλίδια σου, τὸ κολλιέ σου, αὐτὸ τὸ σπῆτι; ΜΑΡΙΖ: Ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μὲ στεγάσῃς καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς γυμνὴ. Ἀλλὰ μοῦ χάρισε ποτὲ σοῦ, ἀδελφὸν μου, κατὰ τὴν ἀλήθειαν...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αὐτὸ ξεπερνᾷ τὰ ὅρια! Ποιὸς σοῦ χάρισε τὰ δαχτυλίδια σου, τὸ κολλιέ σου, αὐτὸ τὸ σπῆτι; ΜΑΡΙΖ: Ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μὲ στεγάσῃς καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς γυμνὴ. Ἀλλὰ μοῦ χάρισε ποτὲ σοῦ, ἀδελφὸν μου, κατὰ τὴν ἀλήθειαν...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δὲν τὸ σκέφτηκες. ΜΑΡΙΖ: Αὐτὸ σοῦ κατηγορῶ, ὅπως καὶ τὸ σὲ εἶς ἄλλες γυναῖκες σοῦ τὸν καθηγορήσαν. Δὲν σκέφτεσαι παρὰ τὸν ἑαυτό σου... Ἀλήθεια, τί μοῦ χάριζεσ σήμερα γιὰ τὰ εἰκοσι πέντε μας χρόνια; ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τὸ ξέρεις καλὰ, ἀφού τ' ἀγοράσαμε μαζί. Αὐτὸν τὸν ἀσπένιο στάχιν.

ΜΑΡΙΖ: Αὐτὸ εἶν' ὄλο;... Θὰ τὸ βροῦν γελοῖον, πανάθλιο. ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ποιοὶ θὰ τὸ βροῦν; Οἱ πενιχρότεροι ξάδελφοί μας πού θάρουν νὰ φάνε τὰ σάντουιτς μας, τὰ πτὶ-φοῦρ καὶ νὰ πούν τὴν σαμπάνια μας;... Ὁ! τώρα πού τὸ θυμήθηκα: μὴν ἀφήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὰ τέσσερα παιδιά της νὰ ριχτοῦν σάν λυκοὶ στὸ μπουφέ "Ἐρχονται παντὴρ...

ΜΑΡΙΖ: Αὐτὸ εἶν' ὄλο;... Θὰ τὸ βροῦν γελοῖον, πανάθλιο. ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ποιοὶ θὰ τὸ βροῦν; Οἱ πενιχρότεροι ξάδελφοί μας πού θάρουν νὰ φάνε τὰ σάντουιτς μας, τὰ πτὶ-φοῦρ καὶ νὰ πούν τὴν σαμπάνια μας;... Ὁ! τώρα πού τὸ θυμήθηκα: μὴν ἀφήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὰ τέσσερα παιδιά της νὰ ριχτοῦν σάν λυκοὶ στὸ μπουφέ "Ἐρχονται παντὴρ...

ΜΑΡΙΖ: Αὐτὸ εἶν' ὄλο;... Θὰ τὸ βροῦν γελοῖον, πανάθλιο. ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ποιοὶ θὰ τὸ βροῦν; Οἱ πενιχρότεροι ξάδελφοί μας πού θάρουν νὰ φάνε τὰ σάντουιτς μας, τὰ πτὶ-φοῦρ καὶ νὰ πούν τὴν σαμπάνια μας;... Ὁ! τώρα πού τὸ θυμήθηκα: μὴν ἀφήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὰ τέσσερα παιδιά της νὰ ριχτοῦν σάν λυκοὶ στὸ μπουφέ "Ἐρχονται παντὴρ...

ΜΑΡΙΖ: Τὰ καυμένα τὰ παιδιά! Δὲν τρῶνε καλὰ στὸ σπῆτι τους... Οἱ οἰκογενειακὲς αὐτὲς γιορτὲς εἶνε γι' αὐτοὺς μεγάλη χαρὰ...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Οἰκογενειακὲς γιορτὲς εἶπε; Μὲ διασκεδάσεις μὲ τὴν οἰκογένειά σου... Πού τὴν βρήκατε τὴν οἰκογένειά; Τὴ μητέρα μου δὲν τὴν ἀγαπᾷς κι' ἐγὼ δὲν ἀγαπᾷ τὴν δική σου. Ἀκόμα καὶ τὰ παιδιά μας δὲν θάρουν...

ΜΑΡΙΖ: Εἶσαι ἄδικος. Πῶς θέλεις νὰρῶν; Ἡ Μόνικα εἶνε στὴν Ἀγγλίαν μὲ τὸν ἄντρα της κι' ὁ Μάρκος στὴν Ἀμερική...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ὑπάρχουν ἀεροπλάνα... Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς βρίσκουν αὐτὴ τὴν ἐορτὴ πολὺ γελοῖα. Κι' ἔχουν δικήν. "Ἐνοῖα σου, τίς οἰκογενεῖς μας θὰ τίς ἀντιπροσωπεύσουν οἱ φτωχοὶ μας ξάδελφοι, οἱ πενιχρὲς θεῖες μας καὶ οἱ δίχως βρακὶ θεῖοι μας!

"Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους μας! Αὐτοὺς δα τοὺς ξερούμε καλὰ! ("Ἀκούεταί τοῦ κουδοῦνι. Θόρυβος τῆς πόρτας πού ἀνοίγει).

ΜΑΡΙΖ: Σώπα! "Ἡρᾶν. Μήπως ἡ μύτη μου γυαλίζει; ΦΙΛΙΠΠΟΣ: "Ὅχι, ἀγαπημένη μου σύζυγος, ἡ μύτη σου δὲν γυαλίζει, μὰ κι' ἂν γυαλίζε, πούν θέλεις νὰ ἐνδιαφερῇ αὐτό; Ἰσως μόνον τὸ μουσικόν σου!

(Θόρυβος. Οἱ καλεσμένοι). ΜΑΡΙΖ: Καλημέρα, θεῖα Σελίνα!... Τί εὐγενικὴ πού εἶσαι!... Κι' ἔφερες ὅλα τὰ ἐγγόνια σου; Τί χαρὰ!... Ὁ μπουφὲς εἶν' ἀπὸ δῶ, θεῖα Σελίνα... Καλημέρα, Μερμε... Καλημέρα, Μιμή... Καλημέρα, Μελόν...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Καλημέρα, κύριε Σοτίνσκυ, γοητευμένος πού σὰς βλέπω. Ἡ μέρα αὕτη θ

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο βασιλιάς των Λαπιθών Φλέγουος είχε έναν γιό μονακριβό τον Ίξιονα, που τον υπεραγαπούσε. Ο Ίξιων ήταν τρομερά έρωτολήπιτος και άστατος. Ήθελε όμως ημέρα που ο Ίξιων έγινε βασιλιάς κι έπαθε των παθών του τον τάραχο.

Τον καιρό εκείνο η κόρη του Δηϊονέως φημιζόταν ως η πιο όμορφη νέα του τόπου. Πολλά βασιλόπουλα αγάπησαν τη Δία — έτσι έλεγαν τη νέα — και θεωρούσαν τον εαυτό τους ευτυχισμένον αν μπορούσαν να κατακτήσουν την καρδιά της.

Άλλ' η Δία ήταν μονάχα αγάπησε. Κι' αυτός ο ευτυχής θνητός, ήταν ο βασιλιάς Ίξιων.

Όταν αυτός άκουσε μάλιστα να μιλάνε για την όμορφη της Δίας, πήγε στον πατέρα της να τη ζητήσει σε γάμο. Μόλις αντίκουσαν ο ένας τον άλλον, μια αμοιβαία φλόγα έρωτος ξεπήδησε απ' την καρδιά και των δύο τους.

Στην αρχαιότητα υπήρχεν η συνήθεια ν' αγοράζει ο γαμπρός τη νύφη. Αν η νύφη ήταν όμορφη και γι' αυτό το λόγο περιζήτητη, ο πατέρας της έκανε τη τύχη του. Αν όμως ήτανε άσχημη δύσκολο βρισκόταν γαμπρός να τη ζητήσει σε γάμο...

Ο όμορφος και ίπποτικός Ίξιων ήταν πλούσιος. υα είχε ένα φοβερό ελάττωμα, που το κληρονόμησε από τον πατέρα του. Ήταν υπερβολικά τσιγκούνης. Όταν άκουσε λοιπόν πόσα χρήματα ζητούσε ο πατέρας της Δίας, κατσούφιασε, στενοχωρήθηκε, μα στο τέλος δέχτηκε.

Κι' ο Δηϊονέας έδωσε τη συγκατάθεσή του με την ύστεροβουλή να εκμεταλλευθεί τον έρωτά τους και να πάρη περισσότερα... Ο Ίξιων ήταν όμως και πονηρός. Κατάλαβε ότι ο πατέρας της Δίας ανέβαλλε το γάμο για να του πάρη πιο πολλά, υπολογίζοντας στην ανυπομονησία του και στον έρωτά του.

Σκέφθηκε λοιπόν να ξεγελάσει τον πεθερό του με υποσχέσεις και του είπε ότι επειδή αγαπούσε τη Δία, θα πλήρωνε περισσότερα, αν χωρίς άλλην αναβολή, γινόταν ο γάμος. Γεμάτος χαρά ο γέρος έδωσε την άδεια και οι έρωτευμένοι νέοι παντρεύτηκαν.

Έπειτα ο Ίξιων παίρνοντας την όμορφη γυναίκα του, πήγε στ' ανάκτορα του πατέρα του.

Ο Δηϊονέας έμεινε στο δικό του, περιμένοντας με συγκίνηση απ' το γαμπρό

του το αντίτιμο της αγοράς της Δίας...

Ο τσιγκούνης όμως Ίξιων ανέβαλλε μέρα με την ήμερα τις υποσχέσεις του κι' όσο περνούσε ο καιρός, τόσο εύρισκε τη Δία του ακριβώς νέα αγορασμένη. Ο πατέρας της νέας ωστόσο έστελνε γράμματα, ζητώντας τα λεπτά. Ο Ίξιων πάλι σχεδίαζε πάντα να κόψη κάτι του

Ο Ίξιων έσπρωξε τον πεθερό του και τον έριξε μέσα στις φλόγες...

πεθερού του και το ποσόν αυτό μεγάλωσε κάθε μέρα, όσο μικραίνει η αγάπη του στη Δία.

Στο τέλος ο Δηϊονέας βαρέθηκε. Παράγγειλε όμως, για τελευταία φορά, να του στείλη τα χρήματα αλλιώς θ' άρχισε τον πόλεμον έναντιόν του βασιλέως των Λαπιθών!

Όταν ο Ίξιων διάβασε τα απειλητικά αυτό γράμμα του πεθερού του, τ' άρπασε. Ήξερε ότι, από μια τέτοια πολεμική περιπέτεια, η χώρα του θα έδιναι ζημιωμένη. Ίσως και με τρομερές καταστροφές. Έπρεπε, σαν τίμιος άνθρωπος να πληρώσει την προίκα που υποσχέθηκε, αλλά η τσιγκουνιά του πάλι δεν τ' άφηνε! Τί έπρεπε να κάνει για να βγεί απ' το αδιέξοδο;

Κάθισε, τότε και μελέτησε ένα φοβερό σχέδιο: ν' απαλλάξει το γαμπρό του απ' τον πεθερό του. Τού ένοιασε λοιπόν:

«Η αναβολή, ποισέβαστέ μου πεθερέ, δεν ήταν από

καμιά ύστεροβουλή σκέψι. Ήθελα μόνο, μαζί με τα χρήματα, να σου στείλω και πολύτιμα δώρα, αντίδια του θησαυρού που μου έδωσες. Τώρα τα δώρα αυτά είναι συγκεντρωμένα και σε περιμένουν μαζί με τη Δία, που ανυπομονεί να σε σφίξη στην αγκαλιά της. Κάμε, λοιπόν, αγαπημένε μου πεθερέ, ένα ταξίδι ως τη χώρα μας, όπου θα φιλοξενηθείς με όλες τις τιμές και

Τα θησαυροφυλάκια την εποχή εκείνη ήταν ύπογεια λιθοκτίστη με μια μονάχα είσοδο.

Ο Ίξιων ωδήγησε εκεί τον πεθερό του, αφού προηγουμένως πέρασαν από ένα καμίνι, που έψηναν άγνεια. Το καμίνι την ώρα εκείνη ήταν γεμάτο φλόγες και το θέαμα ήταν αληθινά μεγαλοπρεπές. Ο Ίξιων τότε είπε στο Δηϊονέα:

— Έλα κοντά, πεθερέ μου, να δεις τί περίεργο που είναι!

Ο γέρος πλησίασε ανύποπτος κι' ο Ίξιων νομίζοντας πως δεν τον έβλεπε κανείς, τον έσπρωξε και τον έριξε μέσα στο καμίνι. Έπειτα άρχισε να ζητάει βοήθεια, φωνάζοντας ότι ο πεθερός του γλύστρησε κι' έπεσε μέσα!

Έτρεξαν τότε εργάτες, άλλ' ήταν πιά πολύ αργά για να κάνουν κάτι.

Τράβηξαν το σώμα του βασιλιά καρδονιασμένο μέσα απ' το καμίνι.

Κλαίγοντας τότε υποκριτικά ο Ίξιων πρόσταξε να το θάσουν με ήγειμονικές τιμές.

Ένας όμως μικρός εργάτης, που ήταν πλαγiasμένος εκεί κοντά, είχε παρακολουθήσει την τραγική σκηνή και διηγήθηκε το έγκλημα του Ίξιωνα. Ο λαός των Λαπιθών, άναγκατισμένος, σήκωσε τότε επανάσταση έναντιόν του βασιλιά που είχε υφύλνει το βωμό της φιλοξενίας υ' ένα τέτοιο φοικτό και ανόσιο έγκλημα.

Διωγμένος απ' τη γυναίκα του, εκθρονισμένος κι' έξοριστος, ο φιλόκυρος Ίξιων πέθανε σε ξένη γη. Άλλα και πάλι δεν τελείωσαν εδώ τα βάσανά του.

Οι θεοί του Άδη, για τιμωρία του, τον καταδίκασαν να στοιφονούζη αιώνια δεμένος άπάνω σ' έναν τροχό.

Οι αιώνες θα περνούν κι' αυτός θα γυρίζει πάντα στον τροχό του μαρτυρίου του άπάνω από τις φλόγες του Άδη.

Γοιούς άντρων αγαπού οι γυναίκες;

Μια Άμερικανίδα, η Λίζα Λέγκελ, απάντησε ως εξής σ' αυτό το ερώτημα:

«Οι γυναίκες τρελλανόνα για τους «μαγνητικούς» άντρες. Ο «μαγνητικός» άντρας έμφανίζεται στα μάτια της γυναίκας σαν απειλή, σαν ύποπτος, και σαν στοιχείο μυστηρίου. Η όμορφη δεν παίζει κανένα ρόλο. «Μαγνητικοί» άνδρες στην εποχή μας είναι ο Τζαίμς Μασον και ο Ουίνστον Τσώρτσιλ. Το στοιχείο αυτό λέγεται, αντίθετα, από τον δόκτορα Γουόλφσον, και τον Άλφρεντ Χιτλερ».

ΤΟ ΚΡΥΟ ΟΥΠΑΡΙΔΕΙ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Ανοιξίς, καλοκαίρι, φθινόπωρο χειμώνας... Αυτή η διαδοχή των εποχών είναι η προϋπόθεση της υγείας. της προόδου και της ευτυχίας μας. Δεν πρόκειται δε για καμιά παραδοξολογία. Έχει αποδειχθεί ότι οι χώρες, όπου επικρατεί αιώνια άνοιξίς, υποσκάπτουν βαθμιαία τον οργανισμό, τον κάνουν τρυφή και προκαλούν παντός είδους διαταραχές και ασθένειες, χωρίς να λογαριάσουμε ότι σκοτώνουν στην κυριολεξία τη δραστηριότητα του ανθρώπου. Η έναλλαγή των εποχών, αντίθετα, σκληραγωγεί τον άνθρωπο και τον παρακινεί σε δράση.

Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν πρέπει να είμαστε έτοιμοι ν' ανυψούμε έναντιόν των καιρικών μεταβολών, που κρύβουν ένα σωρό απειλές για την υγεία μας. Κι' επειδή φτάσαμε στο χειμώνα, ως περιορισθούμε στο κρύο. Είναι ο υπ' αριθ. 1 εχθρός μας!

Ένα σωρό λοιπόν διαταραχές και ασθένειες προκαλούνται άμεσα ή έμμεσα από το κρύο. Κανένα οργανο, κανένα σύστημα του οργανισμού μας δεν ξεφεύγει από τη νοσηρή επίδρασή του. Προσβάλλει τα πάντα. Και απειλεί, σε πολλές περιπτώσεις, ακόμη κι' αυτή τη ζωή μας.

Το κρυολόγημα, πρώτα απ' όλα είναι η τυπική ασθένεια του κρύου. Τι συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωση; Το κρύο προσβάλλει το βλεννογόνο της μύτης και προκαλεί σ' αυτόν διάφορες αλλοιώσεις, που εύνοουν την ανάπτυξη όχι μόνον του ειδικού ιού του συναχίου, αλλά και πολλών άλλων παθογόνων κόκκων, που, υπό κανονικές συνθήκες παραμένουν αδρανείς στο έσωτερικό της ρινικής κοιλότητας. Ο υποσιτισμός, οι κακές συνθήκες διαβίωσης, καθώς και διάφορες ένδορμικές αλλοιώσεις (εκβλαστήσεις κτλ.) κάνουν τον οργανισμό εύπαθό στα κρυολογήματα.

Κατά τον ίδιο τρόπο, το κρύο εύνοεί τις φαρυγγίτιδες, τις άμυγδαλίτιδες κτλ.

Όταν η ψύξις εισχωρήσει βαθύτερα, έχουμε τη βρογχίτιδα με τις διάφορες μορφές της. Όπως είναι γνωστό, παντός είδους παθογόνοι κόκκοι βρίσκονται στις αναπνευστικές οδούς. Άλλα παραμένουν αδρανείς. Άρκει, όμως, η παραμικρή διαταραχή (ψύξις, εξάντλησις, υπερκόπωση κτλ.) για να γίνουν τοξικοί. Για το λόγο αυτό, η δξεία βρογχίτις συγκαταλέγεται μεταξύ των τυπικών ασθενειών του κρύου.

Κι' η πνευμονία επίσης έθεωρείτο παλαιότερα ότι ανήκε στις ασθένειες που προκαλούνται αποκλειστικά από το κρύο. Οι νεώτερες όμως παρατηρήσεις απέδειξαν, ότι αυτή η

Το κρύο, με τη συνδρομή και άλλων αιτίων, διαταράσσει όλα τα συστήματα του οργανισμού. 1) Στο νευρικό σύστημα προκαλεί: Νευρίτιδες ισχιαλγία, παράλυσι του προσωπικού νεύρου. 2) Στο αναπνευστικό σύστημα προκαλεί: Κρυολογήματα, άμυγδαλίτιδες, τραχειίτιδες, βρογχίτιδες κλπ. 3) Στο καρδιαγγειακό σύστημα προκαλεί: Σπληνίτιδα, έγκεφαλικές αιμορραγίες. 4) Στο πεπτικό σύστημα προκαλεί: Γαστροεντερικές διαταραχές, ένταση πόνων του έλκους. 5) Στο μυϊκό σύστημα και τις αρθρώσεις προκαλεί: Μυϊκό ρευματισμό (σπασμωδικό, όσφυαλγία), ρευματισμό των αρθρώσεων.

Οι νσοίρες επίδρασεις του σιν οργανισμό μας

Αντίληψη δεν ήταν σωστή. Υπεύθυνος γι' αυτή την ασθένεια είναι ένας μικρο-οργανισμός, ο γνωστός πνευμονόκοκκος του Φράνκελ. Υπάρχουν ωστόσο πνευμονίες που προκαλούνται από άλλους παθογόνους κόκκους και από άλλες αιτίες: από ένα τραύμα π.χ. από την συνεχή κατάκλιση που περιορίζει στο ελάχιστο τις αναπνευστικές κινήσεις και, τέλος, από το κρύο χωρίς την επέμβαση κανενός μικροβίου.

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι οι πνευμονίες παρουσιάζουν μεγαλύτερη συχνότητα κατά τους χειμερινούς μήνες κι' ότι οι άνδρες προσβάλλονται σε μεγαλύτερη αναλογία από τις γυναίκες, για το λόγο ότι εκτίθενται περισσότερο στις καιρικές μεταβολές.

Το ίδιο θα πρέπει να πούμε και για την πλευρίτιδα. Παρά την αντίληψη που επικρατεί γενικά, δεν προκαλείται από το κρύο! Το κρύο, όμως, υποβοηθεί την διείσδυση διαφόρων παθογόνων κόκκων στον υπεζωκότα, με αποτέλεσμα τον έρεθισμό του και τη συγκέντρωση μεταξύ των δύο υμένων του οροεινώνδους ύγρου, που, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις, μπορεί να μετασχηματισθί σε πύον. Σε πολλές περιπτώσεις, οι πλευριτίδες οφείλονται στο βάκιλλο του Κώχ. Άλλ' όχι πάντοτε. Πολλοί άλλοι κόκκοι (κοινοί στρεπτόκοκκοι, σταφυλόκοκοι κτλ.) μπορούν να προκαλέσουν πλευρίτιδα. Επίσης ο ειδικός ιός του όξους ρευματισμού των αρθρώσεων.

Το κρύο συγκαταλέγεται επίσης μεταξύ των αιτίων που προκαλούν τις κρίσεις της σθηγάγχης (δχι όμως την ίδια την ασθένεια). Άλλα το κρύο προσβάλλει επίσης και το πεπτικό σύστημα. Μια απότομη ψύξις του πυλωρού του στομάχου μπορεί να προκαλέσει όξεις πόνους, έμετους, διάρροια, πυρετό, γενική κακοδιαθεσία κτλ. Ο καλονόμενος γαστρορρευματικός πυρετός, συνήθως στους στρατιώτες που εκτίθενται στις απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας είναι μια μορφή των διαταραχών που προκαλεί το κρύο στο πεπτικό σύστημα. Το κρύο έντεινει επίσης τους πόνους του έλκους του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου.

Άλλα και το νευρικό σύστημα προσβάλλεται όχι λιγώτερο από το κρύο. Η επίδρασή του στα νεύρα εκδηλώνεται κατά δύο τρόπους: Ή προκαλεί παράλυσι, όπως συμβαίνει π.χ. στο προσωπικό νεύρο, ή πόνους ιδιαιτέρως μορφής, που είναι γνωστοί ως νευραλγίες.

Οξυατοί είναι επίσης οι πόννοι κατά την ισχιαλγία.

Αναμφισβήτητη είναι η επίδρασις του κρύου και στους ρευματισμούς. Οι πάσχοντες από μυαλγία, καθώς και οι χρόνιοι ρευματικοί καταντούν αληθινά βαρύνετρα και προαισθάνονται αρκετές ώρες πρωύτερα το ότι ο καιρός πρόκειται να χαλάσει και να γίνει περισσότερο ψυχρός και ύγρος. Οι στατιστικές αποδεικνύουν, έξ άλλου, ότι οι όξεις ρευματισμοί των αρθρώσεων εμφανίζονται με μεγαλύτερη συχνότητα κατά τους χειμερινούς μήνες και τις πρώτες έβδομάδες της άνοιξης.

Καλά λοιπόν ονόμασαν το κρύο υπ' αριθμόν 1 εχθρό της υγείας μας.

Οι «Μαχνηταί» του Χίλντεμπραντ γράφουν συνθήματα στους τοίχους...

ΟΙ «ΜΑΧΗΤΑΙ» της Ανατολικής Γερμανίας

Μιά μουσική οργάνωση που αγωνίζεται για την ελευθερία

Το κομμουνιστικό κόμμα της Ανατολικής Γερμανίας, θα πλήρωνε οσαδήποτε σ' εκείνον που θα κατάρθωνε να το απαλλάξει απ' τον πιο επιφοβεωμένο αντίπαλό του: το δόκτορα Ράινερ Χίλντεμπραντ, ένα Γερμανό 36 ετών, αρχηγό του «Αγώνος κατά της απανθρωπιάς».

Ο άνθρωπος αυτός μοιάζει μάλλον σαν Ισπανό ταυρομάχο, με μαύρα και φλογερά μάτια, ηλιοκαμμένο δέρμα και δόντια κατ'αλυσίδα. Ο ταύρος σ' αυτή την περίπτωση, είναι... οι σοβιετικές αρχές κατοχής της Ανατολικής Γερμανίας, που έχουν εξαγριωθεί με την πατριωτική δράση του Χίλντεμπραντ. Πράγματι, μέσα σε 2 χρόνια μόνο, ο Χίλντεμπραντ, ολομόναχος, κατόρθωσε να δημιουργήσει την ισχυρότερη μουσική αυτοκομμουνιστική οργάνωση που δρ' όλη την Ανατολική Γερμανία, από τη Βαλτική ως την Πολωνία και την Τσεχοσλοβακία. Οι «Μαχνηταί» του είναι πανταχού παρόντες. Γράφουν συνθήματα στους τοίχους, κολλούν τις προκηρύξεις τους μπροστά στη μύτη των Ρώσων και της «λαϊκής αστυνομίας», καταγγέλλουν στο λαό τους κατασκόπους των κομμουνιστών, ξέρουν, ότι συμβαίνει στο καθενα απ' τα 13 στρατοπέδα συγκεντρώσεως της Σοβιετικής Ζώνης, όπου βρήκαν το θάνατο 96.000 Γερμανοί απ' το 1945 ως σήμερα.

Σε κάποια πόλη της Ανατολικής Γερμανίας, μία κοπέλλα, μέλος της μουσικής οργάνωσης, κατάφερε να γίνη τηλεφωνήτρια της σοβιετικής μουσικής αστυνομίας και να ειδοποιήσει εγκαίρως 40 πολίτες, που επρόκειτο να συλληφθούν και να εκτελεσθούν.

Στα αρχεία της οργάνωσης, στο Βερολίνο, υπάρχουν σχεδιαγράμματα

Γυναίκες ύψος

Παλτά σ' όλους τους χρωματισμούς και τις ποιοτήτες. Ζορζέτες των καλύτερων ελληνικών και ευρωπαϊκών εργοστασίων. Βελούδα ωραιότατα σκέτα και κοτλέ. Κουβέρτες μάλλινες μονές και διπλές. Νέα πλουσιωτάτη παραλαβή. Τιμές λογικές, στην «ΕΣΕΕ» Α. Ε. Μητροπόλεως 46.

490.000
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
Αρίστης αποδόσεως
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
Αριστείδου 1

διαφορών ρωσικών φυλακών, φωτογραφίες των «τραίνων του θανάτου», που μεταφέρουν εξοριστούς στη Ρωσία, σημειώματα με τις τελευταίες θελήσεις μελλοθανάτων... Τα μετέφεραν ως το Βερολίνο διάφοροι «Μαχνηταί», κρυμμένα μέσα στις σάλες των παπουτσιών τους, στη φόδρα των ρούχων τους κλπ. ή γραμμένα με ανεξίτηλο μελάνι πάνω στο σώμα τους!

Ελάχιστοι άνθρωποι ξέρουν προσωπικά το Χίλντεμπραντ. Οι σημερινοί φίλοι του εργάζονται, άγνωστοι και ανώνυμοι, κάπου στην καρδιά της Ανατολικής Γερμανίας. Οι παλιοί συνάδελφοί του βρήκαν το θάνατο στον αγώνα αντίστασής κατά του Χίτλερ.

Ωστόσο, παρ' όλους τους κινδύνους που διατρέχει, ο άνθρωπος αυτός, δεν φροντίζει καθόλου για την ασφάλειά του. Όταν είναι καλός ο καιρός, πηγαίνει με το ποδήλατό του, από το σπίτι του στα γραφεία της οργάνωσης του, με μοναδικό συνοδό του ένα Ούγγρο ζώο τσοπανόσκυλο, μεγαλόσωμο αλλά ήμερο.

Δύο φορές ως τώρα επεχείρησαν να τον απαγάγουν οι πράκτορες των κομμουνιστών. Η πρώτη απόπειρα έγινε το 1949. Δύο μύρα αυτοκινήτα περίμεναν κοντά στο σπίτι του. Οι επιβάτες τους σχεδίαζαν να του κλείσουν το δρόμο, καθώς θα περνούσε με το ποδήλατο, να τον χλωροφορμίσουν και να τον μεταφέρουν στο «Ανατολικό Βερολίνο. Τους αντέληξε όμως, μία γειτονίσσα, καθώς έπλενε τα τζάμια της, ύποψιασθηκε και ειδοποίησε την αστυνομία, που περικύκλωσε σε λίγο το τετράγωνο. Το ένα αυτοκίνητο κατάφερε να ξεφύγει. Οι επιβάτες όμως του δεύτερου συλληφθήσαν και τα όπλα λησάν.

«Ένα χρόνο αργότερα, στις 9 Μαρτίου 1950, καθώς ο Χίλντεμπραντ πήγαινε με το αυτοκίνητά του, σε μία διάλειψη στο Πανεπιστήμιο του Δυτικού Βερολίνου, δύο καμινιά έβρασαν ολόταχως, από δεξιά κι' αριστερά, σ' ένα σταυροδρόμι, για να του κλείσουν το πέρασμα και να τον σταματήσουν. Ο Χίλντεμπραντ πρόλαβε να περάσει ανάμεσά τους. Νόμισε τότε, ότι είχε αποφύγει άλλως ένα τυχαίο αυτοκινητικό δυστύχημα. Σε λίγες μέρες, όμως, παρέδόθη αθόρυβτα στην αστυνομία του Δυτικού Βερολίνου. Ένας από τους πράκτορες που είχαν λάβει μέρος στην απόπειρα, και αποκάλυψε το σατανικό σχέδιο.

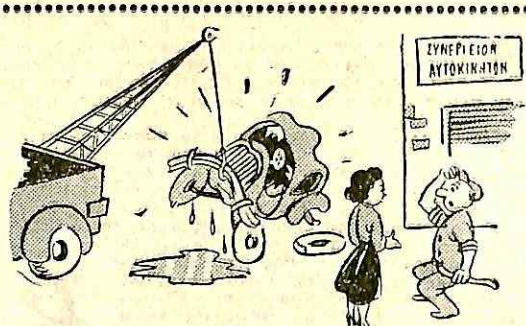
Πολύ μεγαλύτερες προφυλάξεις από το Χίλντεμπραντ παίρνουν οι στενότεροι συνεργάτες του, τα 40 περίπου μέλη του επιτελείου του. Κάθε αγνωστός επισκέπτης που θα παρουσιασθή στα γραφεία της οργάνωσης — που απέχουν ελάχιστα από τα σύνορα της Ρωσικής Ζώνης — αφού υποβληθ' σ' ένα προκαταρκτικό έλεγχο, εισάγεται κατόπιν σ' ένα δωμάτιο, όπου υπάρχει ένα παραθυράκι κλεισμένο με πυκνό δικτυώτο (σαν τα εξομολογητήρια των καθολικών εκκλησιών). Έτσι, δεν βλέπει καθόλου το πρόσωπο του «Μαχνητού» με τον οποίο μιλάει.

Ο Χίλντεμπραντ υπήρξε ανέκαθεν άσπονδος εχθρός των δικτατορικών καθεστώτων. Γεννήθηκε στη Στουτγάρδη, το 1914. Η μητέρα του ήταν Εβραία και ο πατέρας του καθηγητής του Πανεπιστημίου αυτής της πόλεως.

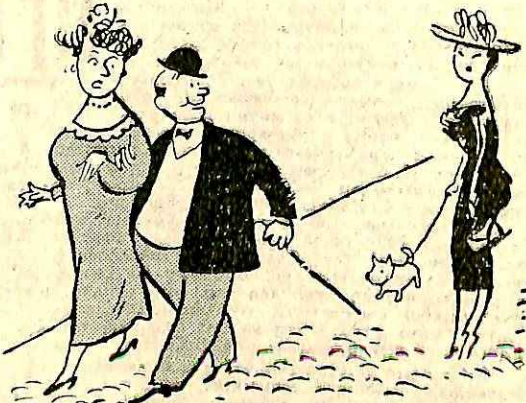
Στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, όπου σπούδασε ο Χίλντεμπραντ, σχημάθηκε στενά με τον καθηγητή «Αλμπρεχτ Χάουσερ», τον άνθρωπο που κατέστρωσε το πρώτο σχέδιο δολοφονίας του Χίτλερ.

Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, η Γκεστάπο συνέλαβε το Χίλντεμπραντ. Αφού τον κράτησαν φυλακισμένο ως το 1944, τον έστειλαν ύστερα για τιμωρία στο Ανατολικό μέτωπο, απ' όπου όμως δραπέτευσε κι' έμεινε κρυμμένος ως το τέλος του πολέμου.

Το 1946, άρχισε να συγκεντρώνει πληροφορίες για την οικρή κατάστασι των Γερμανών της Σοβιετικής Ζώνης, την πείνα, τις συλλήψεις, τους διωγμούς, τα βασανιστήρια. Και, στις 6 Αυγούστου 1948, ακούσθηκε για πρώτη φορά η ήχηρή φωνή του, απ' τον αμερικανικό ραδιοφωνικό του Βερολίνου: «Συμπατριώτες μας! Οργανωνόμαστε για να σας βοηθήσουμε. Θα μαθαίνετε με το ραδιόφωνο όλη την αλήθεια για τις συνθήκες στη Σοβιετική Ζώνη».

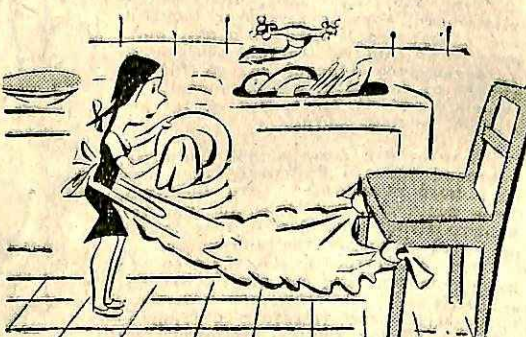

—Θα ήθελα να μου επιδιωρύσετε το αυτοκίνητο ως τις 5 το απόγευμα, για να μην πάρη είδησι ο άντρας μου τι συνέβη...

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ!

—Κυττάω γυναικούλα μου, το καπελλάκι της και σκέπτομαι πως ένα τέτοιο θα σου πήγαινε και σένα θανάσια!

«Έξυπνη χρησιμοποίησης της ποδιάς!...

—Ξέρεις, εγώ βασίζομαι πάντα στην εκλογή της σκυλίτσας μου!...

ΓΙΑ ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ τη λαιμαργία

Οι συγκινήσεις, ή πλήξεις οι επαγγελματικές συνήθειες

Τί είναι η λαιμαργία; Μιά συνήθεια και, μάλιστα, μία κακή συνήθεια! Όλοι οι φαγάδες δεν ήταν τέτοιοι από την κοιλία τους. Έγιναν με τον καιρό! Και δεν είναι μόνον η αμεριμνησία, ή οικονομική άνεσι και το πάθος για το φαγητό, που τους έκαναν να τρώνε πολύ. Κι' άλλοι πολλοί λόγοι μπορεί να συνετέλεσαν σ' αυτό. Οι κυριότεροι απ' αυτούς, κατά τον Άμερικανό ψυχολόγο δόκτορα Γκούντε, είναι οι εξής:

1. Οι απογοητεύσεις, οι έγνοιες, οι φόβοι, ή έλλειψις συναισθηματικής ζωής ή έρωτικών απολαύσεων ή ακόμη ή απότομη διακοπή τους, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, μεταβάλλουν πολλούς ανθρώπους σε αδηφάγα τέρατα και τους κάνουν να ξαναγυρίσουν στην εποχή που ήταν παιδιά... Τα μικρά, όπως είναι γνωστό, έχουν την τάση να βάζουν, τι βρεθή μπροστά τους στο στόμα τους. Το ίδιο κάνουν και οι μεγάλοι, έπειτα από μία στενοχωρία, μία απογοήτευσή κλπ. Τρώνε ακατάπαυστα!

Το φαινόμενο αυτό είναι πολύ συχνό στις γυναίκες. Μία έρωτική απογοήτευσή, ένα αποδοκιμαστικό ήθικό τραύμα π.χ., τις κάνει, σε πολλές περιπτώσεις, να τ' όρχοντον στο φαγητό. Θέλεγε κανείς πως πέφτουν έτσι σε λήθαργο. Και ξυπνούν απ' αυτόν μόνο αφού μεταβληθούν σε φαλαγγές! Κι' όχι πάντα!...

2. Σε μερικούς ανθρώπους, ή πολυφαγία αποτελεί... εκδήλωση δραστηριότητας. Δυναμικοί από ιδιοσυγκρασία, κάθουν δύο πράγματα στη ζωή τους: εργάζονται και τρώνε ακατάπαυστα! Στην κατηγορία αυτή ανήκουν μερικοί μεγάλοι συγγραφείς, όπως ο Άλεξανδρος Δουμάς κι' ο Μπαλζάκ, που δεν μπορούσαν να εργασθούν παρά μόνο, όταν είχαν το στομάχι τους γεμάτο με χρι διαρρήξεως (έτωγαν κι' οι δύο το καταπέτασμα). Οι καλύτερες ιδέες, άλλως τε, τους ερχόνταν στο τραπέζι, την ώρα που φαγητού. Στην ίδια κατηγορία ανήκουν διάφοροι επιχειρηματίες, που καταπιάνονται με κάθε είδους υποθέσεις, ελεύθεροι επαγγελματίες, που δεν εργάζονται οι ίδιοι, αλλά εποπτεύουν εκείνους που έχουν στην υπηρεσία τους κλπ.

3. Η «αθλιότης» κι' ή δυστυχία. Πολλοί άνθρωποι που περσσαν οτωχικά τη νεότητά τους, διατηρούν τη συνήθεια να τρώνε σαν πεινασμένοι κι' αφού ξεθύγουν από τη φτώχεια και σταθεροποιήσουν τη θέση τους. Ο άνθρωπος που είναι πολύ φτωχός, τρώει με βουλιμία, ή βρεθή μπροστά του, γιατί δεν ξέρει αν θα φάη κι' αύριο. Φαίνεται, λοιπόν, ότι δεν μπορούν ν' αποβάλουν αυτή τη συνήθεια, μ' όλο που δεν είναι πιά δυστυχισμένοι και δεν έχουν λόγους ν' ανησυχούν για την αύριον.

4. Η μονοτονία κι' ή πλήξη. Μερικοί άνθρωποι, που ζουν ήρεμη και μονότονη ζωή, το σίχουν στο φαγητό, που γίνεται τότε γι' αυτούς ή μοναδική απόλαυσή τους. Στην κατηγορία αυτή, ανήκουν πολλοί νοικοκυρές, που ή ζωή τους κυλάει αποκλειστικά μέσα στο σπίτι και στο νοικοκυριό τους που δεν τους παρέχει καμμία διασκέδασι. Αποκτούν τότε τη συνήθεια να μασουλίζουν διαρκώς κάτι, ώσπου ή λαιμαργία κατατνάει γι' αυτές αγίατρετο πάθος.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει με κείνους που ταξιδεύουν με αυτοκίνητο ή σιδηρόδρομο. Θεωρούν απαραίτητο να βάλουν κάτι στο στόμα τους σε κάθε σταθμό, μ' όλο που δεν πεινάνε. Γιατί το φαγητό κόβει τη μονοτονία του ταξιδιού.

Για τον ίδιο λόγο, τρώνε πολύ κι' όλοι όσοι ζουν μακριά από τον κόσμο (φυλάκες κτημάτων, σιδηροδρομικών γραμμών, μοναχοί, ανάπηροι που ή αναπηρία τους δεν έμπορεύει το φαγητό κλπ.).

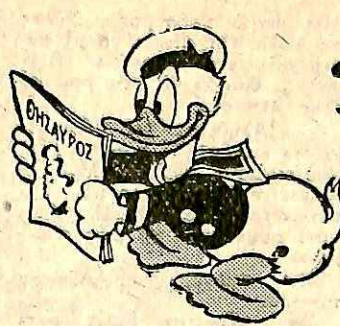
5. Άλλα κι' οι επαγγελματικές συνήθειες μπορούν να κάνουν επίσης έναν άνθρωπο λαίμαργο. Αυτό συμβαίνει με τους μαγειρούς, τους ζαχαροπλάστες κλπ. Στην αρχή, δοκιμάζουν τα πάντα από επαγγελματική ανάγκη. Άλλα, με τον καιρό, γίνονται λαίμαργοι. Για το λόγο αυτό, οι περισσότεροι μάγειροι, ζαχαροπλάστες κλπ., έχουν κοιλία!...

6. Μία άλλη αίτια πολυφαγίας, είναι ή...δειλία. Ο δειλός άνθρωπος βρίσκεται σε διαρκή πάλη με τον εαυτό του. Παίρνει διαρκώς την απόφασι να φανή θαρραλέος, αλλά, μόλις βρεθή ανάμεσα σε κόσμο, τ' όρχοντον πάλι. Δημιουργείται τότε μέσα του μία περιεργή αντίδρασι. Αισθάνεται την ανάγκη να ξεσπάσει κάπου. Κι' επειδή... αθώοτερος αντίπαλος είναι το φαγητό, πέφτει με τα μούτρα σ' αυτό. Οι δειλοί τρώνε πάρα πολύ στις κοινωνικές συγκινήσεις. Πρώτα-πρώτα, γιατί πρέπει να κάμουν κάτι. Και, δεύτερον, γιατί το μόνο που μπορούν να κάνουν, είναι να τρώνε.

7. Η ψυχική αγωνία είναι επίσης μία από τις αιτίες που σπρώχνουν τον άνθρωπο στη λαιμαργία. Πολλοί φοιτητά, όταν πρόκειται να δώσουν εξετάσεις, κυριεύονται από βουλιμία. Όταν όμως τελειώσουν τις εξετάσεις τους, δεν έχουν όρεξι για τίποτε.

Κατά τον καθηγητή Γκούντε, οι γυναίκες είναι περισσότερο λαίμαργες από τους άντρες. Πολλές γυναίκες, παρατηρεί, τρώνε λίγο στο τραπέζι. Άλλα σ' όλη μέρα των γευμάτων διαστήματα, μασουλίζουν εδάκοπα.

Το πάθος ή ή ισχύνη, παρατηρεί, εξ' άλλου, ο δόκτορας Γκούντε, δεν έχουν σχέση με την πολυφαγία. Πολλοί άνθρωποι, μ' όλο που είναι ισχυροί — εφ' όσον έννοείται, ή ισχύνη των δεν προέρχεται από παθολογική αίτια — καταβροχθίζουν τεράστιες ποσότητες τροφής, ενώ άλλοι μ' όλο που είναι πεινέες, τρώνε πολύ λίγο.

Ο άπαρηγόρητος χήρος

Στο ατελιέ του ζωγράφου Πογκέν, κάθεται ένας σαρανταπεντάρης κύριος, βουτηγμένος στο πένθος και με ύφος λυπημένο, διαβάσει μία εφημερίδα.

Ο Πογκέν ζωγραφίζει το πορτραίτο μίας ώριμης γυναίκας, από μία φωτογραφία της. Ο σαρανταπεντάρης κύριος αφήνει ποτέ-ποτέ το διαβάσμα, παει κοντά στο ζωγράφο, ρίχνει μερικές ματιές στο ταμπίλι και ψιθυρίζει:

—Αχ! ακριβώς έτσι ήταν!... Γυναικούλα μου, γλυκειά μου γυναικούλα!... Άλαφρύ νάνε το χρώμα που σε σκέπαζε!...

Ο άελπισμένος, ο άπαρηγόρητος αυτός κύριος, είναι ο Ζάν Μιρόλ. Έχει χάσει εδώ κι' ένα χρόνο τη γυναίκα του κι' επειδή θέλει την εικόνα της στο σπίτι του, αποφάσισε να παραγγείλη ένα πορτραίτο της στο ζωγράφο Πογκέν.

Μα ο Πογκέν δεν ήξερε την μακαρίτισσα κυρία Μιρόλ. Και, σε κάθε στιγμή που ο Μιρόλ σηκωνόταν και έρριχνε τη ματιά του στο πορτραίτο, τον συμβουλευόταν, λέγοντάς του:

—Κυρία Μιρόλ, τί χρώμα, παρακαλώ, να βάλουμε στα μαλλιά;

Ο κ. Μιρόλ αναστέναζε κι' έδινε τις σχετικές πληροφορίες κι' ο ζωγράφος, βουτώντας το πινέλο του στο χρώμα,

...

—Μα τί θα γίνη, κύριε Σταθμόρα; Έχει κι' άλλη καθυστέρησι το αυτομπίρι της Θεσσαλονίκης; (Του Αρχέλαου)

Εύθυμη Ιστορία

εξακολουθούσε τη δουλειά του.

Ο άπαρηγόρητος κ. Μιρόλ, γύριζε κατόπιν πάλι στην πολυθρόνα του. Δεν πρόφτανε όμως να καθήση και σε λίγο ακουγόταν ξανά ή φωνή του ζωγράφου:

—Κυρία Μιρόλ, πλησιάστε, παρακαλώ, μία στιγμή. Με συγχωρείτε για την ενοχλησι, αλλά πρέπει ν' αποδώσουμε φυσικά τα μαλλιά... Τί χρώμα; είπατε ότι είχαν ακριβώς;

—Ήταν μαύρα και γυαλιστερά! Μαύρα, κατάμαυρα, σαν του κοράκου το φτερό!

—Δεν είχε άσπρες τρίχες στο κεφάλι της;

—Μα όχι, σας λέω. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα, αχ! Θεέ μου, μαύρα σαν τη νύχτα!... Ίσως όμως, κάπου κάπου, να είχε κι' άσπρες τρίχες, αλλά ή μακαρίτισσα, ή καμένη μου ή Ζιζή, είχε την ιδιοτροπία να τις βάφει... Πιστέψτε με, κύριε Πογκέν, δεν θα μπόρεσα να παρηγορηθώ ποτέ πιά στη ζωή μου. Αχ, Ζιζή, Ζιζή μου!... Θα με φάη ο καύμος της!...

Και, μ' έναν πικρό αναστεναγμό, ξανακαθόταν στην πολυθρόνα του.

Σε λίγο πάλι, ή φωνή του Πογκέν, ξαναρωτούσε:

—Κυρία Μιρόλ, πείτε μου, παρακαλώ, πώς ήταν τα χείλη της; Λίγο παχειά δεν μου είχανε πη;

—Ναι... Στόμα λαίμαργό... Η λαιμαργία της ήταν ή ελαττωματική της... Αχ, Ζιζή, Ζιζή μου!...

—Και το ανόστημά της; Και ή ηλικία της; Μου φαί-

49

Η ΣΕΛΙΣ

της ένταξης

Κουβεντούλες

Ζηλίζορα Π. Φάλλος: Μου γράφετε με τόση ειλικρίνεια για το ελάττωμα που έχετε να ζηλεύετε όλους όσους σας τοινυσιζούν που με άποφλίζετε! Καταλαβαίνω πόσο θα είστε δυστυνημένοι με αυτό το πάθος σας, που δεν σας αφήνει, όπως λέτε, να γαρήτε την ευτυχία σας. Πρέπει ωστόσο να σας πω ότι θα κάμειτε πολύ άσχημα, αν σταυρώσετε τα νέγρια σας και πητέ: «Τί να κάμω, έτσι είναι!» Να επιβληθείτε λοιπόν στον εαυτό σας, να προσπαθήσετε να διορθώσετε, γιατί αν δεν πολεμάτε αυτό το ελάττωμα τώρα που είστε νέα, σονό- τεα θα σας κυριεύσει εξ ολοκλήρου, θα καταστρέψει τον νασα- κτήρα σας, θα σας κάνει να γίνει- τε ευπαθής και θα νάσετε έτσι όλους τους φίλους σας. Ο άνθρωπος σας κιόλας όπως μου λέ- τε άνοιξε ν' άνασκατή. Τί θέλε- τε λοιπόν: Να φτάσει μια μέρα να τον νάσετε: Δεν είναι κοίμα να καταστρέψετε έσείς ή ίδια την ευτυχία σας, ενώ είναι τόσο εύκο- λο, αφού καταλαβαίνετε το λά-θος σας, να προσπαθήσετε να το διορθώσετε:

Η Μόδα

Όσο προχωρεί η εποχή, τόσο γίνονται απαραίτητα τα έπαυ-φορία βολέκτες λοιπόν σε δύ-σκολη θέση, προκειμένου να σω-τε ένα μόνο έπαυφορία. Πώς να το διαλέξετε, σπορτίβ ή πιο α-πιγνίβ; Ριγτό ή έφοραυστό; Βέ-βαια, αν ήταν εύκολο να κάμειτε δύο έπαυφορία, θα σας συ-ιστούσα το ένα εντό και το άλλο σε στυλ ρεδινκότας. Άλλα μια που θα κάμειτε μονάνα ένα νομ-ζώ ότι πρέπει να διαλέξετε το σπορτίβ. Φοριέται πιο εύκολα και θα σας έξυπνοποίηση πιο καλά.

Τα πιο ποακτικά μαντώ ντέ σπορτ είναι αυτά που είναι εντά, άλλα νομίσ υπερβολικό πλάτος. Έχουν τους ώμους στρογγυλούς, και πολύ πλατεία τη υασάλη, ώστε να μπορούν να φορεθούν κι' άπάνω από τανιέρ. Το πλάτος τους ξεκινάει από ένα άμπε-σιάν, που ύποναυιζεί, το στρογγύλεμα των ώμων. Τα υα-νίκια τους παρουσιάζουν άόαντα-στη ποικιλία. Είναι πλατεία και άσκετά φουσκωτά έπάνω σαν τα μανίκια που φορούσαν την εποχή των Μεδίκων.

Το νασακτιστικό των έφε-τεινών έπαυφοριών είναι οι πτέ-πες σε στυλ «καγκουού» ή κο-φτές σε διάφορα σνήματα που γαννιούν τα πλάνια μ' ένα το-πο νασοιζμένο.

Αν θέλετε υποφέιτε να βάλε-τε στο έπαυφορία αυτό και ζώνη, ή οποία όμως θα είναι έλειθεση, ώστε να μη είστε ύποναυιζμένη να το φοφέτε πάντα υ' αυτήν. Μπο-ρείτε έπίσης νάγετε δύο άνοιγ-ματα στα πλάνια άπ' όπου να πεονά και να νάνεται η ζώνη. Έ-τσι τη φοφέτε με τοφέ τοπότες: όλοκληση να φαίνεται μόνο υπο-σά και πίσω να νάνεται η υ' να φαίνεται μόνον πίσω και υπο-σά να πεονά από μέσα.

Όσο για τον νιακά σας αν δεν έχετε ψηλά λαϊού υ' κάμειτε όρθιο νιακά άλλα κατεβατό. Ποοτιμάστε μάλιστα μια φο-δειά έσάσπα από το ίδιο νασο-νισμένη με λίγη νάσπα. Αν δεν σας άσκη αυτή η έσάσπα ένετε και τους υιτερους νιακάδες σε στυλ «Ντιρεκτουά» που κι' α-υτοί πηναίνον στο ριγτό παλά-σας.

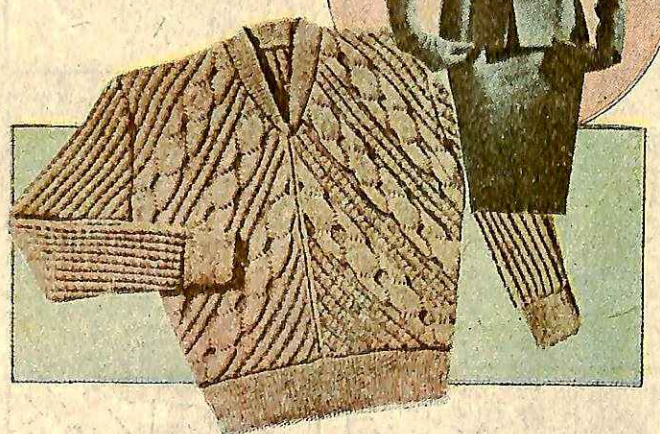
Τί ύσασμα θα διαλέξετε για το έπαυφορία σας; Όλα τα ζώσα νωμάτα συνήζονται: το κό-κκινο της φωτιάς το λαγανί το υπλ νωτιέ, το σερίζ. Άλλα φο-

οιούνται και τα πιο άπαλά νω-μάτα: το πετρόλ, το συκλαμέν, το νουσαί, το έβέκ, το γκοί άρ-ζάν, το υπέζ. Όπως βλέπετε, έ-νετε μεγάλη ποικιλία. Προσέξτε όμως ποιά νωμά θα σας έξυπ-νοτή καλύτερα. Είναι και τα καν-τοιγιέ, πολύ της υόδας και τα σκωστέλικά και αυτά που έχουν δύο ύμεις και υποφέιτε με την ά-νάποδη να κάμειτε το νιακά και τα δεδρό των μανικιών.

Τανιέρ για τις διάφορες ώρες

Άλλο ποακτικό ένδυμα που δεν πρέπει να λείπη από την γκαν-ταώπα σας είναι το τανιέρ. Βέ-βαια ένα μόνο τανιέρ δεν υποφέι- να σας έξυπνοποίηση άλλα να τί θα κάμειτε για να είστε πάντα καλά έφοδισαμέν: Τον ένα νά-νο θα κάμειτε ένα υαύσο κλασι-κό τανιέρ, που ή φοφέρεση ή υπο-σά να σας νησιεύσει άκόμη και για βοάδυ, αν την φοφέρετε με υία άμυινιέ μπλούζα. Τον άλ-λο νάουνο, πλουτίζετε τη γκαντα-ρώπα σας με ένα άπονευιατικό τανιέρ από βελούδο, ντέ λαίν υπλ-ε μασέν, πσάσινο σκρόρ ή υαύον. Για σνέδιο, διαλέγετε ένα ύσο-φο κρουαζέ με δύο σειρές κου-πιά, του βάφειτε υία νασάτα ά-πο, νάουνα και ένετε ένα τανιέρ, που υ' αυτό υποφέιτε να έμφανι-σθήτε όλες τις ώρες της ημέρας, άκόμη και τα βαδάυα.

Είστε ό λανύφνος καθολικός τύ-πος του τανιέρ που τον έλναυ-ισαν τελευταία οι μεγάλοι Πα-ρισίνοι Οίκοι και υαθέτηκε άπ' όλες τις Παριζιάνες γιατί είναι πολύ ποακτικό. Να λοιπόν, που πλουτίζετε τη γκανταρώπα σας και είστε έφοδισαμένη για νάουνα γιατί ένα κλασικό τανιέρ υποφέι να φορεθή 10 νωόνια! Ποσογή όμως, όνι οι-

Άριστερά: Το ταγιέρ της μόδας. Δεξιά: Ένα άγορίστι-κο πουλόβερ, του οποίου περιγράφουμε με κάθε λεπτομέρεια το πλέξιμο.

κονομία στο ράψιμο του τανιέρ. Πρέπει να είναι ραμμένο από κα-λό τεννίτ. Δεν επιβενεται υε-τοιόττες αυτό το είδος!

Ας δούμε τώρα υεοικέες λε-πτομέρειες. Οι φοφέρες όλων σνέ-δων από τανιέρ είναι στενές οι ζωοί φυσικοί το κοσάζ της ζακέτας έφοραυστό. Στα άπο-νευιατικά το λίγο πιο άμυινιέ διλαδό τανιέρ οι φοφέρες γί-νονται πιο πλατείες και οι ζο-κάτες «υποναυιζονται» με νω-μά ή έχουν νιακά και ραβδό υα-νικιών βελούδινα. Όποιαν υτέ λαίν υνρά υνυετινές, όσρά βελού-δο υτέ λαίν είναι τα ύσάματα που θα νησιεύονται για τα διά-φορα τανιέρ, που θα φορεθούν έ-φετος.

Πλεκτά για τ' άγορία σας

Σήφρα σας παρουσιάζουμε έ-να ύσαιοτάτο πουλόβερ άνοιστι-κο και σας έξυνομε πώς υπο-φέιτε να το πλέξετε. Σας προειδο-ποιούμε ότι είναι λίγο πολυπλο-κό.

Άνοιστε λαϊούν. 550 γουα-μάρια υαλλί Μοιγόνς τετράκλωνο και βελόνες Νο 3 και 3½, ως και υία ποαπάνω.

Μέ τ ο α : Ύψος 62 έκατο-στά. Στήθος 110 εκ. Πλάτος παμμένο από ώμο σε ώμο 44 εκ. Μήκος μανικιών 63 εκ. Όμοι 18 εκ.

Είδος πλέξιματος: Λάστινο ένα κι' ένα. Ραβδώσεις φανταζι με τον έξος τοπο: 1η σειρά = 2 π. καλοί 2 π. άνάπο-δοι. 2η σειρά: πλέκετε τους πόν-τους όπως παρουσιάζονται. 3η σειρά: όπως την πρώτη σειρά. 4η σειρά: όλοι οι πόντοι καλοί. Έ-παναλαδύετε τις 4 αυτές σει-ρές.

Σ έ δ ο ς τ ο υ υ ο τ ί φ : Το υοτίφ πλέκεται έπάνω σε 16 πόντους. 1η σειρά : γλυστοάτε τον πρώτο πόντο στη βελόνα, έ-πειτα συνεχίζετε 3 π. άνάποδους, 8 π. καλούς, 3 π. άνάποδους, 1 π. όπως τον πρώτο. 2η σειρά (όπως όλες οι σειρές με ζυγό ά-οιθύ). Πλέκετε τους πόντους ό-πως παρουσιάζονται. Οι 3η, 5η, 7η και 9η σειρές πλέκονται όπως ή 1η. Η 11η σειρά: 1 π. περα-στός, έπειτα περνάτε 3 π. στην έπί πλέον βελόνα και τους άφίνε-τε πός τα πίσω του πλέξιματος. Πλέκετε τον έπόμενον πόντο καλό και κατόπιν τους 3 π. που άφίνε-τε στην έπί πλέον βελόνα άνάπο-δους, 6 π. καλούς, περνάτε 1 π.

στην έπί πλέον βελόνα και την άφίνετε πός τα έμπρος του πλέ-ξιματος. Πλέκετε τους 3 έπόμε-νους πόντους άνάποδους, πλέκετε και τον πόντο που άφίνετε στην έπί πλέον βελόνα καλό και γλυ-στοάτε τον έπόμενον πόντο στη βελόνα σας. Οι 13η, 15η και 17η σειρές πλέκονται όπως ή 11η, άλλα γλυστοάτε κάθε φορά τον έπόμενον πόντο πός το έσωτερι-κό του υοτίφ. Οι 19η, 21η, 23η και 25η σειρές πλέκονται ως έ-ξος: Γλυστοάτε τον 1ο π. πλέ-κετε 4 π. καλούς, 6 π. άνάπο-δους, 4 π. καλούς και γλυστοάτε τον τελευταίο πόντο. Οι 27η, 29η, 31η και 33η σειρές πλέκονται ό-πως οι 17η, 19η, 21η και 23η, άλλα παίνοντας τους

πόντους άπ' αντίθετη κατεύθυνση. Έ κ τ έ λ ε σ ι ς : Πλάτη: Ρίγνετε 130 π. στη βελόνα Νο 3, πλέκετε λάστινο ένα κι' ένα 9 έ-κατοστά. Έπειτα με τις βελόνες Νο 3½ πλέκετε ραβδώσεις φαν-ταζι σύμφωνα με την έξηνση που σας δόσαμε επί 30 έκατο-στά και για να σνηατίζετε τη υασάλη κλείνετε κι' από τις δύο πλευρές πώτα 4 π. έπειτα 3. έπειτα δύο φορές 2 π. κι' έ-πειτα 1 π. συνεχίζοντας για 18 άκόμη έκατοστά ίσια. Κλείνετε τότε, για να σνηατίζετε τους ώμους από τέσσερες φορές 10 π. και τους ύπόλοιπους πόντους του λαϊού τους κλείνετε όλους σε υία φορά.

Μ α ν ί κ ι α : Ρίγνετε 62 π. στις βελόνες Νο 3. Πλέκετε λά-στινο ένα κι' ένα επί 8 εκ. Παί-νετε έπειτα τις βελόνες Νο 3½ και πλέκετε ραβδώσεις φανταζι επί 37 εκ. αυξανοντας ένα πόν-το από κάθε πλάι κάθε όκτώ σει-ρές. Κλείνετε κατόπιν 3 π. από κάθε πλάι, ύστερα 2 π. κι' έπειτα από 1 π. σε κάθε σειρά. Όταν φθάσετε τα 62 εκ. ύψος κλείνε-τε 3 π. από κάθε μένος κι' έπει-τα όλους τους πόντους σε υία φορά.

Δ ε ξ ι υ π ο ρ σ τ ι ν ο : Πλέκεται λοξά. Ανιζετε από το κάτω άκρον της ραφής, που θα είναι κάτω από την υασάλη. Οι αυέσεις πός τα δεξιά του πλέ-ξιματος θα σνηατίζουν την υε-ση και οι αυέσεις πός τ' άοι-στερά του πλέξιματος το ύψος της ραφής κάτω από την υασά-λη. Με τις βελόνες Νο 3½ ρίγνε-τε 3 π. Ποοιούτε αυξανοντας κάθε 2 σειρές 1 π. πός τα δε-ξιά και 1 π. πός τ' άοιστερά. Συνεχίζετε έτσι μένους ότου πλέ-ξετε 93 π. στη βελόνα υοισαμέ-νους ως έξος: 25 π. σε ραβδό-σεις φανταζι, 14 π. σύμφωνα με το σνέδιο υοτίφ που έξηνήσατε 10 π. εκ νέου σε ραβδώσεις φαν-ταζι (θα τις ανιζετε και θα τις τελειώνετε με πόντους άνάπο-δους), 14 π. σύμφωνα με το υο-τίφ, 10 π. ραβδώσεις φανταζι, 14 π. με το υοτίφ, 6 π. με ρα-βδώσεις φανταζι.

Ανιζετε το σνέδιο μόλις ά-νισουν οι αυέσεις. Παρακολου-θώντας το πουλόβερ που δημοσι-εύουμε. Όταν φθάσετε στους 93 π. ελαττώνετε πός τα δεξιά του πλέξιματος (ήτοι πός την πλευ-ρά που θα σνηατίζε το μέσον του έυπορστίου) από 1 π. κάθε δύο σειρές (42 φορές) το όπο-τέλεσμα θα είναι υία εύθετα νου-υή ύψους 36 εκ. περίπου. Συν-νόμως ελαττώνετε πός τα άοι-στερά του πλέξιματος για να σνηατίζετε την υασάλη. 5 φο-ρές από 1 π. κι' έπειτα πλέκε-τε δέκα σειρές νωρίς να ελαττώ-νετε π. Θα σας άπομείνουν 78 π. Από το ίδιο υέρος αυάνετε 1 π. κάθε δύο σειρές επί 18 εκ. Οι πόντοι αυτοί πλέκονται με ρα-βδώσεις φανταζι. Άφου ποσθέ-σατε 25 π. ελαττώνετε από το ίδιο πάντα μέρος 1 π. κάθε δύο σειρές (25 φορές) για να σνηα-τίζετε τον άμο, ό οποίος πρέπει να νη πλάτος 18 εκ. Για το άνοι-γμα του λαϊού σέ ύψος 36 εκ. από το κάτω άκρον και το μέσον του υπορστίου κλείνετε κάθε δύο σειρές επί δέκα φορές 4 π. και τέσσερες φορές 1 π.

Κάνετε το άλλο πλάι του υπο-ρστίου το ίδιο σε αντίθετη ύως κατεύθυνση. Ανιζετε την ένα-σια σας από το άνάποδο για να πετύνετε αυτό το άποτέλεσμα.

Ο υ ο ρ σ τ ι ν ο : Ρίγνετε 160 π. στις βελόνες Νο 3 και πλέκετε λάστινο ένα κι' ένα ελαττώνοντας σε κάθε άκρον από 1 π. 2 π. 3 π. 4 π. 5 π. 6 π. Κλείνετε σε υία φορά.

Σ υ ν α ρ μ ο λ ό ν η σ ι ς : Ένωμετε τα δύο υπορστία μ' έ-να κλείσιμο εκ λ α ι ο. Πιάνε-τε το κάτω άκρον 130 π. και πλέ-κετε με τις βελόνες Νο 3, 9 εκ. λάστινο ένα κι' ένα Ένωμετε το υπορστίο με την πλάτη ραβδό-τα υανίκια και τη λωρίδα νωμά από τον λαϊού και τελειώσατε!

Ποσογή: Αυτό το πουλόβερ δεν άνιδρώεται!

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δραματικό διήγημα

Η έκκλησία του Άγ.ου Παύλου είναι ή πιο κοσμική στο Πάρκ Άδενύ. Έκεί γίνονται συνήθως οι πιο άριστοκρα-τικοί γάμοι κι' οι πιο έπίσημες κηδείες. Έκείνο το πρωί μην έχοντας τίποτα να κάνει, πλησίασα στην έκκλησία, για-τί είδα στον περίβολό της να συνωστίζεται άπειρο πλήθος. Ήταν ένας γάμος κοσμικός, σαν αυτούς που οι έφημερίδες τους περιγράφουν με κάθε λεπτομέρεια. Καείς δεν μπορού-σε να μη στην έκκλησία πριν φτάσουν οι μελλοννυμοί. Μά δεν άργησαν, γιατί σε λίγο φάνηκαν ένα σωρό πολυτελή αυτοκίνητα με τους μελ-λόννυμους και τους καλεσμένους. Κατάλα-βα πως λίγοι άάυπταιναν στην έκκλη-ση κι' έπωφελήθηκαν άπ' το σταμάτημα των αυτοκινήτων για να χωθώ μέσα δίχως να

σαν πως ό έρωτάς τους ήταν κεραυνοβόλος και πως το ζευ-γάρι αυτό ήταν άπ' τα πιο ταιριασμένα...

Στο μεταξύ, ή στέφι είχε τελειώσει. Ο Γκόρντον έσκυψε και φίλησε στο μάγουλο τη γυναίκα του. Τότε ό παπάς άρ-χιζε να λήη στους νεόνυμους:

—Ο γάμος που έτελέσθη, άγιασμένος άπ' τον έρωτα, θα σας όδηγήσ' όλη σας τη ζωή στους άνθισμένους δρό-μους της ευτυχίας...

Δεν ξέρω πως είχα την έντύπωση έκείνη τη στιγμή ότι βασίλευε στην έκκλησία μια άτμόσφαιρα παγωνίας και πα-ράξενης σιωπής. Ο παπάς ξε-ρόδηξε και συνέχισε:

—Πέρα άπ' την έφήμερη ζωή, σας περιμένει ή αιώνια ευτυχία των ούρανών...

Κάποιος ψιθύρισε: «Δεν θά-πρεπε να τον αφήσουν να μι-λήσῃ...»

Οι νεόνυμοι πέρασαν σε λί-γο από μπροστά μου. Ο γαμ-πρός ήταν συγκινημένος, ενώ το πρόσωπο της Μών- έδειχνε μία

— Η νύφη είναι ή Μώντ Γκούντιν, μου έξηγησε ή δι-πλανή μου...

με δούνε. Σε λίγο όλος ό νας έγμισε από τον πιο άριστοκρα-τικό κόσμο και με τους ήχους του γαμήλιου έμβαθρίου του Λόγγκριν που έ-παιζε το έκκλησιαστικό όργανο μήκαν ή νύ-φη κι' ό γαμπρός, και οι δύο συγκινημένοι, ενώ τους άκολουθούσαν οι συγγενείς τους. Είχαν τόσο όμορφη και οι δύο τους που έκαναν έντύπωση. Έκείνη προ πάντων φαίνονταν πολύ ευτυχισμένη με το πρόσωπό της που φωτιζόταν από παιδική άφέλεια και χάρι. Το νυφικό της φορέα ανάδειχνε τη λυγρή κορμωσασιά της κι' έλεγε κα-νείς πως ήταν μία νεράιδα. Φαίνονταν λιγώτερο από είκοσι χρονών με τα γλυκά της μάτια και τη δειλία ζωγραφισμένη στο ώραιο της πρόσωπο. Στηριζόταν ανάλαφρα στο μπράτσο του πατέρα της, ενός ήλικιωμένου άριστοκράτη, με άσπρα μαλλιά.

—Ποιοί είναι; ρώτησα περίεργα μία κυρία που ήταν δι-πλα μου.

—Η νύφη είναι ή Μώντ Γκούντιν, ή κόρη του Πέτερ Γκούντιν, ιδιοκτήτη του εργοστασίου χάλυβος, στο Τρέντον.

—Θάνα βέβαια πλούσιοι...

—Πλούσιοι; Πάμλουτοι!...

Μώντ Γκούντιν... Νά μία κοπέλλα πλούσια, όμορφη, νέα κι' ευτυχισμένη, που δεν της λείπει τίποτα, που τάχει όλα στη ζωή!...

—Δύο χρόνια πριν την είχαν έκλέξει «Μις Τρέντον» για την όμορφη της, συνέχισε ή διπλανή μου.

Αναρωτήθηκε έπειτα ποιος ήταν ό γαμπρός. Ήταν ψη-λός, ξανθός, συμπαθητικός, με πρόσωπο ήλιοκαμένο. Φορούσε τη στολή του πλοίαρχου του πολεμικού ναυτικού των Ήνωμέ-νων Πολιτειών. Ήταν σαν το πριγκιπόπουλο του παραμυθιού.

Χαμογέλασα με κάποια πικρα. Έγώ ήμουνα μία νόστιμη, μά φτωχή κοπέλλα που μονάχα όνειρευόμουνά τέτοια πριγ-κιπόπουλα... Όμολογώ πως ένοιωθα κάποιο φθόν για την όμορφη Μώντ. Διασκεδάζα τη λήπη μου κυττάζοντας τους καλεσμένους. Πολλά άπ' τα πρόσωπα αυτά μου ήταν γνό-ριμα, γιατί είχα δη συχνά τις φωτογραφίες τους στις κοσμί-κες στήλες των μεγάλων περιοδικών κι' έφημερίδων.

Το ζεύγος των μελλοννύμων βρισκόταν τώρα μπρος στο έρό. Ο παπας άρχισε να προφέρε τις σνησιμένες λόγια:

—Μώντ Γκούντιν, δέχεστε αυτόν τον άντρα διά σύζυγον;

—Η άπάντησι της Μώντ ήταν κάτι σαν πνοή. Ρώτησα τη διπλανή μου:

—Ποιος είν' ό γαμπρός;

—Λέγεται Γκόρντον Ουόκινς. Είναι πλωτάρχης του αμε-ρικανικού ναυτικού στο πολεμικό «Γ. Ουάσιγκτων». Οι κο-σμικογράφοι έγραψαν για το είδύλλιο τους πολλά. Άνάφε-

συγκρατημένη ευτυχία, σχεδόν λυπημένη. Για μία στιγμή είχα την παρσέση έντύπωση ότι, αν και τόσο κοντά, οι νεόνυμοι βρισκόταν μακριά κι' ότι μία άμυσος τους χωρίζει.

Όταν βγήκα έξω, στον καθαρόν άέρα, σκέφτηκα με κά-ποια θλίψη: «Γώρα ή ζωή είν' όλη δική τους. Θα κάνουν το ταξίδι του μέλιτος». Η γυναίκα που ήταν δίπλα μου στην έκκλησία βρέθηκε πάλι κοντά μου.

—Πού θα πάνε τώρα; ρώτησα.

—Η νύφη: Πάει για να πεθάνει, μου άπάντησε ξερά.

Αυτή τη φορά την είπα με τέτοιο τόνο που άρχισα να γελάω.

—Όχι, δά! είπα. Μία τόσο όρσα κοπέλλα και τόσο πλούσια!

—Πάει για να πεθάνει! Ξανάπε αυτή σιγά και συνέχισε: Μά, δεν έχετε μάτια για να δέτε; Δεν διαβάσατε στο πρό-σωπο της νύφης πως ήταν κιόλας μακριά άπ' τον κόσμο και στα μάτια του γαμπρού την άπελπισία του, γιατί δεν θα μπόρεσ' να την κρατήσει πολύ καιρό στο πλενικό του; Και τους καλεσμένους, που πσάχισαν να φαίνονται εύθυμοι, ενώ είχαν ένα ύφος σαν να βρισκόταν σε κηδεία;

—Μά τι συμβαίνει; ρώτησα με κάποια άγωνία.

—Η Μώντ Γκούντιν είναι τώρα πολύ άρρωστη. Στο τελευταίο στάδιο της φθίσης... Λίγες βδομάδες θα ζήση ά-κόμα. Το ξέρει και ή ίδια, γιατί άείωσε να μην της κρύψουν τίποτα. Άντιμετωπίζει την πραγματικότητα με υυχή γαλή-νια. Πριν πεθάνει θέλησε να παντρευτή: να τελείη τους γά-μους της μ' όλη τη μεγαλοπρέπεια, σαν ό γάμος της να μη ήταν ό θλιβερός έπίλογος της σύντομης ζωής της. Ο Γκόρ-ντον, ό γαμπρός, ήρθε άπ' τα νησιά του Ειρηνικού, Λευκός γάμος... Μά πως δεν τα έζήτησε όλ' αυτά; Όλες οι έφημε-ρίδες ταγράψαν!

—Όχι, δεν τα ξέρω, ψιθύρισα ταραγμένη, δεν διαβάζω συχνά έφημερίδες.

Είχα σαστίσει... Ήμουνα μία νόστιμη κοπέλλα, φτωχή, άλλα είχα το πιο πολύτιμο θάρο: την υγεία μου. Δόξασα τον Ύψιστο γι' αυτό...

Δύο μήνες άργότερα ή όμορφη, πλούσια Μώντ είχε πεθάνει.

ΟΥΩΛΤΕΡ ΠΟΥΛΣ

Η ΝΟΡΒΗΓΙΑ ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Την προορίζει για ερηνική
εφαρμογές

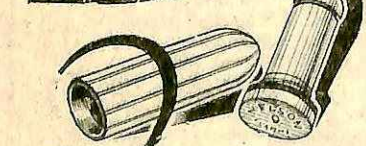
Στο Διεθνές Συνέδριο της Χημείας, που συνεκροτήθη στην Αμερική, ανακοινώθηκαν διάφορες ενδιαφέρουσες ειδήσεις, σχετικές με την ανάπτυξη της ατομικής ενέργειας.

Μεταξύ των άλλων ανηγγέλθη ότι άρχισε να λειτουργεί, επί του παρόντος, μία ατομική στήλη στο Κιέλλερ της Νορβηγίας. Η κατασκευή της οφείλεται στη συνεργασία της νορβηγικής και της δανικής Κυβερνήσεως.

Αυτό σημαίνει ότι η Νορβηγία είναι η πρώτη από τις μικρότερες χώρες της Δυτικής Ευρώπης, που απέκτησε ένα εργοστάσιο ατομικής ενέργειας, έπειτα από τις δύο μεγάλες δυτικές ευρωπαϊκές Δυνάμεις, τη Μ. Βρετανία και τη Γαλλία.

Η Ολλανδία προμηνεύει το απαιτούμενο ούρανιο για τη λειτουργία της στήλης. Οι δύο χώρες έχουν αναλάβει μαζί τον έπιστημονικό της έλεγχο και θα μοιρασθούν τους καρπούς των παρατηρήσεων και των πειραμά-

**Η ύπεροχή του
οφείλεται στο
επιστημονικό
μυστικό του να
μη βγαίνει από
τα χείλη και
να μη αφήνει
αποτυπώματα.**

**Κρασίον
NEELSON**

των που θα γίνουν στο Κιέλλερ.

Η στήλη του Κιέλλερ δεν λειτουργεί με γραφίτη, όπως οι άλλες, αλλά με «καρύ ύδωρ», γιατί είναι εξαιρετικά δύσκολη η παραγωγή γραφίτη με την απαιτούμενη χημική καθαρότητα. Έξ' αλλού, το βαρύ ύδωρ παρυσιάζει το πλεονέκτημα ότι δημιουργεί δεκαπλάσια πυκνότητα νετρονίων από ό,τι ο γραφίτης, κι' επομένως η ατομική στήλη γίνεται πολύ ισχυρότερη. Γι' αυτό άλλωστε οι Αμερικανοί εργάζονται προς την κατεύθυνση της κατασκευής τέτοιου είδους ατομικών στήλων.

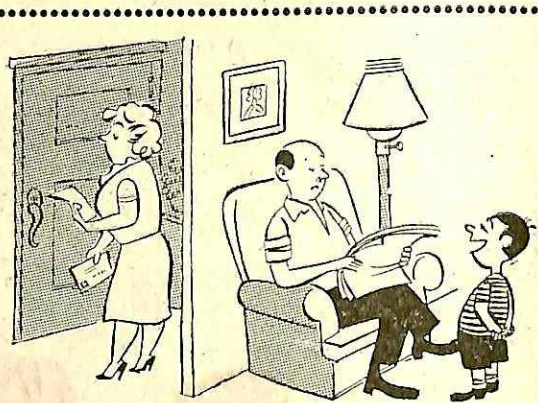
Η στήλη της Νορβηγίας αποτελεί την έμπνευση απόδειξη ότι μία μικρή χώρα μπορεί να αποκτήσει ένα ατομικό εργοστάσιο με μικρά σχετικά έξοδα, αρκεί να έχει έμπιστους με τις απαιτούμενες ειδικές γνώσεις γύρω από την ατομική ενέργεια.

Με την στήλη του Κιέλλερ δεν μπορεί να παραχθεί πλουτώνιο, σε αρκετή ποσότητα για μία ατομική βόμβα. Είναι δυνατόν όμως να γίνουν πολύ ενδιαφέροντες έρευνες και να παραχθούν ραδιενεργά ισότοπα χρήσιμα στην ιατρική, στη βιοχημεία, κλπ. (Τα ισότοπα αυτά δεν μπορεί να εισαχθούν από ξένη χώρα, γιατί στο διάστημα της μεταφοράς τους χάνονται την περισσότερη δύναμή τους, δηλαδή τη ραδιενέργειά τους).

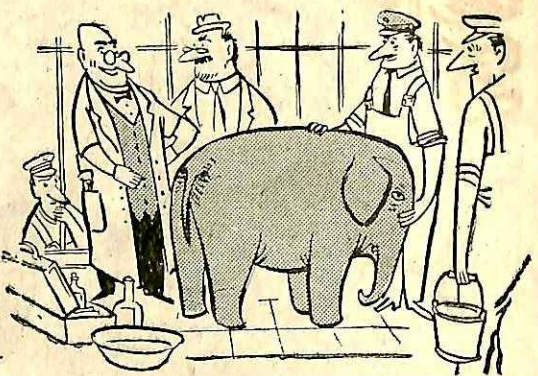
Το όνειρο της Νορβηγίας είναι να χρησιμοποιήσει την ατομική ενέργεια για τα εργοστάσια της και για τον έμπορικό στόλο της — που έρχεται τρίτος μετά τον αμερικανικό και το βρετανικό. Τη χοιιάζεται δε ακόμη περισσότερο, δεδομένου ότι δεν έχει δική της πετρέλαιο ή γαιάνθρακες.

Για την ώρα η στήλη του Κιέλλερ αποδίδει δύναμη 100 περίπου κιλοβάτ, ελπίζεται δε να φθάσει αργότερα στα 300 κιλοβάτ.

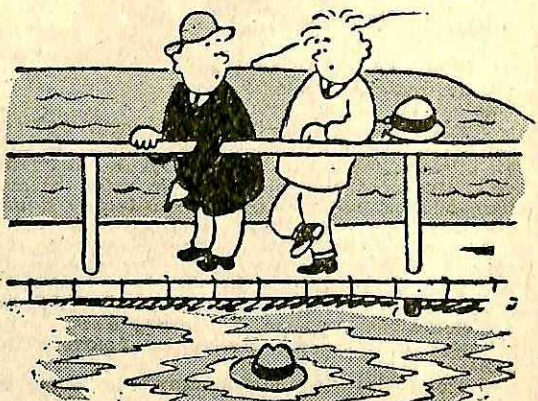
Μία άλλη ανακοίνωση, που έγινε στο ίδιο επιστημονικό συνέδριο, τονίζει ότι τα εμπόδια για την πλήρη χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας σε κοινές εθνικές εφαρμογές, είναι λεπτομερικά, κι' ότι θα λυθούν από τους χημικούς. Ένα απ' αυτά π. χ. είναι η έφευρεση ενός καταλλήλου μετάλλου για τους σωλήνες, όπου κυκλοφορεί το πυρηνικό υγρό, που ρυθμίζει την θερμοκρασία της στήλης. Στις σχετικά χαμηλές θερμοκρασίες των σημερινών ατομικών στήλων για την παραγωγή πλουτωνίου απέδειχθη ικανοποιητικό το αλουμίνιο. Δεν θα μπορούσε όμως να αντέξει στη χημική φθορά στις μεγάλες θερμοκρασίες που χρειάζονται για την παραγωγή ενέργειας. Χρειάζεται λοιπόν ένα μέταλλο ανθεκτικό στην πίεση, στις χημικές επιδράσεις και στη θερμοκρασία, και που συγχρόνως να μην απορροφά πολλά απ' τα νετρόνια της στήλης. Ικανοποιητικά αποτελέσματα έχει δώσει ήδη το «ζιρκόνιο», δεν έχουν όμως συμπληρωθεί ακόμη τα σχετικά πειράματα.

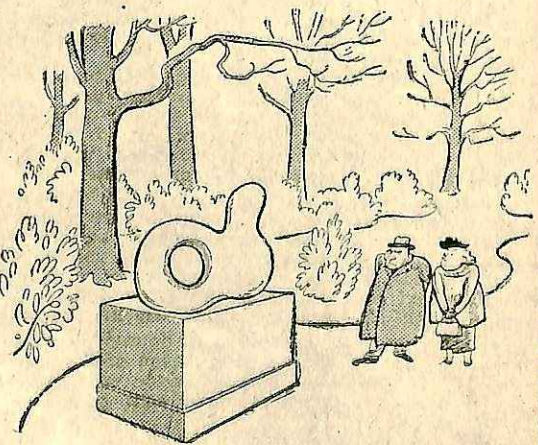
— Έχεις ένα γράμμα μπαμπά... Σε λίγο θα το λάβεις, γιατί περνάει αυτή τη στιγμή από λογοκρισία!...

— Παρ' όλο που να γεννηθούν δίδυμα!...

— Δικό σου είναι το καπέλλο;
— Όχι, αὐτοῦ που είναι από κάτω!...

— Αν με ρωτήσης για την τρύπα την βρισκω πολύ ευτυχισμένη!...

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντάφου παύει να δια της βίας από την Άνναμπελ ένα κανέ- νευμάτο ονύατο αίστοκα- των και υστριαδεις αίστοκα- του είχε βοή ή να στο σπίτι του Κάτλεϋ. Ζητεί έπειτα από το φί- λο του Σάμ να τον συνοδεύει σ' ένα νυκτερινό κέντρο όπου εργά- ζεται η φίληνά του Κάτλεϋ "Ολ- γα. Δεν την δέχεται εκεί και πο- τείνει σε μία άλλη νοσοκομείο της δώση 20 δολλάρια.

6ον — Δεν με καταλά- βατε! Σας δίνω 20 δολλάρια, αν μου πτή- τε τη διεύθυνσή της "Ολγας.

— Η νέα γυναίκα φάνηκε ά- πογοητευμένη.
— Κρίμα! είπα μ' ένα μορ- φασμό! Κι' έχω που σκέφθη- κα πως θα ταίριαζαμε μια χαρά οι δύο μας!...

— Ήρθα εδώ για δουλειά, της εξήγησε ο Ντάφου. Πρέπει να μιλήσω στην "Ολγα.
— Αφού έκαμαν το γύρο της πίστας, η ντάμα του του είπε: — Καλά, θα προσπαθήσω να σας φέρω τη διεύθυνσή της.

Και τον άφησε, άμέσως μό- λης τελείωσε ο χορός.
Ο Ντάφου έριξε μια ματιά στο Σάμ, που φλερτάρει ά- γριώς με την ξανθεία του. Πήγε ύστερα στην τουαλέτα να πλύνει τα χέρια του.
Ήταν ένας χώρος στενός και χαμηλοτάβανος. Ο Ντάφου σκούπισε τα χέρια του και πέταξε σ' ένα πανέρι τη χαρ- τινή πετσέτα.

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένας άντρας ψηλός. Εκείνη ποίκιλε περισ- σότερη εντύπωση στο Ντάφου, ήταν τα μαλλιά του, κατάμαυ- ρα, αλλά με μία άσπρη τούφα απ' το μέτωπο ως το δεξιο- αὐτί. Είχε τραχεία φυσιογνω- μία, ένα μικρό μουστακάκι και γκριζό δέρμα.

— Μία στιγμή! είπα στο Ντάφου, που ετοιμαζόταν να φύγει.
Εκείνος σταμάτησε και τον κύτταξε.

— Σε μένα μιλάτε; από- ρρησε.
Ο άγνωστος έκαμε μια ά- στραπασα κίνηση. Κι' ο Ντά- φου είδε, ότι κρατούσε τώρα στο χέρι του ένα πιστόλι.

— Τι τρέχει; Μήπως τό- χετε για πούλημα; τον ρώτη- σε με άφέλεια.

— Έχετε πάνω σας το καρνέ, προφερε εκείνος με μία φωνή παράξενη, βαρεία και έρρινη. Δώστε μου το!

— Το είχα, θέλετε να πτή- τε. Τόρριξα όμως πρό όλίγου στο ταχυδρομείο.

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Σάμ. Ο άγνωστος έκρυψε άμέσως το όπλο του.

— Α, εδώ είσαι; είπα ο Σάμ στο φίλο του.

— Πριν φύγει, ο άγνωστος έρ- ριξε μια απειλητική ματιά στο φίλο του.

— Ποιός είν' αυτός; ρώτησε ο Ντάφου.

— Δεν έχω ιδέα! "Ισως να τον ξέρη η ντάμα μου.

Ο Ντάφου γύρισε γρήγορα στο τραπέζι τους, μαζί με το Σάμ.

Είδαν ένα ψηλό, που βγήκε τώρα μόλις απ' την τουαλέτα; ρώτησε την ξανθεία.

— Καταλαβαίνω ποιόν έν- νοείτε. Είπε ο Μούρραη Γκλή- ζον. Κύριος πολύ έν τάξει. Πως σας φάνηκε;

Ο Ντάφου έριξε λίγο ψυ- χρή την ντάμα του: — Πρέπει να φύγουμε ά- μέσως!

Ο Σάμ άφησε με πολλή λύπη την ντάμα του. "Όταν βρέθηκαν κι' οι δύο στο κε- φαλόσκαλο, ο Ντάφου δήλωσε: — Δεν πρόκειται να σε συ- ναπαρώ μαζί μου σε μέρη που έχουν γυναίκες. Η Άλεις δεν θα μου το συγχωρούσε ποτέ.

— Μά τί έκανα; διαμαρτυ- ρήθηκε ο Ντάφου. "Επειδή ήπια λίγο παραπάνω;...

— Περίμενε με εδώ!

Ο Ντάφου ξαναμπήκε στην αίθουσα του κέντρου. Είπε τη ντάμα του, που φαινόταν πως έψαχνε να τον βρή, κι' έτρεξε κοντά της.

— Έχετε τη διεύθυνση; τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε καταφατι- κά το κεφάλι της, τούδωσε ένα χαρτάκι και πήρε 20 δολλάρια για τον κόπο της, που τά- κρυψε στην καλτσοδέτα της.

— Θα ξανάρθω κανένα άλ- λο βράδυ και θα γλεντήσουμε οι δύο μας, της υποσχέθηκε ο Ντάφου.

— Μπα, έτσι τα λέτε όλοι σας... απάντησε εκείνη με πα- ράπονο.

Όταν βγήκε στο δρόμο με το φίλο του, ο Ντάφου στα- μάτησε και του είπα:

— Έσύ να γυρίσης σπίτι τώρα. Το νοῦ σου! Απ' το πεζοδρόμιο...

— Πώς! Αυτό ήταν όλο; ά- πόρησε εκείνος.

— Μά σου τόχα πη πως

σε θέλω για διακομητικό στοιχείο. Ήπιες, χορέψες, φλερτάρησες. Τώρα γύρισε στη γυναίκα σου!

Ο Σάμ έξυσε το κεφάλι του. — Είν' η αλήθεια πως θα- χη πλήξει μοναχή της ή καί- μένη... Έσύ δεν θάρρης;

— Όχι. Θα πάω να κάνω μία έπίσκεψη σ' αυτή την "Ολ- γα Σάν.

— Καί, βέβαια, ο τρίτος περιτεύει! είπα ο Σάμ, κλεί- νοντας πονηρά το μάτι.

— Καλά που το κατάλα- βες...

Ο Σάμ μπήκε στο αυτοκι- νητό του και ξεκίνησε, ενώ ο Ντάφου πήγαινε να πάρη το μετρό. Η "Ολγα Σάν κατοί- κούσε στο Μπουκλιν. Όταν βγήκε απ' το μετρό, ο Ντέ- κτεκτιβ πήρε ένα ταξί.

Κατά τις 11, κατέβηκε μπροστά σ' ένα σπίτι διώρο- φο, όμοιο μ' όλα τα άλλα κτίρια του ίδιου δρόμου. Σκέ- φθηκε μία στιγμή να πη στο σωφέρ να τον περιμένη, έπει- τα όμως άλλαξε γνώμη και τον έδιωξε.

Μόνο ένα παράθυρο του δευ- τέρου πατώματος ήταν φωτι- σμένο. Ο Ντάφου χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας και περίμενε άκουμπημένος στον τοίχο, μη ξέροντας ακόμη τί θα έλεγε...

Σε δυο-τρία λεπτά, φωτί- σθηκε η είσοδος και η πόρτα μισάνοιξε.

Ο Ντάφου διέκρινε μία γυ- ναίκα, δεν μπόρεσε όμως να δη- τή χαρακτηριστικά της, γιατί είχε την πλάτη της γυ- ρισμένη προς το φώς.

— Η μίς Σάν; ρώτησε εύ- γενικά, βγάζοντας το καπέλλο του.

— Τί τρέχει; είπα εκείνη ξερά.

Ο Ντάφου βρήκε λίγο ψυ- χρή την υποδοχή της, αλλά δεν της παραπονέθηκε.

— Ξέρω πως δεν είναι κα- τάλληλη ώρα για έπίσκεψη, εί- πε, έλπίζω όμως να με συχω- ρήσετε.

Η νέα γυναίκα άνασήκωσε τους ώμους της κι' απάντησε: — Πολλοί άντρες γράφουν στο καρνέ τους ονόματα γυ-

Μυριές Ιστορίες

Τό κάπνισμα

Δύο καλόγεροι, που πριν από λίγον καιρό είχαν μπη στο μοναστήρι, περνούσαν δύσκολες ήμέρες, ώπου να συνθί- σουν στην καινούργια ζωή τους.

Επειδή μάλιστα ήσαν δοκιμοί, ο ήγούμενος τους είχε ύ- ποβάλει σε πολλές απαγορεύσεις. Η κυριώτερη όμως από αυτές ήταν το κόψιμο του τσιγάρου.

Ένα βράδυ, που βρίσκονταν και οι δύο στο κελλί τους, σκέφθηκαν να παραβούν τον κανονισμό και να καπνίσουν.

— Δεν κάνει τώρα, είπα ο ένας. Είναι η ώρα της προ- σευχής!

— Τότε να πάμε να ζητήσουμε την άδεια απ' τον ήγούμε- νο, πρότεινε ο άλλος.

— Συμφωνώ! Άλλά όχι κι' οι δύο μαζί. Ένας, ένας...

Πραγματικά, πήγε ο πρώτος και σε λίγο γύρισε χαρού- μενος.

— Μου έδωσε την άδεια, είπα κι' έβγαλε το πακέτο τα- τοιγάρα του. Τρέχα κι' έσύ τώρα που είναι στις καλές του.

Ο δεύτερος καλόγερος όμως γύρισε σε λίγο μωτρωμένος.

— Έμένα μου το απαγόρευσε! είπα στενοχωρημένος, κυτ- τάζοντας με φθόνο τον άλλον που καπνίζει άρεϊμένα.

— Καλά, τί του είπες;

— Αν, μπορούσα να καπνίσω την ώρα της προσευχής...

— Αμ δεν έκανες καλά, του απάντησε ο άλλος. Έπρεπε να τον ρωτήσης αν μπορούσες να προσευχηθής την ώρα του καπνίσματος!

ναϊκών. Αυτό δεν θα πη τίποτε.
— Καλά λοιπόν, ως υποθέ-
σουμε πως ήρθα εδώ για το
τίποτε...

— Η "Ολγα πήγε ως την πόρ-
τα και την άνοιξε.
— Δεν σάς κρατάω περισ-
σότερο... είπε.

— Την ίδια στιγμή, ο ντέκτιβ
άκουσε να σταματά έν' αυτο-
κίνητο έξω από το σπίτι.

— Επισκέψαις έχετε, παρα-
τήρησε.

— Η νέα γυναίκα φάνηκε έκ-
πληκτη. Ωστόσο είπε:

— Ένας λόγος παραπάνω
να φύγετε.

— Ένα ξαφνικό κουνούπισμα
της εξώπορτας τούς έκανε ν'
άνασκηκίσουν.

— Θα προτιμούσα να βγώ
απ' την πίσω πόρτα, είπε ο
Ντάφυ. Έχω την εντύπωση πως
κινδυνεύω να μπω σε μπελά
δες, εδώ που ήρθα!

— Περιμένετε λίγο...

— Άκούστηκε και δεύτερο κου-
νούπισμα, επίμονο και παρα-
τεταμένο.

— Θέλετε να μείνω; ρώτησε
ο Ντάφυ.

— Ναί... Δεν καταλαβαίνω
ποιός μπορεί να είνε...

— Βγήκε απ' το σαλόνι, άφι-
νοντας την πόρτα ανοιχτή. Ο
Ντάφυ έβριζε μια κατιά γύρω
του, είδε μια άλλη πόρτα, έ-
τρεξε, την άνοιξε και πέρασε
σε μια μικρή κουζίνα. Άφισε
την πόρτα μισοκλειστή, για να
παρακολουθίσει, τι γινόταν μέσ'
στο σαλόνι.

— Άκουσε την "Ολγα ν' ανοί-
γει την εξώπορτα και να φω-
νάζει:

— Μπα! Έσύ, Μάξ! Καλη-
σπέρα.

— Μόνη σου είσαι; ρώτησε
μια βραχνή φωνή, που φάνηκε
γνωστή στο Ντάφυ.

— Ο ντέκτιβ νόμισε μια
στιγμή πως ήταν ή φωνή του
Τζος, καταλαβε όμως πολύ
γρήγορα πως είχε γελαστή...
Πού την είχε λοιπόν ξανα-
κούσει;

— Ναί... απάντησε ή "Ολγα.

— Γιατί;

— Άκούστηκαν βαρεία βήματα
στο χώλο και ξανάκλεισε ή έ-
ξώπορτα.

— Τί θέλεις; ρώτησε ή "Ολ-
γα με φωνή βαρεία, φοβισμένη.

— Ένας άντρας με τετράγω-
νους ώμους, μ' ένα μαύρο κα-
πέλλο χωμένο ως τα μάτια,
μπήκε στο σαλόνι. Ο Ντάφυ
τόν άναγνώρισε άμέσως: Ή-
ταν εκείνος που του είχε κλέ-
ψει τη φωτογραφική μηχανή
του!

— Εσφίξε τις γραθιές του. Ή
τύχη είχε φέρει μπροστά του
τόν άνθρωπο που άναζητούσε!

— Η "Ολγα μπήκε κι' αυτή
στο σαλόνι και στάθηκε δίπλα
στο τραπέζι. Ήταν κατάχλω-
μη κι' άνάσαινε λαχανισμέ-
να.

— Μά, πές μου, Μάξ...

— Τράυλισε.

— Τα σκληρά μάτια του έπι-
σκέπτη έκαναν το γύρο του
δωματίου, μ' ένα ύφος φιλύ-
ποπτο. Επειτα καρφώθηκαν
στη νέα γυναίκα.

— Είπε καιρός που δεν σε
είδα, της είπε. Μιά χαρά εί-
σαι!...

— Μιλούσε μονότονα, σαν να
λεγε το μάθημά του. Η "Ολ-
γα θέλησε να χαμογελάσει, άλ-
λά δεν το κατάφερε. Μπορε-
σε μόνο ν' άρθρώσει:

— Είμαι πολύ ευγενής...

— Μά βέβαια, λυτήθηκε

— Μά βέβαια, λυτήθηκε

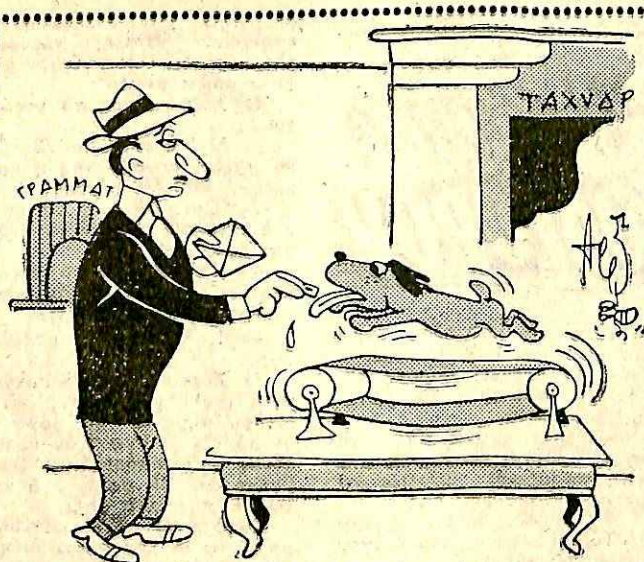
— Μά βέβαια, λυτήθηκε

— Μά βέβαια, λυτήθηκε

— Μά βέβαια, λυτήθηκε

— Μά βέβαια, λυτήθηκε

— Μά βέβαια, λυτήθηκε

Ταχυδρομική εξυπηρέτησις...
(Του 'Αρχέλαου)

— Ο άντρας κάθισε στη γω-
νιά του τραπέζιου, κυττάζον-
τας τα χέρια του.

— Ξέρεις πως σκοτώσανε
τόν Κάτλεϋ; είπε.

— Η νέα γυναίκα έφερε το
χέρι της στο λαιμό της.

— Όχι... όχι... δεν τόξε-
ρα! τραύλισε.

— Ο Μάξ σήκωσε λίγο το
κεφάλι του και κύτταξε τόν
πόρτα της κουζίνας. Ο Ντά-
φυ περίμενε, έτοιμος για κάθε
ένδεχομένο...

— Ήταν μια φορά κι' ένα
καιρό, το σπλάχνο σου...

— Πρόσθεσε ο Μάξ.

— Όχι, όχι!... Βγαίναμε
έξω μαζί... Τίποτε παρα-
πάνω!

— "Α, έτσι! Βγαίνατε
μαζί...

— Ο Μάξ άνασκήκωσε λίγο το
κεφάλι του, δίχως να καταδε-
χτή να την κυττάξει.

— Ναί... Μά γιατί με ρω-
τάς;

— "Ετσι, από περιέργεια...
Για πές μου, σου μιλούσε για
τις δουλιές του;

— Η "Ολγα ήταν φανερά πι-
α ξετρελλαμένη.

— Όχι, δεν μουπε ποτέ
τίποτα! βεβαίωσε.

— Ο Μάξ πήγε κοντά στο
τζάκι και κύτταξε τις φωτο-
γραφίες που βρίσκονταν πά-
νω σ' αυτό. Φαινόταν πως έ-
πληττε θανάσιμα.

— "Ελεγα πως μπορεί να
σούχε έμπιστευθή κανένα μυ-
στικό του, πρόφερε άνασκηκώ-
νοντας αδιάφορα τούς ώμους
του.

— Έχωσε ύστερα το χέρι στην
τσέπη του, έβγαλε ένα κόκκι-
νο μεταξωτό κορδόνι και το
κούνησε επιδεικτικά. Ή "Ολ-
γα το κύτταξε με φρίκη.

— Ωραίο δεν είνε; της εί-
πε ο άντρας.

— Τί είν, αυτό;

— Δεν ξέρω... Τό βρήκα...

— Μά είναι ώρα πια να φύγω.

— Κι' ο Μάξ πλησίασε σιγα-
σικά στην πόρτα. Σταμάτησε
στο κατώφλι και πρόσθεσε:

— Νόμισα πως θα σ' έν-
διέφερε να μάθης για τόν Κά-
τλεϋ. Βλέπω όμως πως γελά-
στικα.

— Η "Ολγα φάνηκε άνακουφι-
σμένη.

— Μά βέβαια, λυτήθηκε

πολύ, απάντησε. Ήτανε καλό
παιδί...

— Τελοσπάντων... εύχαρι-
στήθηκα που σε είδα!

— Ο Μάξ μιλούσε με φωνή
άχρωμη, σαν να παρίστανε
από θέατρο ένα κακό παιγμέ-
νο ρόλο. Παραμέρισε λίγο,

για να περάσει ή "Ολγα γαι
να του άνοιξη την εξώπορτα.

— Τη στιγμή όμως που περνούσε
από μπροστά του, πήδησε ξα-
φνικά, σαν φείδι που επιτίθε-
ται, τύλιξε το κορμόνι γύρω
απ' το λαιμό της, την πέταξε
χάμω, χτυτώντας την στην
πλάτη με το γόνατο, και τρα-
βήξε μ' όλη του τη δύναμη.

— Ο Ντάφυ ώρμησε έξω απ'
την κουζίνα, άθρόυβα, σαν
σκιά, και κατάφερε μια γερή
γροθιά σ' αυτό του Μάξ. Κα-
θώς εκείνος στεκόταν στο ένα
μόνο πόδι, έχασε την ισορρο-
πία του κι' έπεσε σαν ξεριζω-
μένο δέντρο, δίπλα στην

"Ολγα, που βογγούσε βραχνά.

— Κύλησε δυο φορές στο πά-
τωμα και χτύπησε στόν τοίχο.

— Εφαξε ύστερα στην τσέπη
του για το πιστόλι του. Ο

Ντάφυ άρπαξε μια καρέκλα
και τόν χτύπησε μ' όλη του
τη δύναμη. Τό καθίσμα όμως
βρήκε τόν τοίχο κι' έγινε χί-
λια κομμάτια. Ο Μάξ άρχι-
σε να κλωστή με μανία. Τό
παπούτσι του βρήκε τό Ντά-
φυ στο καλάμι του ποδιού. Ο

ντέκτιβ ένοιωσε ένα πόνο
άβάσταχτο κι' έπεσε γονατι-
στός. Ο Μάξ τόν χτύπησε
στο πρόσωπο. Δεν μπορούσε
να βάλει πολλή δύναμη, έτσι
που ήταν πεσμένος δίπλα.

— Ωστόσο ο Ντάφυ έχασε την
ισορροπία του κι' έπεσε.

— Ο Μάξ κατάφερε να τρα-
βήξη τό ρεβόλβερ του. Την

ΐδια στιγμή, όμως, έφαγε μια
φοβερή κλωστή στο σαγόνι.

— Τό όπλο έκπυροσκόπησε μόν-
ο του κι' ή σφαίρα σφηνώ-
θηκε στο ταβάνι. Ο Μάξ τ'
άφησε να πέση απ' το χέρι
του και κύλησε προύμυτα.

— Βρίζοντας και βλαστημών-
τας, ο Ντάφυ, τ' άρπαξε και
κατάφερε να σηκωθεί όρθιος.

— Απομακρύνθηκε όπισθοχωρών-
τας κι' έτρεξε ύστερα στην

"Ολγα, που τό πρόσωπό της
είχε μελανιάσει. Έλυσε τό
μεταξωτό κορδόνι απ' τό λαι-

μό της και τη βοήθησε να
σηκωθεί.

— Την ώδήγησε ως τό σαλό-
νι και την έβαλε να καθήση
σε μια πολυθρόνα.

— Την ΐδια στιγμή, του ξέφυ-
γε μια βλαστήμια: Είχε ά-
κούσει να κλείνει με κρότο ή
εξώπορτα. Έτρεξε στο χώλο.

— Ο Μάξ είχε χαθή!

— Άκούσε απ' έξω θόρυβο αή-
τοκινήτου. Πετάχτηκε στο δρό-
μο, αλλά μόλις πρόλαβε να
δύ ένα κόκκινο πισινό φανάρι
να χάνεται στην γωνία.

— Ξαναγύρισε τότε στο σαλό-
νι. Η "Ολγα είχε άνασκηκω-
θή κι' έκλαιγε με λυγμούς.

— "Εχετε τίποτα να πειού-
με; ρώτησε ο ντέκτιβ.

— Τούδειξε την κουζίνα.

— Στο ντουλάπι... μουρ-
μούρισε πνιγμένα.

— Πραγματικά, ο Ντάφυ βρή-
κε μια μπουτίλια κονιάκ, ξα-
ναγύρισε μ' αυτήν στο σαλό-
νι και γεμίσε δυο μεγάλα πο-
τήρια. Έδωσε τό ένα στην

"Ολγα.

— Ρουφήχτε το, της είπε.

— "Εχετε ανάγκη...

— Κι' άδειασε τό δικό του
μονορρούφι. Τό αλκοόλ, που
κατέβηκε έτσι άπότομα στο
στομάχι του, τούκόψε την ά-
ναπνοή. Κρατήθηκε απ' τό
τραπέζι, γιατί γύριζε τό κε-
φάλι του...

— Νόμισε για μια
στιγμή πως είχε φτάσει ή τε-
λευταία του ώρα. "Επειτα
συνήλθε... και ξαναγέμισε τό
ποτήρι του. Τη δεύτερη φορά
όμως, τό άδειασε σε τρείς
γουλίες. Γύρισε ύστερα στην

"Ολγα και της είπε:

— Θάρητε στο σπίτι μου,
κούκλα μου. Ο άέρας εδώ δεν
σάς σηκώνει πια!

— Η νέα γυναίκα είχε ξανα-
βρή τό χρώμα της, χαρίς στο
κονιάκ. Έφερε πάλι τα χέρια
της στο λαιμό της.

— Όχι, είνε αδύνατον...

— Μουρμούρισε.

— Άφήστε τις φλυαρίες
κι' ετοιμάστε τα μπαγάζια
σας! Μπορεί να ξαναφανή
εδώ εκείνος ο γορίλλας!

— Τα μάτια της γούρλωσαν
απ' τό φόβο. Σηκώθηκε βια-
στικά. Άλλά τα γόνατά της
λυγίσαν, και χρειάστηκε να τη
βρηθήση ο Ντάφυ για να φτά-
ση ως την πόρτα. Την άφησε
ύστερα ν' άνεβή στην καμα-
ρά της, κι' αυτός ξαναγύρισε
στο σαλόνι για να πιή κι' άλ-
λο κονιάκ.

— Όταν ξανακατέβηκε, ή
"Ολγα, ήταν πια μισομεθυ-
σμένος. Την υποδέχθηκε κου-
νώντας θριαμβευτικά τη μπου-
κάλα. Εκείνη σταμάτησε στο
τελευταίο σκαλοπάτι, άναπο-
φάσιστη.

— Κυττάχτε να μου βρήτε
ένα ταξί, τόν παρακάλεσε. Θα
πάω στο ξενοδοχείο.

— Μά ο Ντάφυ της πήρε απ'
τά χέρια τη βαλίτσα της.

— Να λείπουν οι αντίρρη-
σεις! της είπε. Θάρητε μαζί
μου.

— Βγήκε στο δρόμο και κύ-
ταξε για ένα ταξί. Μά ο δρό-
μος ήταν έρημος.

— Πάμε ως τη γωνιά, είπε
στην "Ολγα. Θα βρούμε εκεί
αυτοκίνητο.

— Η νέα γυναίκα έσβυσε τό
φως του χώλο, έκλεισε την έ-
ξώπορτα και τόν άκολουθήσε.

— Πρεχώρησαν ως τό σταυρο-
δρόμο, άμίλητοι. "Επειτα ή

"Ολγα ψιθύρισε με συγκί-
νησι:

— Σας εύχαριστώ για ό,τι
κάνετε!...

— Ο Ντάφυ φώναξε ένα ταξί,
τη βοήθησε ν' άνεβή, κάθισε
δίπλα της, κρατώντας στόνα
χέρι τη βαλίτσα της και στ'
άλλο τη μπουτίλια του κονιάκ,
κι' έδωσε στο σωφέρ τη δι-
εύθυνσι του Μάκ Γκούιρ.

— Μπα, δεν έκανα τίποτα
για σένα, μικρούλα μου, της
είπε. Είχα να κανονίσω ένα
δικό μου λογαριασμό...

— Ξεβούλωσε τη μπουτίλια κι'
ήπιε ακόμη μερικές καλές γου-
λιές. "Υστερα γύρισε και ρώ-
τησε τη νέα γυναίκα:

— Μά καλά, έσεις δεν διψά-
τε καθόλου;

— Αντί να τού άπαντήσει, έ-
κείνη γύρισε άλλο τό κεφάλι
της κι' έβαλε τα κλάματα.

— Ο Ντάφυ άποκοιμήθηκε...

— Η

— Όταν άνοιξε την πόρτα ο
Σάμ και είδε και τούς δυο,
γούρλωσε τα μάτια του απ'
την έκπληξη. Ο Ντάφυ τόν
παραμέρισε και μπήκε στο
χώλο. Η "Ολγα δίστασε μια
στιγμή, κι' έπειτα τόν άκο-
λούθησε. Ο Σάμ ξανάκλεισε
την πόρτα και στάθηκε όρθι-
ος, με την πράσινη πυτζάμα
του και την κίτρινη ρόμπα
του, ξυγνάντας τό κεφάλι του
μ' άμηχανία.

— Μη σάς νοιάζει, δεν είνε
ζόρικος, όπως φαίνεται!

— Είπε ο Ντάφυ στην "Ολγα.

— Εκείνη κύτταξε άνήσυ-
χα τό Σάμ, αλλά δεν μι-
λήσε.

— Θα με συστήσης, έ-
πιτέλους, παληομπερη; ξε-
σπασε ο Σάμ.

— Μις Σάν, σάς παρου-
σιάζω τό φίλο μου Σάμ
Μάκ Γκούιρ.

— Ο "Ολγα έμεινε άμι-
λητη.

— Η "Αλιν βγήκε κι' αυτή
απ' την κρεβατοκάμαρα,
με τη ρόμπα της.

— Η μίς "Ολγα Σάν,
της είπε ο Ντάφυ. Σας την
έφερα γιατί της έτυχαν κα-
τι μικρομπελάδες!

— Καλά έκανες, είπε ή
"Αλιν, άκουμπώντας τό χέ-
ρι της στο μπράτσο της

"Ολγας. Ο Μπίλ θα πέση
στο γτιβάνι του σαλονιού
και ή δεσποινίς θα πάρη
τό δωμάτιό του.

— Μά... δεν θέλω να
σας... διαμαρτυρήθηκε ή
"Ολγα.

— Έχετε ανάγκη από
ύπνο, τη διέκοψε ο Ντάφυ.

— Προηγούμενως όμως, θέλω
να σας κάνω μια έρώτη-
σι: Ποιός ήταν εκείνος ο ά-
γριάνθρωπος, που ήρθε
σπίτι σας;

— Λέγεται Μάξ Βάιντ-
μερ. Δούλευε άλλοτε μαζί
με τόν Κάτλεϋ.

— Έν τάξει... Βάλ' την
τώρα στο κρεβάτι. "Αλιν,
και ναγουρίσε την λιγάκι.

— Η "Ολγα άκολουθήσε
την "Αλιν, ρωτώντας την:

— Μά πως έγινε τό
πρόσωπό του σε τέτοια χά-
λια;...

— Άκούς; Μιλάει για
σένα! είπε ο Σάμ στο φί-
λο του.

— Για πές μου, μήπως
ξέρεις που μπορώ να πε-
туχω αυτό τό Βάιντμερ;

— Ηαλι ξαναρχίζεις τα ΐ-
δια; φώναξε ο Σάμ, ξαρώνον-
τας τα φρύδια του.

— Ωστόσο, πήρε τό τηλέφωνο
και ζήτησε πληροφορίες από
ένα φίλο του άστυνομικό, ένώ
ο Ντάφυ πήγαινε στο μπάνιο
να πλύνει τα χέρια του και
τό πρόσωπό του.

— Σε λίγες στιγμές, πήγε να
τόν βρή και τόν πληροφορήσε:

— Κρατάει ένα δωμάτιο
στο ξενοδοχείο Λέξινγκαρ.

— Ο Ντάφυ τόν ευχαρίστησε
και ξαναγύρισε στο σαλόνι.

— Μά τί συμβαίνει πάλι;
τόν ρώτησε ο Σάμ μ' άπο-
ρία.

— Δάνεισέ μου τό πιστό-
λι σου. Γρήγορα! Δεν έχω
καιρό για χάσιμο.

— Ο Σάμ άναστέναξε κι' άρ-
χισε να βγάξει τη ρόμπα του.

— Θάρω κι' έχω μαζί σου,
δήλωσε.

— Μά ο Ντάφυ τόν σταμάτη-
σε με μια χειρονομία:

— Όχι! Η δική σου δου-
λειά είνε να μείνεις εδώ και
νάχης τα μάτια σου τέσσερα.

— Μά πές μου επιτέλους
τί συνέβη!

— Ο Βάιντμερ βέλησε να
στραγγαλίσει αυτή τη μικρή...

— Ίσως γιατί ξέρει παρα πολ-
λά! Δεν άποκλείεται νάρθη κι'
εδώ. Νά γιατί δεν πρέπει να
τό κουνήσης.

— Μά, αν μου πάρης τό
ρεβόλβερ μου, τί θάχω εγώ;

— Έσυ, πάρε... τόν κόπα-
νο της κουζίνας!

— Ο Σάμ άνοιξε ένα συρτά-
ρι κι' έβγαλε ένα πιστόλιο
Κόλτ. Ο Ντάφυ τό πήρε, τό
έξετασε, τό πέρασε ύστερα
στη ζώνη του παντελονιού του
και κούμπωσε από πάνω τό
σακκάκι του για να μη φαί-
νεται.

— Ίσως νάχω άργήσει κι-
όλας... είπε.

— Η "Αλιν πρόλαβε μόλις να
τόν δει να περνά τό κατώφλι
και να χάνεται στη σκάλα.

— Που πάει πάλι, αυτός
ο θεότρελλος; ρώτησε τόν άν-
τρα της.

— Πάει να φέρη κι' άλλες
κοπέλλες, άπάντησε ο Σάμ.

— Θα μάς γεμίση τό σπίτι!

— "Ελα, φίλε μου, πήγαινε
και σ' να ξαπλώσης, τού σύ-
σθερς ή "Αλιν. "Εχεις άνάγκη
από ύπνο.

— Δεν άντελήφθη τό άνήσυχο
ύφος του, καθώς την άκολου-
θούσε στο δωμάτιο...

— Όταν βρέθηκε στο δρόμο,
ο Ντάφυ σταμάτησε ένα ταξί,
έδωσε τις οδηγίες του στο
σωφέρ και ξαπλώθηκε τεμπέ-
λικά στα μαξιλάρια.

— Είχαν περάσει πια τα με-
σάνυχτα, όταν σταμάτησε έπι-
τέλους τ' αυτοκίνητο μπρο-
στά σ' ένα κτίριο μ' άξιοθρή-
νητη όψη. Ο Ντάφυ έβιασε τό
σωφέρ κι' άνέβηκε την έξωτε-
ρη σκάλα.

— Το σπίτι έμοιάζε μάλλον
με οικογενειακή πανσιόν, πα-
ρά με ξενοδοχείο. Ο ντέκ-
τιβ σταμάτησε μπροστά σε
μια σειρά από γραμματοκι-
βώτια και βρήκε πάνω στο
τέταρτο τ' όνομα που ζητού-
σε. Χτύπησε τότε ένα κουδού-
νι — τό πιό μακρυνό απ' τό
κουδούνι του Βάιντμερ. Κι' ή
εξώπορτα άνοιξε σε λίγες
στιγμές.

— Το χώλο ήταν τόσο άδύνα-
τα φωτισμένο από μια μικρή
λάμπα του γκαζιού, ώστε δυ-
σκολεύτηκε να βρη τη σκάλα.

— Στο δεύτερο πάτωμα, άνα-
κάλυψε την πόρτα του Βάιντ-
μερ. Χούφτωσε με τόνα χέρι
τό ρεβόλβερ του και με τ'
άλλο γύρισε τό πόμολο. Είδε
τότε, με μεγάλη του έκπληξη,
ν' άνοιγη ή πόρτα. Επρίεζε
μια γρήγορη ματιά στο δια-
δρομο, τραβήξε τό ρεβόλβερ
του και μπήκε άθρόυβα.

— Εμεινε μια στιγμή άκίνη-
τος στο σκοτάδι, με τ' αυτή
πενταμένο. Δεν άκουσε όμως
τίποτα άλλο απ' τό τίκ-τακ έ-
νός ρολογιού. Περίμενε λίγο,
συγκρατώντας την άναπνοή
του. "Επειτα, βέβαιος πια
πως τό δωμάτιο ήταν άδειανό,
έβγαλε τα σπέρτα του κι'
άναψε τό γκάσι.

— Βρισκόταν μέσα σε μια με-
γάλη κάμαρα, γεμάτη με πα-
λάρ έπιπλα. Πάνω σ' ένα κρε-
βάτι, στο βάθος, ήταν ένα
πλωμένο προύμυτα ενός
άνθρωπου: ο Βάιντμερ.

— Ο Ντάφυ διέσχισε τό
δωμάτιο, με τό δάχτυλο
στη σκανδάλη. Μά ο Βά-
ιντμερ ήταν νεκρός. Τόχε
καταλάβει ο Ντάφυ, πριν
άκόμη τόν άγγίξει.

— Τόν άνασκήκωσε, τόν γύ-

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Η ναρκισσίσσα

Εκείνο το πρωί στην εκκλησιά, την ώρα που οι χριστιανοί ζητούσαν έλεος απ' τον Βασιλέα των όλων, η Έφταλεια άκουσε ένα πλάφ! πίσω της κι είδε μια κοπέλλα — μάρμαρο μισοζώντανο — να πέφτει μπρος στα πόδια της.

— Χριστός καί Παναγία! φώναξε ασπιδιοσμένη.

Και με φουμέντα, μπουσκιορντισμάτα και ρεμέντια την ήφερε στα συγκράτα της.

Η κοπέλλα τότες είπε:

— Είμαι έρημη, χωρίς άντρα, χωρίς σπίτι, χωρίς δραχμή, χωρίς ψωμί! Αφήστε με να πεθάνω...

Κι' άμέσως ήβγαλε ένα μπουκαλάκι σουμπλιμέ κι' ήθελε στο στόμα της.

— Ηβόι για όνομα του Θεού, θά κολάσσει την ψυχή σου! φώναξε η Έφταλεια, και μετέβησε ως πού να τὴν τὴν πάρει.

Εκείνη την στιγμή ο διάκος βγήκε κι' είπε με γλυκεία φωνή: «Α γαπ ή σω μεν αλλ ή λους».

Τότε η Έφταλεια, θές από συγκίνηση, θές από πονοψυχία, τὸ είπε αποφασιστικά:

— Έλα ματζί μου! Και μια και δυό την πήγε γκουστούρι σπίτι της.

— Νικολάκη μου, είπε στον άντρα της, σούφερα μία μουςαφίρισα.

Κι' εὐτὺς την ήκασε στο τραπέζι.

Ένα περιδρόμο ήφανε ή... απεπισημένη. Κι' έπειτα είπε με παράπονο:

— Πρέπει τώρα να μού δώρῃς το σουμπλιμέ. Παραδέχομαι πὸς δεν πίνω πιά, αλλά είμαι πάντα έρημη, δίχως σπίτι, δίχως άντρα. Χίλιες φορές λοιπὸν καλύτερα να πεθάνω!

— Δεν θά σ' αφήσω να φύγεις ντουβιαντάν! ξεφώνισε η Έφταλεια. Θά σε κοιμήσω εδὼ, ὥσπου να δολευτῇς!

— Ευόλουτη και κουρελιασμένη ποιος θά με πάρῃ, καλὲ κερά Φταλία μου, να δουλέψω;

— Κι' αὐτὸ γιατρεύεται, είπε πάλι η συντρέχτρα Έφταλεια.

Κι' ήβγαλε απ' το φορτσέο της και την έντυσε απ' την κορφή ὡς τὰ νύχια. Τάδε κουάλε σάν κούτσα του Ξερόπουλου.

Στὸ μεταξύ, ο Νικολάκης για νὰ ἀλεγκρόρη την ἀπελιπμένη προστατευμένη τους, την ήπαιρνε πότε στο σινεμά και πότε σουλάτσο και σεργιάνι. Κι' έτσι σιγά, σιγά ἀνοίξανε τὰ σκόρδα της.

— Μωρὲ αὐτὴ δεν εἶνε σοί, δεν μ' ἀρέσει! Αλλά πὸς θά μού πάῃ; μονολογούσε η Έφταλεια.

Κι' άμέσως ήβγαλε σ' ένέργεια ένα σατανικό σχέδιο.

Πήγε σ' ένα γιατρό σπεσιαλ στα φίλο τους κι' είπε τὸν πόνο της, και τὸν κατάρφε ή μεγάλη καταφεριτζού, να πῇ στο Νικολάκη της πὸς ή Έφταλεια στραβόθηκε!

— Κρίμα στην κοπέλλα! φώναζε ή γυναικογειτονιά, ὅσο την ήβλεπε με μαύρα γυαλιά, να σκοντονουφλά, να παρπατάτῃ, να μαχουλεύῃ τὸ ἄνθρωποι και τὰ ντουβάρια.

Κανείς δεν μπόρεσε να πάρῃ χαμπάρι τὸ ξεύρινο κόλπο της. Κι' έτσι εκείνο πούβλεπε τὸ πέτυχε. Μπαίνοντας ένα βράδυ στην κάμαρά της, πρόφταξε την ἀπελιπμένη μουςαφίρισα ἀγκαλιά με τὸ Νικολάκη της.

— Ὅχι ναρκισσίσσα! ξεφώνισε. Σούκανα τὴ στραβή, γιατί είσαι Σουανιά ἀνοικτομάτα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ δάσανα του Καραμπέτ

ΒΡΟΧΗ

«Αμα βροχή είναι, ὀμπιρέλλα παίρνω, δρόμο ἱθαίνω, ὄναικες κυττάζω. Ὅποια ὄναικα, κορίτσι, παντρεμένη, χήρα, ντὲν ἔχει ὀμπιρέλλα, γιανὰ-γιανὰ πιλισταμένο ἔκάνω».

— Κουζούμ, λέω, βροχή ξαφνικά έπιασε, παπὶ νὰ ἔνεσαι. Αμα ἰθὺλης νικὸς μου ὀμπιρέλλα νὰ ἔρχεσαι, ὠραία-ὠραία ἰσιτί σου νὰ σὲ πηαίνω, μὰ τὸ Θεὸς σου λέω, χίτες πειραγμένο ντὲν θά σὲ κάνω.

Υναίνες με κυττάζουν ὄλες, τινελλές εἶνε, ἔλανε:

— Ευχαριστῶ πολὺ!

— Περικαλῶ, γιὰβρούμ!

— Ἀρμένης είσαι;

— Ναι γιάχο.

— Σ' ἀρέσει ὁ παστουρμάς;

— Ὑστερα ἔλια ἔκάνουν, χι,χι, χὸ-χὸ, φεύγουνε, βροχή ἀπάνω τους πέφτει, χίτες ντὲν τις νοιάζει. Ἀλλες νευρικές ἔνονται αὐτὸ διάολος» με λένε, ἄλλες ντιροπαλές ἔνονται, μάτια κατεβάζουν πόδια εβάζουν φεύγουνε.

Αμα ἐγὼ χίτες κουράγιο μου ντὲν χάνω, ὀμπιρέλλα μου κρατημένο ἔκάνω, ἄλλο πελατεία ζητημένο ἔκάνω. Πιροχτές βροχὴ έπιασε. Σηκώνομαι, «Σουρπουτίσα λέω, δόσμου τὸ ὀμπιρέλλα μου, σὲ δουλειά νὰ πηαίνω».

— Δουλειά; Μ' αὐτὴ τὴν βροχή;

— Τί με πειράζει τὸ βροχὴ κουζούμ; Βροχὴ ὠραίο πιράμμα εἶναι. Αμα βροχὴ ἰπέφτη, σταυρὸ σου νὰ ἔκάνῃ. Ὑσαλλάχ νὰ λές, ἡμπορεῖ στο λίκνη νὰ πέση λίγο, νερὸ νὰ ἔχωμε.

Σουρπουτίσα μου χίτες ἀπὸ τέτοια ντὲν καταλαβαίνει, ὅλο μουρμουρά εἶναι, μονάχος μου ὀμπιρέλλα ἰσιρίων, ἔξω πηαίνω. Ὅδὸς Πανεπιστημίου περπατῶ, ὄναικες βιλέπω, ἄλλες ὀμπιρέλλα κρατᾶνε, ἄλλες ἀδιὰδροχο φορᾶνε, κουνοῦλες-κουνοῦλες, φελιάν-φιστικ, ὠμορφα κεφαλάκια τὸς σκεπασμένα ἔχουνε.

Νάτη και μὰ. Ἀμάν! Νόστιμο πρῶμμα εἶναι. Τὸ ζάβαλ! Χίτες οὐτε ὀμπιρέλλα, οὐτε ἀδιὰδροχος, οὐτε κουνοῦλα-μουνοῦλα στο κεφάλι.

— Ντισποινίς, λέω πολλὴ βροχὴ πεσμένο ἔνεται, ἄμα ὠραίο κεφαλάκι, ὠραίο σου φουστανάκι βιεγμένο ἔνεται. Αμα τέλεις, γιὰβρούμ, κάτω απ' τὸ δικὸς μου τὸ ὀμπιρέλλα νὰ ἔμπαινῃς.

— Πῶς σὰς λένε, κύριε; με λείει.

— Καραμπέτ!

— Α! ἐσεῖς είστε ὁ Καραμπέτ;

— Εγὼ εἶμαι γιὰβρούμ. Αμα ἔμένα ἡκσέρες, φίλοι νὰ ἰνοᾶστε. Έλα κάτω ἀπὸ τὸ ὀμπιρέλλα μου, ἰσιτί σου νὰ σὲ πηαίνω. Εγὼ ὄναικες πολλὴ ἀγαπᾶω, ἄμα ἔμένα χίτες, μὰ τὸ Θεὸς σου λέω, πειραγμένο ντὲν θά ἔκάνω. Ὑκσέρεις ένα τιραγούδι πὸς λείει «Έλα και μὴ φοβᾶσαι».

— Τὸ ξέρω. Θὰ τὸ τραγουδήσεις;

— Ναι κουζούμ. Ναι γιὰβρούμ. Ὅ,τι θέλεις.

Και άμέσως τραγουδοῖ ἀρχιμίζω:

«Έλα και μὴ φοβᾶσαι, Έλα! Έλα!

στο ὀμπιρέλλα!...

Τιραγούδι μου ἀστὲιο ἦτανε, πολλὸ στο ντισποινίς ἄρεσε, κάτω ἀπὸ τὸ ὀμπιρέλλα μου ἰμωῆκε, γιανὰ-γιανὰ πηαίνουμε. βροχὴ ἰπέφτει, με τὸ ένα χέρι μου ὀμπιρέλλα κρατᾶω, με τὸ ἄλλο τὸ ντισποινίς ἀπὸ τὸ μέση κρατημένο ἔκάνω.

— Εγὼ λέω, κουζούμ, γιὰβρούμ, ὄναικες πολλὴ ἀγαπημένο ἔκάνω, ἔμένα πολλὴ ἀγαπᾶω, χίτες τὸ δυὸ μας ντὲν θά χωρίσωμε ποτέ, ἔμένα παντρεμένο νὰ κάνω, ὄναικα νὰ σὲ παίρνω.

Κορίτσι σταματημένο ἔνεται:

— Τρελλὸς είσαι;

— Ναι, κουζούμ.

— Δεν μὸς λές, ἐπειδὴ μπήκα κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπιρέλλα σου, θά μὸς κάνῃς και τέτοια;

— Πιροχωρούμε μπέ!

— Ὅχι! Ὑπάρχει λόγος. Ἀντίο!

— Ἀντίο. Ἐτοῖ με διώχνεις, γιὰβρούμ; Τί είμαι ἐγὼ; Ταξί είμαι; Ἀπὸ βροχὴ σὲ ἔσωσα και, τώρα διαγμένο με κάνεις;

— Αμα κουδέντα μου είπα, ένα μαντράχαλο ἔρχεται.

— Κωστάκη, λείει, τὸ κορίτσι διώξε τον ἀπὸ δῶ, γιατί μὸς ἔγινε τσιμπούρι.

Χίτες μυλιὰ ντὲν ἰπρόφτασα νὰ βγάλω. Μια γοροδιά μὸς δίνει, οὐρανόσ ἰσφοντῆλι φάνηκε.

Δρόμο ἰσιρίων, ἰσούλο ἔφαγα, ἄμα ἰσχαριστημένος είμαι. Κορίτσι καρταρισμένο ἔκάνω.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ἰδιοτροπίες του Πελοπίδα

Χωρίς φανέλλα

Τί μου λές μωρέ, παιδί μου! Μά, σοβαρά τὸ λές, ἡ μάς κοροϊδεύεις, δηλαδή, γιὰ νὰ μάς κάνῃς ἐντύπωση; Σοβαρά τὸ λείει, κύριοι! Ὅχι, δεν ἄστει-εὔεται. Μάλιστα, ὁ τύπος αὐτὸς πὸς βλέπετε, δεν φοράει φανέλλα οὐτε τὸ καλοκαίρι, οὐτε τὸ χειμῶνα. Ἐτσι πὸς τὸν βλέπετε κυκλοφορεῖ, με τὸ πουκάμισο κατάρσακα. Κι' ἂν ἀμφιβάλλετε, δοῖστε πὸς μάς τὸ ἀποδεικνύει κι' ὁ λας. Εἶναι ἀληθές, κύριοι!

— Ὄστε, ἔτσι λοιπόν! Χειμῶνα — καλοκαίρι χωρὶς φανέλλα! Κι' ἔπειτα: Ἐμὰς τί μάς νοιάζει; Γιατί μάς τὸ λές, δηλαδή και μάλιστα μ' ένα ὕφος σὰν νὰ μάς ἀναγγέλλῃς κανένα σπουδαῖο και ἀπίστευτο κατόρθωμα; Σὲ ῶ-τῃσε κανεῖς ἂν φορᾶς φανέλλα ἢ δεν φορᾶς; Δικαίωμα σου νὰ φορᾶς. Αὐτὸ εἶναι ζήτημα πὸς ἀφορᾶ ἔσένα και τὸ ἀνόητο σαρκίον σου. Ἐμεῖς δεν ἔχουμε λόγο οὐτε ν' ἀναμιχθούμε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, οὐτε νὰ ζητήσουμε πληροφορίες. Θέλεις φορᾶς μία φανέλλα, θέλεις φορᾶς τρεῖς, δεν θέλεις μὴ φορᾶς καμμ'α!

Κι' ἂν εἶναι τὸ γούστο σου ἢ ἡ τρέλλα σου, μὴ φορᾶς τίποτα. Βάλε μία χλαμῦδα και περιώδεψε τὴν πόλι σὰν τὸν Μιχάλη τὸν ἀρχαῖο νὰ μαζεύ-ης και διόραγκα. Δικός σου λογαριασμός! Ὅπωςδήποτε ὅμως παρὰ τὰ πιά αὐτὴ τὴν κουδέντα περὶ φανέλλας και δεν συμμαζεύεται.

Γιατί δεν εἶναι ἡ πρώτη φορᾶ, οὐτε ἡ δεύτερη πὸς γίνεται αὐτὴ ἡ περὶ φανέλλας φλυαρία. Τρία χρόνια ἔχω τὴ δυστυχία νὰ σὲ γνωρίζω και, κάθε χειμῶνα, μόλις ἀρχίζουν τὰ κρύα, δεν θυμάμαι νὰ συζητᾶς και κανένα ἄλλο θέμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φανέλλα πὸς δεν φορᾶς! Μά, εἴτε γιὰ οικονομικὰ ζητήματα μιλάμε, εἴτε γιὰ τὴ διεθνὴ πολιτική, εἴτε γιὰ τὴν ἀκρ βεῖα τοῦ βίου, εἴτε γιὰ τὴν καλλιέργεια τὸν χρυσανθέμων, ἐσὺ πάντα θά φέρῃς τὴ συζή-τῃσι ἔτσι, ὥστε νὰ δηλώσῃς ὅτι δεν φορᾶς φανέλλα τὸ χειμῶνα! Και νὰ μάς πῇς πὸς τάχα δεν κρυώνεις και νὰ σχολιάσῃς περιφρονητικὰ τὸς ἄλλους.

Δεν κρυώνεις! Σὲ ποιὸν τὰ πουλὰς μωρέ; Ἄν οἱ ἄλλοι ἀνόητοι χάθουν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὴ διαβεβαίωσί σου ὅτι δεν κρυώνεις, ὁ Πελοπίδας τέτοια χάρτια δεν τὰ τρώει. Ὅχι μόνο κρυώνεις, ἀλλά τουρτουρίζεις και τρέμεις συγκορμος και οἱ μαστέλες σου παίζουν κλακέττες ἀπὸ τὴν τρεμουῖλα πὸς σὲ δέρονε, ζῶν!

Ἀλλὰ δεν τὴ φορᾶς, και ὑποβάλλεσαι σ' αὐτὸ τὸ ἡλίθιο μαρτύριο, μόνο και μόνο γιὰ νὰ ἐπιδεικνύσαι, νὰ περηφανεύεσαι, νὰ κομπωρημωῃς και νὰ μάς κάνῃς τὸν ἥρωα, νομίζοντας ὅτι ἀποσπᾶς τὸ θαυμασμό τοῦ ἀφελούς κοινου, με τὸ νὰ μὴ φορᾶς φανέλλα. Σπουδαῖος ἡρωϊσμός; Βλέπεις! Ἰσως νὰ περιμένῃς και κανένα παράσημο γιὰ τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ κατόρθωμα. Βλάκα!

Τί με κυττάς ἔτσι; Ἀπορεῖς, ἢ πῶς, πὸς δεν σὲ θαυμάζω και δεν κάνω ὑπόκλησι νὰ περάσῃς θριαμβευτῇς; Λοιπόν, ἐγὼ σὲ πληροφορῶ ὅτι δεν πρόκειται νὰ σὲ θαυμάσω ποτέ. Εγὼ σὲ οἰκτερῶ, ἀπλῶς. Και σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλη φορᾶ νὰ κάνῃς λόγο γιὰ τὴ φανέλλα πὸς δεν φορᾶς ἐνῶπιόν μου, γιατί ὡς ἐδὼ ἔχω φτάσει. Στὸ κάτω τῇς γαστρῆς και τὰ μούλαρία δεν φορᾶς φανέλλα, ἀλλά δεν προσημανεύονται γι' αὐτὸ ἡλίθιε!

Κακοποιοῦσε ἀνήλικα κοριτσάκια

ΕΝΑ ζεστὸ βράδυ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1937, βρέθηκε μέσα στο ὑπόγειο κάποιου σπιτιοῦ τοῦ Μπρούκλιν τὸ ἄψουλο και γυμνὸ σῶμα μίας μικρούλας 8 ἐτῶν, τῆς Πάουλα Μαγκάνια. Τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι εἶχε στραγγαλισθῇ μ' ένα σκονινὴ τῆς μπουγάδας. Ὑστερα ὁ δολοφόνος τοῦ τὸ εἶχε κακοποιήσει... Ἐπτὰ μέρες ἀργότερα, συνελήφθη ὁ δράστης: κάποιος Λῶρενς Μάρκς, 49 ἐτῶν, ἀνεργὸς νοσοκόμος. Καὶ ὠμολόγησε τὸ στυγερὸ ἐγκλήμα του, ἔπειτα ἀπὸ 13 ὥρες ἐξαντλητικῆς ἀνακρίσεως.

Τὸ παρελθὸν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἀπαίσιο. Ἡ γιγασία του εἶχε πεθάνει στο φρενοκομεῖο. Ἡ μητέρα του ἦταν κι' αὐτὴ ψυχοπαθὴς κι' ὁ πατέρας του λαθρέμπορος ναρκωτικῶν. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ νοσηρὸ περιβάλλον γεννήθηκε ὁ Λῶρενς. Καὶ δεν εἶχε πᾶει ποτέ του σὲ ἐκκλησία.

Ἦταν μόλις 16 ἐτῶν, ὅταν συνελήφθη, γιατί εἶχε χτυπήσει και πληγώσει μιά γυναίκα. Καταδικάστηκε τότε, ἀλλά πῆρε ἀναστολή, ὡς ἀνήλικος.

Ένα-δυὸ χρόνια ἀργότερα ἔκαμε τὴν πρώτη γνωριμία τῆς φυλακῆς. Εἶχε πυροβολήσει ένα νέο, με ἀσφαιρα φυσίγ-για, και τοῦ εἶχε προκαλέσει σοβαρὰ ἐγκαυμάτα. Ἐμεινε τότε ἐπὶ 3 μῆνες σὲ ἀναμορφωτικῆς φυλακῆς.

Τὸ πρῶτο θύμα τοῦ ἐγκληματικού ἐρωτισμοῦ τοῦ ἦταν ένα κοριτσάκι 7 ἐτῶν, ἀδελφὴ τοῦ γαμπροῦ του. Ἡ ὑπόθεσις ὅμως ἔμεινε μέσα στὴν οἰκογένεια και ἀποσιωπήθηκε.

Ὅταν ὁ Λῶρενς ἐβγινε 22 ἐτῶν, τὸν ἔπιασαν γιατί εἶχε κλέψει ένα φακὸ και δυὸ ἀνεμιστήρες ἀπὸ ένα κινηματογράφο. Καταδικάστηκε τότε, σὲ δύο ἐτῶν φυλάκισι. Μέσα δὲ στὴ φυλακὴ, διάβαζε μόνο ἐρωτικά ρωμάντσα.

Ὅταν ἀπολύθηκε, σκέφθηκε νὰ παντρευτῇ. Στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἐργαζόταν γνώρισε μιά πλύστρα, τὴ Μαρία Ρόθ. Ἦταν 4 χρόνια μεγαλύτερη του — 29 ἐτῶν — και εἶχε ἀποκτήσει πρὸ 5 ἐτῶν ένα νόθο παιδί, πὸς εἶχε πεθάνει σὲ κάποιο ὀφθαλμοτροφεῖο. Ὅστόσο ἀφοσιώθηκε στο Λῶρενς και προσπάθησε νὰ τὸν φέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο. Τοῦ κάκου ὅμως.

Μιά μέρα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1914, ὁ Λῶρενς πρότεινε στὸν ἀνήλικο ἀδελφὸ του Οὐάλτερ «νὰ βροῦν δυὸ κοριτσάκια και νὰ γλεντήσουν μαζί τους». Πράγματι, σ' ένα δρόμο τοῦ Μπρούκλιν, συνάντησαν δυὸ μικρούλες, 9 και 11 ἐτῶν, τῆς παρέστυσαν σ' ένα μέρος ἐρημικὸ και τῆς κακοποίησαν.

Ὅταν, μιά βδομάδα ἀργότερα, οἱ ἀστυνομικοὶ συνέλαβαν τοὺς δύο ἀδελφούς γιατί ἔκλεβαν μολυβοσφαῖνες ἀπὸ μιά οἰκοδομὴ, ἀνακάλυψαν πὸς ἦσαν και οἱ δράστες τοῦ διπλοῦ βιασμοῦ. Αὐτὴ τὴ φορᾶ ὁ Λῶρενς καταδικάστηκε σὲ 20 ἐτῶν φυλάκισι, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς του γλύτωσε μόνο με ένα χρόνο στὴ φυλακὴ.

Ἀφοῦ ἔμεινε 12 χρόνια πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα, ὁ Λῶρενς Μάρκς πῆρε ἀναστολή γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του. Γύρισε κοντὰ στὴ γυναίκα του και βρῆκε μιά θέσι νοσοκόμου, ἀπ' ὅπου ὅμως τὸν ἐδιώξαν γρήγορα γιὰ μιά γυναικοδουλειά.

Ὅταν τοῦ παραπονέθηκε γι' αὐτὸ ἡ γυναίκα του, τὴν κατηγορήσε πὸς εἶχε ἀποκτήσει δυὸ φίλους, τὸν καιρὸ πὸς αὐτὸς βρισκόταν στὴ φυλακὴ. Ἐκείνη θύωσε και τὸν ἐγκατέλειψε, μετὰ δύο μῆνες ὅμως δέχθηκε νὰ συμφιλιωθῶν.

Πέρασαν 4 μῆνες ἀκόμη. Κι' ἔπειτα ὁ Μάρκς ξαναθυμῆθηκε τὴ βδελυρὴ του δράσι. Συνάντησε μιά μέρα στο δρόμο μιά μικρούλα 9 ἐτῶν, πὸς πῆγαινε στο σχολείο.

λεῖο. Τὴν παρακάλεσε νὰ δώσῃ δῆθεν στο δάσκαλο ένα σημειώμα του γιὰ τὴν κόρη του, πὸς ἦταν ἄρρωστη. Με τὴν πρόφασιν αὐτὴ, τὴν παρέστρεψε ὡς τὸ δωμάτιό του — ἡ γυναίκα του ἔλειπε στὴ δουλειά της — και, τῆς ἐπέτεθη με ἀνηθίκους σκοπούς. Γι' αὐτὴ τὴν πρά-ξι τοῦ ὁ ἀπαίσιος σάτυρος φυλακίσθηκε ἄλλα 10 χρόνια. Ένας ψυχίατρος πὸς τὸν ἐξέτασε, γνωμάτευσε ὅτι ἦταν νευροπαθὴς και σεξουαλικῶς διάστροφος, χωρὶς

Ὁ "δράκος" τοῦ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ

πολλὲς πιθανότητες νὰ διορθωθῇ ποτέ. Ὅταν βγῆκε ὠστόσο ἀπὸ τὴ φυλακή, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1937, και ξαναγύρισε κοντὰ στὴ γυναίκα του, φαίνόταν ἕνας καλὸς ἀνθρωπάκος, συμπαθητικός, μεσόκοπος, μετρίου ἀναστήματος φαλακρὸς και με μουςτακάκι.

Βλέποντάς του ἕνας πὸς τὸν εἶχε γνωρίσει πρὶν σὰν διεστραμμένο και ἐγκληματία, θά μπορούσε νὰ ὑποθέσῃ πὸς διορθώθηκε κι' ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος.

Ένα καινούργιο ἐγκλήμα τοῦ ὅμως ἦρθε ν' ἀποδείξῃ, πὸς ὁ βδελυρὸς κι' ἀπαίσιος ἐγκληματίας ἔμεινε ἀδιόρθω-τος.

Στῆς 31 Ἰουλίου ξεκίνησε ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀδελφὸ του. Στὸ δρόμο, ὅμως, συνάντησε τὴν Πάουλα Μαγκάνια, μιά χαοτιωμένη κοπελλίτσα 8 ἐτῶν, με μαύρα μάτια.

Και τὰ διεστραμμένα ἐνστικτὰ του ἐξύπνησαν πάλι μέσα του με τὸ ἀντίκρουσμα τῆς ἀθῶας παιδούλας.

Τῆς παρουσιάστηκε ὡς ἐπιθεωρητῆς τοῦ κακοῦ και τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δείξῃ τὰ ρολόγια τοῦ γκαζιῦ τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐτσι κατέβηκε μαζί της στο ὑπόγειο. Στὸ τέλος τῆς σκάλας, εἶδε σὲ μιά ἀκρὴ ένα σκονινὴ. Τὸ ἄρπαξε ξαφνικά, τὸ τύλιξε τέσσερες φορές γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς μικρούλας και τὸσφίξε, ὥσπου ξεψύχησε τὸ θύμα του.

Ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη του και τὸν συνέλαβε σὲ μιά βδομάδα. Κατηγορεῖτο τώρα γιὰ φόνο και βιασμὸ ἀνήλικου. Δεν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας, γιατί τὰ στοιχεῖα, πὸς εἶχε στὰ χέρια της ἡ Ἀστυνομία ἦταν συντριπτικά. Ἡ ἐνοχὴ του ἦταν ἀποδείχτην.

Ὅστόσο, οἱ συνήγοροί του προσπάθησαν νὰ τὸν παρυσιάσουν ὡς τρελλό. Οἱ ψυχίατροι ὅμως πὸς τὸν ἐξέτασαν, κατ' ἐντολὴν τοῦ δικαστηρίου, ἀποφάνθηκαν ὅτι ἦταν ἀνισόρροπος, ἀλλά εἶχε πλήρη ἐπίγνῳσι τῶν πράξεών του.

Ἐτσι, στῆς 29 Ὀκτωβρίου 1937, οἱ ἐνορκὸι κήρυξαν ἔνοχο τὸ Λῶρενς Μάρκς χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά ὥρα σύσκεψι, τοῦ ἐπέβαλαν τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Στῆς 3 Ἰουλίου, καθίσε στὴν ηλεκτρικὴ πολυθρόνα, στῆς φυλακῆς τοῦ Σίνγκ-Σίνγκ Κι' ἐτσι ἀπαλλάχτηκε ἡ περιοχὴ ἀπὸ ἕναν ἀπαίσιο κακοῦργο, πὸς εἶχε καταντήσει ὁ ἐφιάλτης τῶν οἰκογενειῶν και πὸς τὸ ὄνομά του ἐνέπνεε τὸν τρόμο.

Ὁ Λόρδος πὸς νεκροναστήθηκε

Ὁ νέος Λόρδος Δήμαρχος τοῦ Λονδίνου σὲρ Λέλι Μπόυς κινδύνευσε κάποτε νὰ τὸν θάμουν ζωντανό! Αὐτὸ συνέβη στὴ Γαλλία, τὴν ἐποχὴ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Ένας ὅμως ἀπὸ κείνους πὸς εἶχαν ἀναλάβει τὴν ταφὴ του, τὸν ἄκουσε νὰ βογγᾶν ἐλαφρά, τοῦ ἔδωσε ἀμέσως ένα φλυτζάνι τσάι και τὸν διέσωσε.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ γιὰ τὸν τοκετό

Μερικές πλάνες πού σιελυσε
ἡ ἐπιστήμη

Οἱ πρόδοι πού σημείωσε ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, διέλυσαν πολλὲς διαδεδομένες πλάνες σχετικὲς μὲ τὸν τοκετό. Ἄς ἰδοῦμε, λοιπόν, μερικές ἀπ' τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες αὐτὲς ἀνακαλύψεις:

1) Τὸ μέγεθος ἑνὸς νεογενήτου ἐξαρτάται ἀπ' τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς τῆς μητέρας κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη;

Ὁχι, δὲν ὑπάρχει καμμιά τέτοια σταθερὴ ἀναλογία. Ἐξαρτάται κυρίως ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα κι' ἀπὸ τὴν υγεία τῆς μητέρας. Π. χ. οἱ διαβητικὲς γυναῖκες φέρνουν συχνά στὸν κόσμον παιδιὰ ἐξαιρετικὰ μεγαλόσωμα, ἐνῶ ὅσες ὑποφέρουν ἀπ' τὰ νεφρὰ τους, γεννοῦν μάλλον μικρὰ παιδιὰ. Ἡ μητέρα πρέπει νὰ ζυγίζεται κάθε τόσο κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ μὴν αὐξηθῇ τὸ βάρος τῆς.

2) Οἱ μητέρες πού θηλάζουν τὰ παιδιά τους, ἀποκλείει αὐτὴ νὰ ξαναμείνουν ἐγκυες;

Κάθε ἄλλο. Ἡ ἐμμηνος ροὴ τους ἐναρχίζεται λίγους μῆνες μετὰ τὸν τοκετό (ἐνῶ σὲ ὅσες δὲν θηλάζουν τὰ παιδιά τους, ἐμφανίζεται μετὰ 6 βδομάδες περίπου). Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως, οἱ ὥοθυκες μποροῦν νὰ παράγουν ὠρία ἱκανὰ γιὰ γονιμοποίηση, ἔστω καὶ δίχως νὰ ὑπάρχει ἐμμηνος ροή. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, πολλὲς γυναῖκες συμβαίνει νὰ μείνουν ἐγκυες ἕνα ὁλόκληρο χρόνο μετὰ τὴν ὀριστικὴ διακοπὴ τῆς ἐμμηνου ροῆς των. Ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νὰ συμβῇ τὸ ἴδιο σὲ κοριτσάκια 12—13 ἐτῶν, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσει ἡ ἐμμηνος ροή.

3) Οἱ γυναῖκες πού ἔχουν μόνο μιὰ ὥοθυκη, ἀποκοτῶν μόνο ἀγόρια ἢ μόνο κορίτσια;

Καθόλου. Μποροῦν νὰ κάμουν παιδιά καὶ τῶν δύο φύλων.

4) Τὰ «ἐφταμηνίτικα» βρέφη μποροῦν νὰ ζήσουν, ὅχι ὅμως καὶ τὰ «ὀκταμηνίτικα»;

Αὐτὸ εἶνε ἀνόητο. Ὅσο περισσότερο καιρὸ μείνῃ τὸ παιδί μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς μητέρας του, τόσο πιὸ τελειοποιημένο βγαίνει στὸν κόσμο, κι' ἐπομένως ἔχει περισσότερες πιθανότητες νὰ ἐπιζήσει.

5) Οἱ γυναῖκες πού ὑπεβλήθησαν μιὰ φορὰ σὲ καισαρική τομή, πρέπει καὶ στὸ ἐξῆς νὰ γεννοῦν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὅλα τὰ παιδιά τους;

Ἡ καισαρική τομὴ γίνεται ὅταν ἡ ζωὴ τῆς μητέρας κινδυνεύει ἀπὸ αιμορραγίες, σπασμούς ἢ ἄλλες ἐπιπλοκές. Ἄν, λοιπόν, δὲν ὑπάρχουν τέτοιες ἀνωμαλίες στὶς ἐπόμενες ἐγκυμοσύνες, ὁ τοκετός μπορεῖ νὰ γίνη κανονικά.

6) Ὅσες ἀπέτυχαν στὸ γάμο τους, μπορεῖ νὰ βροῦν τὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ κάνοντας παιδιά;

Ὁχι. Ἄν ἡ ἐγκυμοσύνη ὠριμάξη συναισθηματικὰ τὶς κανονικὲς γυναῖκες, χειροτερεύει ὅμως συχνὰ τὴν κατάσταση γιὰ ὅσες δὲν μπόρεσαν νὰ προσαρμοσθοῦν στὸ ρόλο τους.

7) Μιὰ σφιχτὴ ζώνη μετὰ τὸν τοκετό, διορθώνει τὴ σιλουέτα τῆς μητέρας;

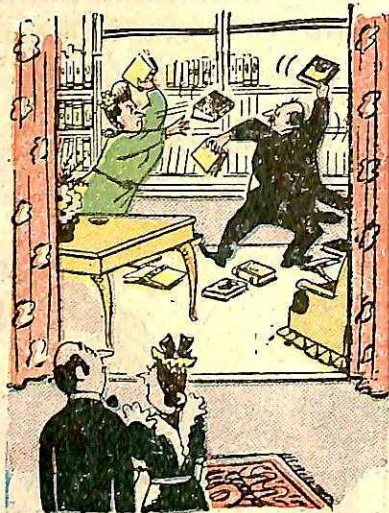
Ὅσο σφιχτὴ κι' ἂν εἶνε, δὲν μπορεῖ νὰ τονώσει τοὺς ἐξασθενημένους κοιλιακοὺς μύς. Δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ προκαλέσῃ βλάβες στὰ σπλάγχνα.

8) Ὅταν ἡ ἐγκυος, σηκώνῃ ψηλὰ τὰ χέρια τῆς, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τυλιχθῇ ὁ ὀμφάλιος λώρος γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἐμβρύου;

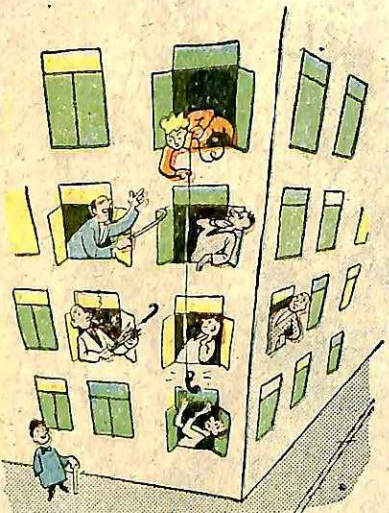
Ὁχι, καθόλου. Γιὰ τὸ ἐμβρυον κινεῖται ἐλεύθερα μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο σάκκο μὲ ὕγρo.

9) Τὸ βρέφος παίρνει περισσότερα συστατικά τοῦ αἵματος ἀπὸ τὴν μητέρα του, παρὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του;

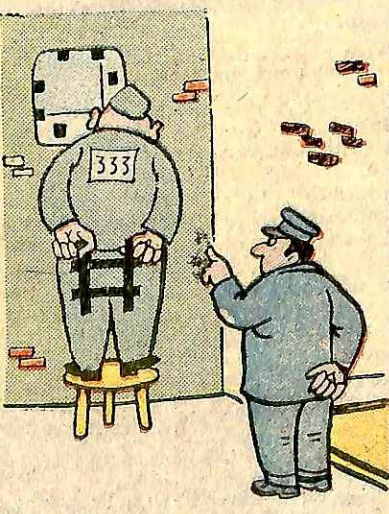
Τὸ αἷμα τῆς μητέρας δὲν περνάει καθόλου στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο σχηματίζει ἐντελὸς δικό του αἷμα.

—Ἐπὶ τέλους, τοὺς βλέπω μιὰ φορὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν πλοῦσια βιβλιοθήκη πού τοὺς ἄφησε ὁ θεὸς τους!...

—Παρακαλῶ κυρία Ἀργυριάδη, θὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ κάνω μετὰ ἕνα τηλεφώνημα!...

Ὁ δεσμοφύλακας: Τί κάνεις ἐκεῖ 333;...
Ὁ κατὰδικος: Ἀπολαμβάνω τὸ φρέσκο ἀεράκι!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Καλλονή

Σὲ περίπτωσι ὑπερβολικῶς πάχους τῶν μηρῶν, ὠφελοῦν ἀρκετὰ τὰ μασσάζ μετὰ τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Βαζελίνη 30 γραμ.
Ἰωδιούχον κάλιον 3
Ἰώδιον μεταλλικόν 0,30 »

Ἀφοῦ ἀλείψετε μ' αὐτὴν τοὺς μηρούς, ἀρχίζετε τὸ μασσάζ, πού θὰ διαρκέσῃ 10 λεπτά τῆς ὥρας γιὰ τὸν καθένα.

Οἱ μῆροι γίνονται λευκοὶ καὶ λείοι, ἂν τοὺς τρίβετε 3 φορές τὴ βδομάδα, τὴν ὥρα τοῦ λουτροῦ σας, μετὰ μιὰ ἐπιπέδη ἐλαφρόπετρα. Ἐτσι, φεύγει συγχρόνως καὶ κάθε περίττο χνούδι τους. Γιὰ νὰ μὴν ἐρεθισθῇ κατόπιν τὸ δέρμα, ἡ ἀλείψετε μετὰ τὴν ἴδια κρέμα πού χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὸ πρόσωπό σας, καὶ τὸ πουντράκι μετὰ.

Κάνετε καθημερινὰ λουτρά μετὰ νερό πού περιέχει 250 γραμμάρια ἀνθρακικῶν νάτριον. Ἡ οὐσία αὕτη μαλακώνει τὴν ἐπιδερμίδα τῶν μηρῶν — ὅπως καὶ τοῦ ὑπολοίπου σώματος — καὶ τὴν καθαρίζει τελείως.

Τα φτερωτὰ μυρμήγκια

Ἄν ἔχουν ἐγκατασταθῇ στοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ σας φτερωτὰ μυρμήγκια, ἀναζητήστε τὶς φωλιές τους καὶ καταστρέψτε τις, χύνοντας μέσα λίγη βενζίνη. Σὲ μιὰ βδομάδα, ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο. Μὴν ξεχνάτε ὅμως νὰ πάρετε τὶς ἀπαιτούμενες προφυλάξεις, γιατί ἡ βενζίνη, ὅπως ξέρετε, παίρνει πολὺ εὐκόλα φωτιά.

Ὅταν σιενεύουν τὰ ρούχα

Πολλὲς φορές, τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερὰ ρούχα μπαίνουν μετὰ τὸ πλῆσιμο. Ἐνας τρόπος γιὰ νὰ τὰ ἀποφύγετε, εἶνε νὰ τὰ πλένετε καὶ νὰ τὰ ξεπλένετε μετὰ νερὸ τῆς ἴδιας πάντοτε θερμοκρασίας. Ἄν παρ' ὅλα αὐτὰ, μὴν λυγίσκω, μπορεῖτε νὰ τὰ διορθώσετε, σιδεράροντας τα κατὰ τὴν διεύθυνσι πού στένεψαν.

Οἱ λεκέδες στὶς ἐλαιογραφίες

Μπορεῖτε νὰ καθαρίσετε τοὺς λεκέδες πού ἔχουν σχηματισθῇ πάνω σὲ μιὰ ἐλαιογραφία, πλένοντας τους ἐλαφρὰ μ' ἕνα μαλακὸ σφουγγάρι, βουτηγμένο σὲ σαπουνάδα ἀπὸ καλὸ σαποῦνι. Ἄν δὲν ἐξαφανισθοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, χρησιμοποῖστε ἕνα μίγμα ἀπὸ ἴσα μέρη νεροῦ καὶ λινέλαιο, ἄλλα μετὰ πολλὴν προφύλαξι, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὰ χρώματα.

Τὰ φρέσκα αὐγά

Ἐκτός ἀπ' τοὺς γνωστοὺς τρόπους γιὰ νὰ διακρίνετε τὰ φρέσκα αὐγά, ὑπάρχουν κι' οἱ ἐξῆς:

1) Ἀκουμπάτε τὴ γλῶσσα σας στὴ μιὰ ἄκρη τους. Ἄν εἶνε φρέσκα, θὰ νοιώσετε μιὰ εὐχάριστη δρυσρότητα. Ἀλλιῶς θὰ σας φανοῦν ζεστά — τόσο περισσότερο, ὅσο πιὸ μπαγιατίκα εἶνε.

2) Τὰ φρέσκα αὐγά εἶνε λίγο πιὸ διαφανή στὴ μέση παρὰ στὶς ἄκρες. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει στὰ μπαγιατίκα.

3) Τὸ φλοῦδι τοῦ μπαγιατίκου αὐγοῦ εἶνε ὑαλῶδες, διαφανές καὶ λεῖο στὴν ἀφή, ἐνῶ τοῦ φρέσκου φαίνεται ὅταν σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα στρώμα ἀσβέστη καὶ στεγνώνει ἀμέσως μόλις βγῇ ἀπ' τὸ νερό.

Γιὰ τὸ πετρέλαιο

Γιὰ νὰ γίνῃ δυνατότερο καὶ πιὸ ἄσπρο τὸ φῶς μιᾶς λάμπας τοῦ πετρελαίου, προσθέτετε στὸ πετρέλαιο λίγη καμφορά (περὶ τὰ 30 γραμμάρια σὲ κάθε ὀκά).

Πῶς καθορίζονται τὰ τζάμια

Ὁ καλύτερος καὶ γρηγορότερος τρόπος γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ τζάμια τῶν παραθύρων, εἶνε νὰ τὰ τρίψετε μ' ἕνα πανί βουτηγμένο σὲ οἶνoπνεῦμα.

Πῶς διατηρεῖται ἡ σκούπα

Γιὰ νὰ διαρκέσῃ περισσότερον καιρὸ ἡ σκούπα σας καὶ νὰ γίνῃ μαλακὴ, τὴ βουτάτε ὁλόκληρη, μόλις τὴν ἀγοράσετε, σὲ μιὰ διάλυσι 250 γραμμάρων χλωριούχου μαγνησίου σ' ἕνα λίτρο νερό καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ στὸν ἀέρα. Ζητήστε ἀπ' τὰ φαρμακεία χλωριούχου μαγνησίου ὅχι καθαρό, γιὰ νὰ στοιχίσῃ φτηνά. Ἀφοῦ μεταχειρισθῇτε τὴν διάλυσι, μπορεῖτε νὰ φυλάξετε ὅση περισσεύει, γιὰ νὰ τὴν ξαναχρησιμοποιεῖτε ἄλλοτε.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Οἱ ἄνθρωποι πὺν παίζουν μετὰ τὴν ΦΩΤΙΑ

Γιὰ νὰ μελετήσουν τὰ πυρο-
οβεστικά μέσα

ΔΕΝ εἶναι καθόλου σπάνιο νὰ δῇ κανεὶς τὸν Ἀμερικανὸ Φράνκ Ρούσκα, τῆς ἀλεξιπτωτιστῆς, ἡλικίας 33 ἐτῶν, νὰ καταδρέχῃ μιὰ ἐξυλιν ἀποθήκη μετὰ βενζίνη καὶ νὰ τῆς βάσῃ φωτιά! Ὡστόσο, ὁ ἐμπρηστής αὗτος, ἀντὶ νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ τιμωρηθῇ, πληρώνεται ἀπεναντίας γιὰ τὶς φωτιές πού ἀνάβει, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ἱκανοποιητικά, γιὰ μιὰ δουλειὰ πού διαρκεῖ λίγα λεπτά τῆς ὥρας! Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους θαρραλέους πού κερδίζουν τὸ ψωμί τους ὡς «ἐπαγγελματίαι ἐμπρησταί» — ἂν μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ αὐτὸς ὁ ὅρος.

Ἀνῆλκε στὸ προσωπικὸ τῆς Χημικῆς Ἑταιρείας Ἀνσουλ, πού παράγει πυροσβεστικὰ ὑλικά καὶ μηχανήματα. Στὰ 6 χρόνια πού κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά, ἔχει ἀνάψει καὶ σβύσει περισσότερες ἀπὸ 18.000 πυρκαγιές, χρησιμοποιώντας πολλὰς ἐκαστοντάδες κιλά ἐκρηκτικῶν καὶ εὐφλεκτῶν ὑγρῶν. Γιὰ τὴν ἀποστολὴν του εἶνε ἀκρίβως τὸ νὰ βροῖσκῃ τὸν καλύτερο τρόπο κατασβέσεως κάθε εἶδους πυρκαγίδας.

Ἀρχισε τὴ σταδιοδρομίαν του μετὰ τὶς ἀπλούστερες καύσιμες ὕλες, καὶ τώρα εἶνε εἰδικὸς στὸ ν' ἀνάβῃ πυρκαγιές μετὰ ὀξυγόνο: βενζίνη, βενζόλιο, αἰθέρα, προπάνιον, βουτάνιον κλπ. Πρὶν βάλλῃ μιὰ πυρκαγιά, καταστρώνει μ' ἐπιμέλεια τὸ σχέδιό του, γιατί πρέπει νὰ προβλέψῃ κάθε ἀπόρροπο, πρὶν ἐξαπολύσῃ τὸ δαίμονα τῆς φωτιάς. Μελετᾷ λοιπὸν προηγούμενως τοὺς ἀνέμους, τὰ ρεύματα, τὴν ἐπάρκεια τῶν πυροσβεστικῶν μέσων πού διαθέτει, κλπ. Καὶ μόνο κατόπιν ἀνάβει τὸ σπῆρτο...

Τὸ μόνο ἀτύχημα πού ἔχει πάθει ὡς τώρα, εἶναι ἕνα καψάλισμα τῶν φρυδιῶν του ἀπὸ μιὰ φλόγα πού προκάλεσε τὴν ἐκρηκτικὴν 250 γαλονιῶν βενζίνη. Ἀλλοτε πάλι, ἔκαψε τὰ παπούτσια του, γιατί δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ, πρὶν ἀνάψῃ τὸ σπῆρτο, ὅτι εἶχε κυθῇ αἰθέρας ἀπ' αὐτὰς. Εὐτυχῶς, ὅταν τὰ εἶδε νὰ παίρουν φωτιά, εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ βουτήξῃ ἀμέσως σ' ἕνα κοντινὸ τεπόζιτο μετὰ νερό, κι' ἔτσι τὴ γλύτωσε φτηνά.

Καὶ τώρα θὰ ἀσχοληθῇ μετὰ ἕνα σταθμὸ ἐρευνῶν, πού λειτουργεῖ στὸ Χέρτς τῆς Ἀγγλίας καὶ πού χρηματοδοτεῖται κυρίως ἀπὸ τὶς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρεῖες πυρὸς. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐργάζεται σ' αὐτόν, παίζουν καθημερινῶς μετὰ τὴν φωτιά. Καὶ, ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἔχουν μάθει ἐκ πείρας νὰ φοβοῦνται τὶς ἰδιοτροπίες τῆς καὶ τοὺς κινδύνους τῆς.

Κάνουν δοκιμὲς μετὰ μικρὰ ὑποδείγματα σπιτιῶν, κλπ., γιὰ νὰ μελετήσουν πῶς προκαλοῦνται καὶ πῶς συντηροῦνται οἱ πυρκαγιές. Καθορίζουν δὲ μετὰ ἀκρίβεια σὲ ποιά θερμοκρασία ἀνάβουν οἱ διάφορες οὐσίες.

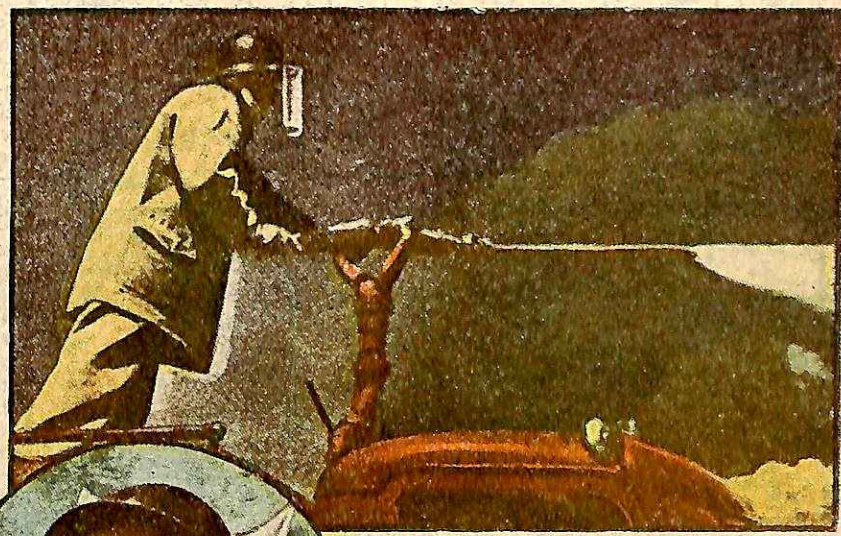
Ἡ φωτιά ἑνὸς ταγιάσου π. χ. εἶναι πολὺ θερμὴ στὸ κέντρο τῆς. Ἄν λοιπόν, ἀκουμπῶντας πάνω σ' ἕνα ἔγλυ, τὸ θερμὸν σὲ 250 βαθμοὺς, προκαλεῖ μιὰ ἀποσύνθεσιν του στὸ σημεῖο ἐκεῖνο. Ἀναπτύσσονται τότε εὐφλεκτοὶ ἀτμοί, ἱδίως ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν βαφὴ τοῦ ἔγλυου καὶ ἀνάβει μιὰ μικρὴ φλόγα.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ θερμοκρασία ἀνεβαίνει ἀλματωδῶς. Τὸ ρεκόρ ταχύτητος μεταδόσεως τῆς φωτιάς σημειώθηκε πιθανώτατα στὸ Χάκνεϊ τῆς Ἀγγλίας, ὅπου σὲ 7 λεπτά τῆς ὥρας ἀνάψε ἕνα ὁλόκληρο ἐργοστάσιο ἐπτάσφοφο. Ἡ θερμοκρασία πού ἀναπτύχθηκε σ' ἕνα τόσο σύντομο διάστημα ἦταν ἀπίστευτα μεγάλη στὸν περιωρισμένο ἐκεῖνο χώρο.

Σὲ μιὰ καιομένη ἀποθήκη βαμβακιῶν ὑπάρχει συνήθως θερμοκρασία 1.100 βαθμῶν, τὴσθ δηλα-

δέχονται ὅτι οἱ πυρκαγιές ἀρχίζουν κατὰ 20 διαφόρους τρόπους — ἀπὸ τὸ ἀναμένο ταγιάσο ὡς τὴν ἀυτανάφλεξι ἀσταθῶν χημικῶν οὐσιῶν.

Σήμερα, μετὰ τὶς νεώτερες ἐφαρμογὲς τῆς Χημείας, ἔχουν συνηθῇ πολὺ οἱ πυρκαγιές πού ὀφείλονται σὲ χημικὰς οὐσίες. Πολλὲς νοικοκυρές π. χ. καθαρίζουν τὰ ρούχα μετὰ εὐφλεκτο

Ὁ ἐμπρηστής Ρούσκα δοκιμάζει ἕνα νέο πυροσβεστικὸ ὑλικὸ τῆς ἐταιρείας του, σὲ μιὰ μεγάλῃ πυρκαγιά πού τὴν ἀνάψε ὁ ἴδιος.

ὕγρῃ, ἀδιαφορώντας ἂν ὑπάρχῃ ἐκεῖ κοντὰ μιὰ ἀναμένη φλόγα.

Ἐξ ἄλλου, πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴν Ἀγγλίαν μιὰ γυναίκα ἀλείψε ἕνα βράδυ τοὺς κάλους τῆς μ' ἕνα ὑγρὸ φάρμακο κι' ὕστερα κάθησε μπροστὰ στὸ ἀναμένο τζάκι, γιὰ νὰ ζεσταθῇ τὰ πόδια τῆς στὴ φωτιά. Τὸ ὑγρὸ ἐξατμίσθηκε τότε καὶ πῆρε φωτιά. Ἄναψε ἔτσι ὁλόκληρο τὸ νυχτικὸ τῆς δυστυχισμένης γυναίκας, τὴν τυλίξαν οἱ φλόγες καὶ κῆκε ζωντανή, ἐνῶ συγχρόνως ἡ πυρκαγιά κατέστρεψε τὸ σπῆρτο τῆς.

Πολὺ ἐπικίνδυνος εἶνε ἐξ ἄλλου οἱ ἡλεκτρικὲς ἐγκαταστάσεις τῶν σπιτιῶν, πού ἔχουν φθαρῇ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, ἢ ἔχουν γίνῃ ἀπὸ ἀδέξιους καὶ δίχως τοὺς στοιχειώδεις κανόνες ἀσφαλείας. Τὰ σύματα τυχαίως νὰ γυμνωθοῦν σιγά-σιγά σ' ἕνα σημεῖο, γίνονται ἐνώσεις, καὶ τὸ σπῆρτο παίρνει φωτιά μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι κανένα κτίριο δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀσφαλὲς ἀπὸ πυρκαγιές, γιατί δὲν τὸ ἐπιτρέπουν λόγοι οἰκονομικοί. Σ' ἕνα τέτοιο σπῆρτο δὲν ἔπαυσε νὰ ὑπάρχουν ῥυαί, ὑφάσματα, χαρτί, γκαζ, ἡλεκτρικὸ ἢ ὅποιοδήποτε εἶδος θερμάνσεως!

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ λεγόμενα ἀσφαλῆτα ὑλικά εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον ἀνθεκτικὰ στὴν φωτιά, μὲν ὅσον ὀρίου.

Ἡ φωτιά εἶνε πολλὰς φορές ὁ πλεον ἀντικεινὸς ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀρχαῖοι θεωροῦσαν τὴ θάλασσα, τὴν φωτιά καὶ τὴν... γυναῖκα σὰν τὰ πιὸ τρομερὰ πράγματα πού ὑπάρχουν πάνω στὴ γῆ. Στάλμένα ἀπ' τοὺς θεοὺς γιὰ τὴν τιμωρία τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τότε ὡς σήμερα δὲν ἐξελίχθηκε ὁλόκληρα ὁ φόβος τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὰ τρία αὐτὰ... κακά. Οὐτε καὶ κατορθώνουν νὰ τὰ ἀποφύγουν. Ὁ- το κι' ἂν προσπαθοῦν.

Στὸ Χέρτς τῆς Ἀγγλίας, κάνουν δοκιμὲς μετὰ μικρὰ ὑποδείγματα σπιτιῶν, γιὰ νὰ μελετήσουν πῶς προκαλοῦνται καὶ πῶς συντηροῦνται οἱ πυρκαγιές.

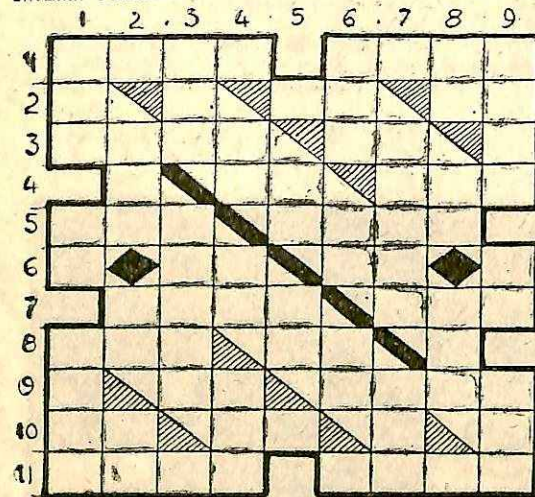
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε μικρό ορθογώνιο του σχεδίου μας αυτή να τοποθετήσετε ένα γράμμα θα βγάλετε μια ολοκληρωμένη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Ένας σε κάθε μοναστήρι. — Αθηναϊκή συνοικία.

- 2) Απαραίτητη σ' ένα άλλο που προέκυψε να ιππευθή. — Ποδόσφαιρο.
- 3) Αιώνια. — Φρούρα της έπονης.
- 4) Επαναλαμβανόμενο δηλώνει διασύν. — Οπτασία.
- 5) Ευνόριστο ή δυσάρεστο για την δοσά. — Απογοήψη.
- 6) Νησί των Κυκλάδων. — Αποαίτητο στα καταστήματα.
- 7) Αλιευτικό εργαλείο (πληθ.). — Μάλλον μελανοχρυσό.
- 8) Μονάς βάσους για πολυτίμους λίθους. — Διάδοσις.
- 9) Ένδυμα των γυναικών. — Προάστιον των Αθηνών.
- 10) Λιμάνι της Ιταλίας. — Φυλή των παιγνιονόστον.
- 11) Απόφαση δικαστηρίου. — Ηρεμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Έξοχότητα των υποζυγίων. — Η υπέροχη του Άνιλλας. — Πρωτεύουσα επαρχίας της Θεσσαλίας.
- 2) Μιά των Μουσών. — Κεφαλή λειψάνου. — Το μικρό όνομα μεγάλου στάου.
- 3) Έλληνική λουτροπόλις. — Βασανίζοντες όλους τους μαθητές.
- 4) Υπόσχεσις. — Δυνατό ποτό. — Διαταγή πορονομένη από άνοητο θεοσκεπία.
- 5) Έν τούτω... — Αϊσθησις.
- 6) Μέρος του νεοίου. — Την άσπιδου για να βοοίμε το καθαρό βάρος. — Διαστάσις (πληθ.).
- 7) Έξοχότης τα ήθη και τα έθιμα ενός τόπου. — Δογμίου.
- 8) Ναυτικό παρόνυμα. — Ένώφι. — δυο κουμάτια υφάσματος. — Φρούτο.
- 9) Ποροοίεται για άδωρ ανάνκης. — Γράμμα. — Ποταμός της Μακεδονίας.

ΠΑΝΑΓ. ΓΑΡΔΙΚΗΣ

Η πλάκα

Μια ανσυνητική πλάκα που ανήγαφε το έτος κάποιον ιστορικό γεγονός συνδεδεμένο με την Ελλάδα και να πείσει από τη θέση της. Όταν την έλασαν τοποθέτησαν την έβαλαν κατά λάθος ανάποδα με το πάνω μέρος της προς τα κάτω. Κι' όμως δεν το αντιλήφθηκαν κανείς. Ποιό έτος ήταν να αναμνηστούμε στην πλάκα;

Τί ν' ανάψη;

Μπαίνοντας στην ερημική καλύβα του, ένας κυνηγός σκοπεύει ν' ανάψη ένα φως και μια φωτιά στο πέδακι. Βνάζει το κουτί με τα σπίτια του και βλέπει τότε ότι έχει μπροστά του ένα σπίτι. Πάνω στο ταμπέλι υπάρχουν ένα κρεβάτι και μια λάμπα που περπατούν και μέσα στο τζάκι ένας σωρός από ξύλα. Τι πρέπει ν' ανάψη πρώτα ο κυνηγός;

Γεωγραφικές έρωτήσεις

- 1) Ποιά ήπειρος πασάνει το περσικό σέφρο ούρανο;
- 2) Ποιό είναι το κυριώτερο προϊόν των παρακάτω κρατών ή προηγών: α) Βουλγαρία. β) Ρουσία. γ) Λαγκασσία. δ) Χοντούρας. ε) Χουσι. στ) Κούδα. ζ) Βολιβία.
- 3) Με ποιές νήσους συνορεύει ολόκληρη η Γιουνγκασσία;

Χάρτες και Μουσες

Να και ένα άνοητο έλληνικό ποδόσφαιρο:

Οι τρεις Χάριτες κρατώντας καθέμια τον ίδιο άοιμο ταυτάφυλλο, συνάντησαν τις έννέα Μουσες. Κάθε Χάρη έδωσε σε κάθε Μούσα το 1/18 των λουλουδιών της. Έγινε απ' αυτό, κάθε Μούσα 1/12 ταυτάφυλλο λιγότερο από καθέμια απ' τις Χάρητες. Ποσα ταυτάφυλλα είχαν άνοητα οι Χάρητες;

Έρωτήσεις

- 1) Πόσα όνυατα πήρε ή πόλις της Νέας Υόρκης;
- 2) Αν δύο παίκτες του πόκερ κάνουν συνώνως φάος με όμοια νασία αλλά διαφορετικού γράμματος ποιά νάμια είναι επικρατέστερα;
- 3) Ποση δύναμη έχει το φως της σελήνης συγκρινόμενο με το ήλιο;
- 4) Σε πόση απόσταση θα πηδούσε ένας ψύλλος αν είχε τις διαστάσεις του ανθρώπου;

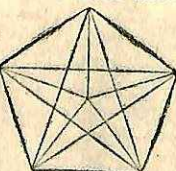
Τα χτένια

Ένας μικροπωλητής διέθεσε τα λίνα κεφάλια του για ν' αγοράσει χτένια. Την πρώτη μέρα πούλησε 60 απ' αυτά. Άγώσατε έπειτα τόσα, ώστε να διπλασιασθεί εκείνα που τούναν απομείνει. Την άλλη μέρα πούλησε άλλα 60 κι' αγώσατε τόσα ώστε να τριπλασιασθεί όσα του απέμειναν. Έπειτα πούλησε άλλα 60 κι' αγώσατε τόσα, ώστε να τετραπλασιασθεί τα υπόλοιπα, ώστε να έμειναν μόνο 60 και την έπομένη μέρα εναπομένοντες 60 και πέντε τα καινούρια που αγώσατε πούλησε και πάλι 60 και δεν του απέμεινε κανένα. Πόσα είχε στην άνοη;

Το μέτρημα του σερβιτόρου

Σ' ένα ρεστωράν είχαν καθήσει να φάνε σε κοινό τραπέζι 21 πασάκια, μεταξύ των οποίων κι' ο καταστηματάρχης. Στο τέλος του φανήτος, έκαμαν την έξοση συμφωνία: Θα ανέθωναν σε κάποιον άλλον ν' άνοιξη να τους μετρήσει στη σειρά και συνεπώς ποση την ίδια πάντα κατεύθυνση κι' ο κάθε έξομος θα σπινώονταν και θ' άνοιξη τη θέση του ως ότου θάβινε στο τραπέζι ένας μόνος, ο οποίος θα πλύνει το λογαριασμό. Ανέθωναν λοιπόν το ύπνομα σ' ένα σερβιτόρο, κι' έκριναν, έπειδή δεν γνώσαν τον καταστηματάρχη κανόνισε έτσι ώστε να πείσει σ' αυτόν ή πληρωμή.

Από ποιόν άνοιξε το μέτρομα;

Πόσα τρίγωνα;

Μπορείτε να μετρήσετε πόσα τρίγωνα υπάρχουν στο παραπάνω σχήμα;

Απρόοπτο

Ένας κτηνίατης είχε 3 317 μικρές θημινές σ' ένα κτήμα του και 5 419 σε άλλο. Πόσες έγιναν οι θημινές όταν έβαλε όλο αυτό το σιτάρι του μαζί;

Ποιά μέρα;

Αν ή πρώτη Πέμπτη μετά την πρώτη Δευτέρα του μηνός 'Ιουλίου πέφτει στις 6 του μηνός, ποιά μέρα της βδομάδας πέφτει ή 1η 'Ιουλίου;

Δί λύσεις στη σελ. 62

Μα πρώτοτυπη σβούρα

Κανείς σέν μπόρεσε να εξηγήσει πώς λειτουργεί

Οι έπιστήμονες των Σκανδιναβικών χωρών σπάζουν το κεφάλι τους για ν' ανακαλύψουν με ποιο τρόπο λειτουργεί ένα περίεργο παιγνιδάκι που παρουσίασε τελευταία ένας Σουηδός έφευρέτης. Πρόκειται για μια παραλλαγή της κοινής σβούρας, που, ως γνωστόν, είναι ένα από τα παλαιότερα παιγνιδάκια που ανακάλυψε ο άνθρωπος. Οι Σκανδιναβοί έχουν ξετρελλαθεί μ' αυτό, όπως άλλοτε, μικροί και μεγάλοι, με το πασίγνωστο «γιό-γιό».

Αλλ' ή σβούρα, όπως και το «γιό-γιό» δεν έχουν τίποτε το μυστηριώδες. Δεν συμβαίνει, όμως το ίδιο και με το «τίπ-τόπ», όπως λέγεται το νέο παιγνίδι.

Το «τίπ-τόπ» δεν έχει ωστόσο, τίποτα το πολύπλοκο, το παράξενο στην εμφάνισή του. Είναι μια σβούρα από πλαστική ουσία, που έχει το μέγεθος μιας μπάλλας πίκ-πόγκ. Στο επάνω μέρος της σχηματίζεται μια επίπεδη επιφάνεια, όπου βρίσκεται μια μικρή λαβή, που χρησιμεύει για να την κάνουμε να γυρίσει.

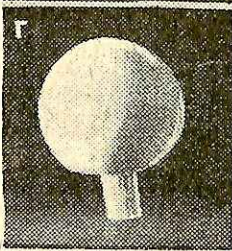
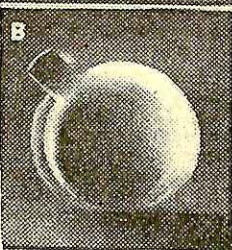
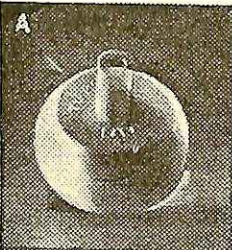
Αν πιάσουμε το «τίπ-τόπ» απ' αυτή τη λαβή και το περιστρέψουμε, θα συμβεί το εξής: Αφού κάμη μερικόνους γύρους, όπως μια συνηθισμένη σβούρα, θ' άρχισή να γέρνει προς το ένα μέρος, χωρίς να σταματήσει την περιστροφή του και, τελικά, θα άναστραφή τελείως και θα εξακολουθήσει να περιστρέφεται πάνω στη λαβή του, αντίθετα με όλους τους νόμους της βαρύτητας!

Πρέπει να σημειωθεί ότι το κατώτερο μέρος αυτής της μικρής σφαίρας είναι γεμάτο και, συνεπώς, βαρύτερο και το άνωτερο άδειο, άρα ελαφρότερο.

Το παιγνιδάκι αυτό άναστράτωσε τους μαθηματικούς και τους φυσικούς των Σκανδιναβικών χωρών, αλλά κανείς τους δεν κατόρθωσε ως τώρα να δώσει μια ικανοποιητική εξήγησι αυτού του φαινομένου.

Μεταξύ εκείνων που ενδιαφέρθηκαν γι' αυτό συγκαταλέγεται κι' ο περίφημος για τις «άτομικές» εργασίες του καθηγητής Νίλς Μπόρ, βραβείον Νόμπελ της Φυσικής κατά το 1922. Αλλ' ούτε αυτός κατόρθωσε να βρή την απαιτούμενη εξήγησι.

Το πιο περίεργο είναι ότι ούτε ο έφευρέτης του «τίπ-τόπ» μπορεί να εξηγήσει αυτό το μυστήριο! Όπως έδηλωσε, είχε έπισκεφθεί άλλοτε τη νοτιοαμερικανική ζούγκλα και βρέθηκε πολλές φορές στην άνοη να μαζεύει νερό μέσα σε κολοκύθες. Πρόσεξε, λοιπόν, ότι όταν περιστρέφε σαν σβούρα μια τέτοια κολοκύθα, το κάτω μέρος της έκανε μερικές περιστροφές, και ύστερα άναστρεφόταν κι' ή κολοκύθα εξακολουθούσε να γυρίζει πάνω στο κοτσάνι της. Προσπάθησε έκτοτε να μιμηθεί αυτό το φαινόμενο κι' έτσι έφτιαξε το περίεργον «τίπ-τόπ».

Τρεις φάσεις της περιστροφής του «τίπ-τόπ»: Α) Αρχίζει να γέρνει. Β) Λίγο πριν άναστραφή. Γ) Γυρίζει πάνω στη λαβή του.

Το μυσλωμένο ρυάκι

το παραμυθάκι σας

Μια ήλιόλουστη άνοιξιάνικη μέρα, που όλα ήταν καταπράσινα — δέντρα, κάμποι, βουνά — μια όμορφη και πολύχρωμη πεταλούδα, πετούσε χαρούμενη από λουλούδι σε λουλούδι. Τέλος πήγε και κάθισε σ' ένα κυπαρίσσι, που από κάτω του κυλούσε κελαρύζοντας ένα ολόκαθαρο ρυάκι.

«Αχ, τί ώραία που είναι ή ζωή μου, είπε ή πεταλούδα, άνοιγοντας με άνακούφισι τα φτερά της. Είμαι τόσο έλευθερη. Πετώ εδώ κι' εκεί, ρουφώ το μέλι των λουλουδιών και φεύγω, φεύγω... Δεν κάθομαι πουθενά πολύν καιρό, γιά να μουχλιάσω, να ριζώσω!... Ζήτη ή έλευθερία!...

Το κυπαρίσσι που τ' άκουσε όλα αυτά, κούνησε τα κλαδιά του και άπάντησε πειραγμένο στην πεταλούδα:

— Άμυαλο πλάσμα! Νομίζεις πως είσαι σπουδαία και παινεύεσαι μονάχη σου!...

— Μπα! Μήπως έχεις αντίρρηση; ρώτησε έκπληκτη ή πεταλούδα. Τί λες εκεί!... Έμένα κανένας δεν μου μοιάζει!...

Το ρυάκι, από κάτω, που άκουγε αυτή τη συζήτηση, μπήκε στη μέση και τους είπε:

— Μαλώνετε κι' οι δυό σας, χωρίς να έχετε δικαίο! Ούτε εσύ όμορφη πεταλούδα, ούτε κι' εσύ λυγρό κυπαρίσσι άξιζετε πολλά πράγματα, γιατί!...

Η πεταλούδα και το κυπαρίσσι γέλασαν ειρηνικά.

— Γελάτε όσο θέλετε! τους άπάντησε το ρυάκι. Μά την αλήθεια, δεν μπορείτε να την άρνηθητε... Σταθήτε να σας εξηγήσω γιατί είμαι καλύτερο από σας!...

— Όχι, φώναξε ή πεταλούδα, έτσι δεν θα βρούμε λογαριασμό! Πρέπει να καλέσουμε κάποιον για να μάς άκούσει και να μάς δώσει δικαίο... Είσαστε συμφωνοί!...

— Ναί, είπαν το κυπαρίσσι και το ρυάκι. Άλλά ποιόν;

— Νά, έξοκολούθησε ή πεταλούδα, βλέπω εκεί κάτω έναν τσομπάνη, που παίζει τη φλογέρα του... Θέλετε να τον φωνάξω;

— Έγώ δέχομαι, είπε το ρυάκι.

— Πφ! Έκανε περιφρονητικά το κυπαρίσσι... Ένα τσομπάνη! Και τί ξέρει αυτός, για να μάς κρίνει!... Νά πäs να βρής έναν άρχοντα, γιατί εγώ είμαι άρχοντικό δένδρο!...

Η πεταλούδα και το ρυάκι όμως έπιμένανε και στο τέλος ή πρώτη πέταξε γρήγορα και κάλεσε τον τσομπάνη.

— Έδώ είμαι! τους είπε σαν ήλθε. Σας άκούω...

— Άς μιλήσω πρώτη εγώ, είπε ή πεταλούδα... Άκουσε, λοιπόν... Έγώ περνάω την καλύτερη απ' όλους ζωή, γιατί είμαι έλευθερη να πετάω όπου θέλω. Τα λουλούδια, τα δέντρα, το χορτάρι, όλα είναι στη διάθεσή μου... Και δεν σκοτίζομαι για τίποτα!...

Ο τσομπάνης σκέφτηκε λίγο και είπε: — Νομίζεις, όμορφη μου πεταλούδα, ότι περνάς την καλύτερη ζωή; Έχεις λάθος!...

Εκεί που πετάς εδώ κι' εκεί, ξενοιασθή, μπορεί κάποιον πουλί να σε χάψει, ή να σε πιάσει κανένα παιδί και να σε καρφινώσει... Και τότε πώς κατ

Κοληνύχτα

το ποιηματάκι σας

Πίσω απ' άσπρα βουνά, σκεπασμένα με χιόνι, φεύγει ο ήλιος ξανά κι' άρχινά και νυχτώνει.

Στη ζεστή τους φωλιά ένα-ένα κουρνιάζουν και σιγούν τα πουλιά, γιατί, βλέπεις, νυστάζουν.

Το φεγγάρι χλωμό, προχωρεί στον αιθέρα. «Καληνύχτα, μαμά», «Καληνύχτα, πατέρα».

Νά κι' ή πουλία κρυφή προσπαθεί ν' άνατείλη. «Καληνύχτ' άδερφοί, άδερφές μου και φίλοι!».

Καληνύχτα και σύ παραμύθα Ταρίτσα, και μουρμούρα Ψιφή, και βουδή μου κουκλίτσα...

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

οι έλευθερίες σου και οι χαρές σου!... Η πεταλούδα μούδιασε άμέσως και δίπλωσε τα φτερά της άμυαλη.

— Η σειρά μου τώρα, είπε το κυπαρίσσι, υπέρφηνο. Άκουσε, λοιπόν, κι' έμένα, φταχέ τσομπάνη, αν κι' έγώ ζητήσα έναν άρχοντα να με κρίνει... γιατί θα με καταλάβει καλύτερα... Άς είναι όμως... Έγώ είμαι το ώραϊότερο, το πιο λυγρό και το πιο άρχοντικό δένδρο απ' όλα! Μένω ριζωμένο πάντα στο ίδιο μέρος και κυττάω απ' το ύψος μου τα χαμόκλαδα που σέρνονται γύρω μου και προσπαθούν να με φτάσουν, μα ποτέ δεν με φτάνουν!...

— Υπερήφανο και άκατάδεχτο κυπαρίσσι! είπε ο τσομπάνης. Η υπέρφηνα σου δεν έχει όρια! Νομίζεις πως είσαι το μοναδικό δένδρο στον κόσμο και πως τ' άλλα δεν άξιζουν τίποτα. Κι' όμως, τ' άστροπελεκί πρώτα έσένα θα χτυπήσει και ο έυλοκόπος πάλι έσένα πρώτα θα κόψη με το τσεκούρι του!...

Το κυπαρίσσι ζάρωσε και δεν τόλημσε ν' αντιμλήσει.

— Ήρθε και ή δική μου ή σειρά, είπατε χαρούμενο το ρυάκι. Άκουσέ με, καλέ μου τσομπάνη: Έγώ ξεκινάω μικρό-μικρό από μια σχισμάδα πέτρας ή κάτω από έναν βράχο και τρέχω ταπεινό και άσημαντο, για να βρω τ' άλλα μου τ' άδελφια, για να ένωθώμε και να τραβήξωμε πιο δυνατοί για τα ποτάμια και τη θάλασσα. Τρέχω αδιάκοπα κι' όλο και μεγαλώνω, χωρίς να δειλιάσω ποτέ, όσο μικρό κι' αν είμαι!...

— Μπράβο σου, είπε ο τσομπάνης, αυτό είναι το πιο σωστό. Και οι άνθρωποι το ίδιο είναι: Ξεκινάνε οι περισσότεροι από φτωχοί και ταπεινοί και πασχίζουν να μεγαλώσουν, βοηθώντας ο ένας τον άλλον. Κι' όταν ή ζωή τους βάζει έμπόδια, δεν δειλιάζουν, γιατί έχουν έμπιστοσύνη στον εαυτό τους... Καλό μου ρυάκι, έδωσες ένα καλό μάθημα στην υπέρφηνα και την άμυαλίσκη!...

Κι' ο τσομπάνης ξαναγύρισε στα πρόβατά του, ενώ το ρυάκι εξακολουθούσε να κυλά, κελαρύζοντας όλοχαρο!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η αλήθεια είναι μιά!

Η ιστοριούλα σας

Ο Παυλάκης είναι πάει μάγουσας στο δικαστήριο και κάθε φορά που ο δικηγόρος τον ρωτούσε κάτι, έκριναν επανελαύσανε τα ίδια λόγια. Στο τέλος ο δικηγόρος έγινε την ύπουλη του. νευρίασε. και τον ώρτισε άυστηρά!

— Δεν μου λες, μικρό! Ποιν παρουσιαστής εδώ υποστά μας δεν σ' έπιασε ο πατέρας σου και σου είπε τί έπρεπε άκοιώς να μας πές!...

— Ναί άπάντησε ο Παυλάκης. Ο μπαμπάς μου με δασκάλεσε τί να πώ!... Λαμπρά! φώναξε ολόγλαρος ο δικηγόρος. Μπορείς τώρα να μάς πές, παιδί μου, τί άκοιώς σου είπε ο μπαμπάς σου να μας πές!...

— Μπορώ, άπάντησε ο Παυλάκης με σεμνότητα. Ο μπαμπάς μου λοιπόν μου είπε ότι εκεί στο δικαστήριο που θα παρουσιαστώ να μαρτυρήσω οι δικηγόροι θα προσπαθήσουν να με υπλέρουν για να πώ πολλά και διάφορα πράγματα που θα τους συμφέδουν. Άν όμως είμαι προσεκτικός και τους πώ μόνον την αλήθεια, θα υποσώ να λένε τα ίδια λόγια κάθε φορά που θα με ρωτούν, γιατί ή αλήθεια είναι υιά και όνι πολλές!...

Οι δικαστάι γέλασαν με την άποστοματική ειλικρίνεια του Παυλάκη και ο δικηγόρος δεν ρώηκε άλλη ερώτηση να του κάνει.

MIKY—MAOYΣ

Χιοῦμορ

Ο δάσκαλος των θεοσκευτικών στο μαθητή: — Έλα εσύ Νίκο. πές μου! Γιατί ό 'Αδάμ κι' ή Εύα ήταν τόσο ευτυσισμένοι στον Παράδεισο;

Κι' ο Νίκος άφου σκέφθηκε λίγο: — Γιατί δεν είχαν... μαθήματα. δάσκαλε!

— Σε δένω παιδί μου, γιατί σ' άναπώ! λέει ή παραμύθα στο Γιαννάκη. Κι' έκείνος μοσφάλλοντας από πόνο: — Άν τί να σου κάνω, καυμένη, που δεν είμαι άσχετα μεγάλος, για να σου δείξω κι' εγώ την άναπη μου!

— Λιλίκια, γιατί, παιδί μου, φοβάς την κάλτσα σου άναπόδα;

— Γιατί από την καλή, μαμά. Έχει μια τούπα!...

— Έγώ μπαμπά μου, όταν παντρευτώ, δεν θα σε προσκάλεσω στο γάμο μου!

— Και γιατί!...

— Αφού εσύ δεν με προσκάλεσες στον δικό σου να μου δώσεις κουφέτα!...

— Μια δμäs ειδικών βρήκε, μαμά το γλυκό σου υπέροχο!...

Ζ α ν. Δ) 6: Νομίζω ότι η Μαρίνα δεν αγαπάει κανένα. ότι είναι μια άγνη ψυχή. που προσφέρει, όλο της φιλία της εδώ κι εκεί. Πάντως υποφέρει να γελιέται. γι' αυτό θα σας συμβουλεύω να μην προσπαθήσετε να αίσθησε σας και κατά συνέπεια μην αγγίζετε να υποφέρετε να ζητήσετε πληροφορίες σχετικά με την οικογένειά και το κορίτσι αυτό. Κι αν πάρετε καλές πληροφορίες τότε μη διατάσετε να πάτε στη μητέρα της για να πείτε ότι έζηνα ή κοπέλα. και να της εξηγήσετε ποιος είστε και τί σκοπό έχει ή επίσκεψή σας.

Ζ ω ζ ω: Σας περίμενα πιδετική. Δεν πρέπει να ενθουσιάζεστε ποτέ από τις ακριές και τις ζωγραφιές και να σκέπτεστε ένα από τα σοβαρότερα ζητήματα της ζωής σας. Ποτέ να ξεχάρετε ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι συνήθως ενωμένοι και υποψήφιοι. όταν βλέπουν πολλά θύματα στα πόδια τους. Έπομένως θ' αλληλογραφήση πιθανόν με μια θαυμάστρια για να δείναι τα νύχματα που λαμβάνει σε μια άλλη. Συνενεργεί τις σπουδές σας για το επάγγελμα που σας προσοίζουν. Μην εξαπατάτε από την εξωτερική όψη των παγανιών.

Γ ι α σ σ ε υ ί Κ. Α. Μ.: Οι συνέσεις σας ήταν φιλικές και όχι ενοχικές. Έπομένως δεν έβλεπαν την αξιοπρέπειά σας. Δεν υπάρχουν. λοιπόν, λόγος να κάνετε μια τέτοια εκμυστήρευση. Αλλά ούτε και να ανησυχείτε. Φανταστείτε όμως να είστε πεποποιητική προσωπία. Αξιοπρέπειη των ανθρώπων. που πρόκειται να γίνουν ο σύντροφος της ζωής σας και να τον κατ'ακρίβεια με την αγάπη σας και την καλοσύνη σας.

Σ α ν τ α: Εύνοισα για τα ευγενικά σας λόγια. Σας συγχαίρω για τις λογικές σκέψεις που κάνετε και σας εύνοια να φάστε στο τέμα του σκοπού σας. γεμάτη ευτυχία και γαλήνη. Ακόμη κάτι: Καλό είναι για τη νέα πορεία που σας κάνουν. να πάρετε όλες τις σχετικές πληροφορίες για το, να σκεφτείτε το νέο για τη ζωή που κάνει και όταν αποφασίσετε να ξεναγήσετε για πάντα το παρελθόν και να συνεννοώστε, όλη την αγάπη σας στο σύνταρο της ζωής σας.

Ε ν α ν ά ν θ ρ ω π ο ν ι π π ό τ η ν τ η ς α ν ά π η ς...: Όλα αυτά που γράφετε μέσα σε δώδεκα πυκνογραμμένες σελίδες υποοφάν να γράψουν σε δύο μόνο. Έτσι το παιδαγωγικό και ανόητο παιχνίδι μιας επιτολής κοπέλας το θεωρείτε δόξα και υποφέρετε, ενώ από την πρώτη στιγμή ξέρετε τον άστοχο χαρακτήρα της. Δεν αξίζει λοιπόν τον κόπο να απασχολήτε τη σκέψι σας με κάτι το ασήμαντο και να βασανίζετε τη ζωή σας με πράξεις που ακούουν τον ευγενικό χαρακτήρα σας.

Α τ υ γ ο ν έ ο Α. Β. Π. 607: Της δώσατε μια πολύ καλή συμβουλή: να κάνετε υπομονή και όλα θα διορθωθούν! Τι δώσαμε όμως υπομονή να πάση αυτή η υπομονή; Πρόκειται υπώς ν' ανακινώστε στους γονείς της την αγάπη σας και ν' αναλάβετε τις ευθύνες ενός γαίου; Όχι. Όπως λέτε είστε πολύ μικρός. Λοιπόν, μη συνθίξετε από τώρα να δίνετε ελπίδες και υποσχέσεις γιατί έτσι όπως πάτε μια μέρα θα ενκλιματιστείτε. Σεβαστήτε το σπίτι της την αξιοπρέπειά της και απομακρυνθείτε από το δρόμο της.

Κ α ι ν ο ύ ρ γ ι α α ν ά π η ν α ζ η τ ή σ ω: Το να γράφει κανείς με υαλί και υαλίστα τόσο ξεχωρισμένα γράμματα σημαίνει ότι δεν σεβείται τον άνθρωπο, στον οποίο αποτίγεται και υαλίστα όταν πρόκειται να του δώσει μια συμβουλή για το καλό του. Επενεργήσατε δ' αλ' αυτά να διαβάσω το νόμισμα σας με τον κατάρτο. Σαν αγνώστου μου με μελάνι! Τα ίδια λέω και σ' άλλους που γράφουν με υαλί.

Π ο ν ε μ έ ν η α ν ά π η ν. 905 Σ Τ Γ: Εκάνατε πολύ άσχημα να δώσετε το νέο, που είναι έκ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ε λ φ υ θ έ ρ ο υ ν. έ τ ω ν 20: 'Η εκδήλωση του νοσήματός σας είναι συνέπεια άλλου προηγουμένου που δεν είναι δυνατόν να διαγνωσθεί χωρίς εξέταση από ειδικό γιατρό. Είναι λυπηρό που έχετε μακριά από την Αθήνα. Θα υποσχεθώ ασφαλώς να γίνω διάγνωση και θεραπεία.

Α δ ι κ η μ έ ν ο α π ό τ η Φ ύ σ ι: 'Ακολουθήστε ακριβώς τη συμβουλή μου και είμαι και πάλιν στη διάθεσή σας.

Κ α ο δ ι τ σ ι ώ τ ι σ α Ν. Κ.: Για το πρώτο που μου προειροφάτε πρέπει οπωσδήποτε να γίνω νευρολογική εξέταση. Ένω τη γνώμη ότι το δεύτερο, δηλ. η άδυναμία σκέψης, απολύτως με το πρώτο. Έχουν ασφαλώς την ίδια αιτία. Πάντως, μένουν ότου γίνω ή επέμβαση να παίρνετε από καιρού εις καιρόν τοια κονταλικά την ημερίαν κατά τα γενικά από τα έφη φασμακά εναντά: Ηερατοίερα ή So erar Liq.

Φ ί λ ο τ ο υ @ η σ α ο ο υ 56 Σ. Π.: Ειδικός για

τοδς για την προίπτωσή σας είναι ο σεξολόγος-ενδοκρινολόγος Νομίζω όμως ότι δεν πρόκειται να έχετε βελτίωση της παρούσης καταστάσεως σας.

Π. Κ. 415: Καλό θα ήταν να εξετασθήτε από έναν ειδικό γιατρό, για να διαγνωσθή το αίτιο, κι' έτσι η θεραπεία να είναι κι' αυτή αποτελεσματική. Τώρα που είσατε στο αιώτη δεν είναι δυνατόν να κάμψτε τέτοιες θραπέες. Δεν πρόκειται άλλωστε να κάνετε σπουδαίο πόνημα.

Μ. Α. Λοβελάκ: 'Η φουατίζω συντέλεσε βέβαια στη σημερινή κατάσταση σας, όνι όμως όπως ο συναδελφός μου σας είπε, 'Η ηλεκτροθεραπεία ενδείκνυται αλλά για την τόνωση του νευρικού συστήματος και όχι της προειροφάσεως που σας είπα. 'Επίσης, ενδείκνυται και η ομοιοθεραπεία, εφευροζομένη όμως, άπασαίτητος από γιατρό. 'Επί πλέον σας συνιστώ να οπλισθήτε με θάρρος και να αλλάξετε τακτική γιατί αυτή που ακολουθείτε, θα συντελέσει στην επιδείνωση της καταστάσεως σας.

Α ν ν ω σ τ ο α υ τ η: Θα αντιλαμβάνεστε βέβαια και σ' ότι είναι πολύ παράλογο να κάνω ένας νιατρός εξέταση διαγνώσεως για ένα πειραματικό. Πάντως, επειδή ενέφτε μακριά από την Αθήνα σας λένω ότι από την περιουσία που μου κάνετε στο νόμισμα σας, είναι πολύ πιθανόν να πρόκειται για μια προίπτωσι άσθιγής παρασημοφικής ή απονυλότητας. 'Η γνώμη μου επαναλαμβάνω είναι παράλογο. Πάντως, γοιρ να το πάρετε τις μετρητικές σ' αυτή την έρευνά σας και ποδς τα έφη Σ. Ε. Ρ. Ένταθα: 'Η πάθησι που μου προειροφάτε ασφαλώς θα βελτιωθ' έφ' όσον όμως θα σας αναλάβει νευρολόγος για τοδς πράγμα εύκολο, άσφ' ενέτε έδω.

Ε α ν θ ο υ λ α 16: Λυπούμαι, γιατί απαντήσετε στο θέμα που με ρωτάτε δεν υποοφάν να δοθούν από αυτές τις στήλες. Θα πείπει οπωσδήποτε να προσηνθή εξέταση, γιατί πιθανόν να πρόκειται και για την πρώτη προίπτωσι του σνήματος δηλαδή.

Τ ο Β α λ ε τ ο υ Σ ο π έ ν: Λυπούμαι που δεν καταθάωσα από το τετρασέλιδο νόμισμα σας να καταλάβω σε ποιο άκρίως σημείο έπτατε την συμβουλή μου. Σας παρακαλώ να μου γράψετε με λίγα λόγια τί ακριβώς θέλετε και εύνοισαίως θα σας απαντήσω.

Κ. Ν. Σ. 15 Σ.: 'Αν περινοφάτε καλά την εκδήλωση της παθήσεως σας ασφαλώς πρόκειται περί αναφυλαξίας, την οποίαν όμως πείπει να δ' ένας νιατρός. Για το δεύτερο, να συμβουλευθήτε ένα νυναικόλνο.

Φ. Σ. 37. Θάκη: Είναι τελείως άδύνατον να σας συστήσω θεραπεία για το νόσημα που έσ' έτε το λέτε «φλεγμονή...» Θα έπρεπε να σας εξετάση ένας νιατρός και μόνο τότε να συστήση θεραπεία ανάλογο με το αίτιο που προκαλεί την εκδήλωση. Αλλιώς, πιθανόν να έχετε αντίθετο, ακόμα και επιβλαβές αποτέλεσμα υιας άστούου θεραπειτικής άγνωσης, που ένω θα σας συνιστάση από ακούρα σπασμολύμενος στη δική σας διάγνωση.

Α. Φ. Κ. ΜΗΣ - ΣΕΥΣ: Αυτά που διαβάετε τώρα στο έγκυκλοπαιδικό περιοδικό που άναφέρετε άναγονται στο παρελθόν. Σήμερα αυτά είναι τελείως άπληρωμένα και άνοητα. 'Εκείνο το σημείο που σας ενδιαφέρει και που ένοι αξίαν είναι το ήτνια της προφυλάξεως, που είναι ακρίως όπως το προειροφάτε.

'Επίσης η θεραπεία σήμερα ένοι άπλοστευθ' με νεώτατα και πολύ αποτελεσματικά φάσμακα. Το νόσημα τέλος στη μεταδότηση υποφ' όπου θεωρείται σπάνιο.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ - Ιατρός

Τα δυο σφάλματα

Κάθισε εκεί, τιμωρημένος... Όα τα πώ όαα στη μαμά σου, όταν έρθη, για να μάθη πόσο ησουν κακό παιδί!

Κι' η θυμωμένη γκουβερνάντα έκλεισε άπότομα την πόρτα. 'Ο μικρός Γιαννάκης έμεινε μόνος στο μισοσκούφιο δωμάτιο. 'Ενοιώθε πίκρα, πείσμα, απελπισία, γιατί είχε πληγωθ' η υπερηφάνειά του. Το σκοτάδι άπλώνεταν σιγά-σιγά μέσ' στην κάμαρα. 'Ο Γιαννάκης κτύπαζε άπ' το παράθυρο στο δρόμο. Είχαν άνάψει πιά τα ηλεκτρικά φώτα. 'Ο κόσμος περνούσε βιαστικός...

Λίγο, λίγο, ό θυμός έγινε φόβος, μέσα στην παιδική του ψυχή. Το σκοτάδι του φαινόταν σαν κάτι το έχθρικό... 'Ός ποτε θα τον άφηναν έτσι χωρίς φώτα, βυθισμένον σ' έναν άγνωστο κόσμο...

Δεν τολμούσε πιά να κυττάζη πίσω του. Φοβόταν ότι, στην παραμικρή κίνηση του, θ' άπλώνονταν από κάθε γωνία, άόρατα και τρομερά χέρια για να τον άρπάξουν... χέρια μακριά, μαύρα, τριχωτά! Τα πρόσωπα στα όποια άνηκαν τα χέρια αυτά, βρίσκονταν πίσω άπ' τους τοίχους, κάτω άπ' το κρεβάτι... ή άλλον μέσα στο έρεθισμένο και φοβισμένο μυαλό του!

'Ανατριχίλασε συγκορμος. Θάθελε να φωνάξη, μα δεν μπορούσε. 'Ενας λυγμός τον συγκλόνισε... 'Ερριξε πάλι τη ματιά του στο δρόμο. Και του φάνηκε πώς τα φώτα του δρόμου τον κτύπαζαν με όϊκτο...

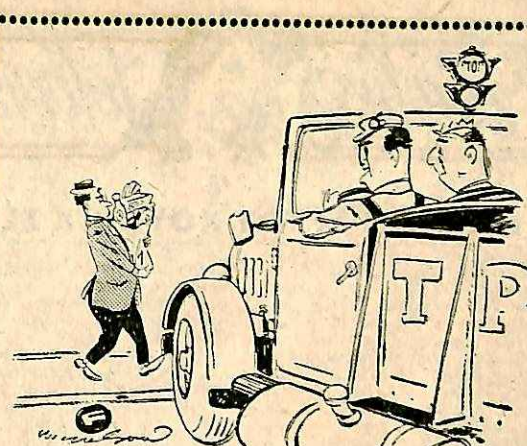
'Η σκέψι της μητέρας του όύερε φόβο, τύψεις και μια όόρραντη νοσταλγία. 'Η μαμά του... με το γλυκό πρόσωπο, τη θερμή ρωνή και τ' άπαλά της χέρια... 'Όταν έκρυβε το πρόσωπό του στο στήθος της, ένοιώθε ένα ρυθμικό κι' έλαφρο «τίκ, τίκ».

— Τί είν' αυτό που χτυπάει έτσι, μαμάκα; ρωτούσε. — 'Η καρδιά μου, χρυσό μου, που είναι γεμάτη αγάπη για τα παιδάκια μου...

Μα τώρα ή μαμά θάμπαινε στο δωμάτιο άσστηρή, θυμωμένη, και θα τον μάλλανε. 'Η άλύγιστη και ψυχρή γκουβερνάντα θα της είχε διηγήθη την άταξία του, και τ' άδέλφη του θαχαν έπιβεβαιώσει τα λόγια της...

Το σφάλμα του τον έκαίγε... 'Ενοιώθε σαν μουντζουρωμένος άπ' την καπνιά του λάδους, της τιμωρίας, της τύψεως! 'Ηθελε να κλάψη, αλλά τα δάκρυα σχημάτιζαν στο λαιμό του ένα κόμπο που τον έπνιγε.

Ό, πόσο ήταν δυστυχισμένος!... Γυρίζοντας στο σπίτι, ή μητέ-

Κύττα να δ'ής που θα πάη ή σακκούλα μ' όις χτυπήσω κλάξον!...

Προχώρησε προς την πόρτα του δωματίου, ξαφνικά όμως σταμάτησε, άναποφάσιστη... 'Υστερα γύρισε πίσω και πήγε να πλύνη καλά το πρόσωπό της, τα χέρια της... — Τώρα στεκόταν στο κατώφλι της κάμαρας. Δεν έβλεπε, στο σκοτάδι, παρά μόνο μια μικρή σιλουέτα, μπροστά στο φωτισμένο φόντο του παραθύρου.

— Γιαννάκη... έιπε. Το παιδί γύρισε μόνο το κεφάλι του. Και τα ξανθά μαλλιά του, άντανακλώντας το φως, φάνηκαν σαν ένας φωτοστέφανος.

«Τί θα μου πη τώρα;...», συλλογίζόταν τρέμοντα. Πόσες λέξεις μετανοίας πλημμύριζαν την καρδιά του! 'Ό, άς μπορούσε να τις προφέρη!... 'Η μητέρα του πήγε κοντά του. Μα δεν έλεγε τίποτε, δεν μιλούσε. Ξαφνικά, γονάτισε δίπλα του και ψιθύρισε γλυκά, πονεμένα:

— Γιαννάκη!... Το παιδί της ήταν τιμωρημένο από δυο ώρες. Κι' εκείνη, σ' όλο αυτό το διάστημα, δοκίμαζε τις χαρές του ένοχου έρωτα, στην άγκαλιά του φίλου της!... 'Ο Γιαννάκης πληρωσε σκληρά ένα μικρό σφάλμα του, ενώ το δικό της, που ήταν τόσο μεγάλο, έμεινε άτιμώρητο!...

— Μαμά... μουρμούρισε ίκετευτικά, έτοιμος να βάλη τα κλάματα. 'Η μητέρα τον άγκάλιασε τότε και τον έσφιξε στο στήθος της. 'Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, γοργά.

«Παιδί μου! σκεπτόταν μ' άγανία. Πώς να σε μαλώσω;... Έγώ που...»

'Η άνάμνησι της άμαρτίας της την γεμίσε τώρα με άηδία κι' άπόγνωση.

'Ο Γιαννάκης, σφιγμένος στο στήθος της, ένοιώθε τον έαυτό του εύτυχισμένο, συχωρεμένο, καλό και πάλι... Κι' ή καρδιά της μητέρας χτυπούσε, χτυπούσε βιαστικά...

«Άπ' την αγάπη της για τα παιδάκια της!», σκέφθηκε ό Γιαννάκης. Κι' έιπε δειλά:

— 'Ό, μαμά! Μπορεί να σπάση ή καρδιά σου, έτσι που χτυπάει!... Μαμάκα! Συχωρέσέ με!... 'Ακούμπησε πάλι το βρεγμένο με δάκρυα πρόσωπό του στο στήθος της, προς το μέρος της καρδιάς.

— 'Ό, άγγελέ μου!... τραύλισε ή μητέρα. Δεν μπόρεσε όμως να προχωρήσει περισσότερο, να πη:

«Εσύ, άγνο πλάσμα, έσύ πρέπει να με συχωρέσης!...» — Δεν θα το ξανακάνω, μαμά... ύποσχέθηκε ό μικρός. Κι' ή νέα γυναίκα έδωσε στον έαυτό της την ίδια ύπόσχεσι.

MIPANTA

τιμώσει τα ψυχικά σας γαρίσματα και ήταν έτοιμος να σας παντρευθ'.

Α. Μ., όδοντίαρο: Σας εύνοια καλό ταξίδι και καλή έπιτυχία στις σπουδές σας. Καμιά συμβουλή στα ερωτήματα που μου θέτετε δεν σας δίνω γιατί ένω να σας πώ ένα πράγμα: Όφτε νυνική ευφορία έχει αυτός ό άνθρωπος, ούτε καλό νασακτόνα άσφ' στην άπουσία σας έσπινε να δειθ' τις συνέσεις υιας άλλης. Να τον ξεναστήτε.

MIPANTA

Δώρα για γάμους

Περίφημα σερίβια φαγητού, τσαγιού - καφέ - φρούτων - γλυκού, από έξοχες όνομαστές πορσελάνες.

Πορσελάνες «KOBALT», άληθινα κομφοτεχνήματα. Μπιμπελίο - πολύφωτα - πολυέλαιοι άπλικ - πορτατίφ-πλαφονιέρες - πολύφωτα τύπου Βιέννης.

Κρυστάλλινα είδη σε πλουσίαν ποικιλία. Μαχαιροπήρουνα εϊδών καλυτρών εργοστασίων. Εϊδική έκθεση.

Καί όλα τα μοντέρνα είδη οικιακής χρήσεως, σε έκλεκτες ποιότητες και σε χαμηλές τιμές. Στο «ΣΕΡΒΙΣ» Άδελφών Δασουρά, όδου Περματόγυλου 7, Έναντι Ιονικής Τραπεζής. Τηλέφ. 23-539

Το χρυσό Βραχιόλι για κάθε κορίτσι είναι ή Κοπτική ή Ραπτική

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ των Σχολών των Παρισίων GUERRELA VIGNE-ECOLE PIGIER 'Ακαδημία Κοπτικής & ΔΑΙΔΟΥ FILS ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54- Τηλ. 33-398 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Μπουμπουλίνας και Πλάτωνος

MENTIUM MAIRE MORZU Σολωμού 62α

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΜΗΧΑΝΗ 'Επιδιορθώσεως Καλτσών

Σε ταχύτητα Σε ποιότητα Σε εύκολο χειρισμό Σε άντοχη και Σε άπόδοση χρηματική

ΔΥΟ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΟΤΕΛΛΑ

VITOX "C" & DESMO-VITOX

μοναδικά εϊς όλον τον κόσμο

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

N. ΝΤΕΚΑΣΤΡΟ & ΥΙΟΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 29 - ΤΗΛΕΦ. 23.719

ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ὁ τζαναμπέτης γαῖδορος

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ
τοῦ κρεμασμένου

Παράξενο διήγημα

Ἱατρικὲς φροντίδες γιὰ τὶς ρυτίδες

66

—'Αμάν, βρέ γυναίκα σταμάτα πιά αυτό τὸ φτάρνισμα!

—Τὸν κ. Καθηγητὴ νὰ τὸν πάρετε ἀργότερα, γιατί τώρα παραδίδει μαθήματα στὰ παιδιά!
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

—Προγοντικὸς ἄνθρωπος, τέλος πάντων αὐτὸς ὁ Μῆτρος!
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

—Μοῦ διαβάσετε τί λέει ἐδῶ, δεσποινίς, γιατί δὲν ξέρω γράμματα;...